

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AVON
IMPULSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LORRAINE
HEATH

The Last Wicked
SCOUNDREL

A Scoundrels of St. James Novella

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SON KÖTÜ ALÇAK

Aziz James'in Alçakları Romanı

LORRAINE HEATH

AVONIMPULSE
An Imprint of HarperCollinsPublishers

ADANMIŐLIK

Karakterlerime kalplerinde bir yuva veren tüm sevgili
okuyucularım için.

İÇİNDEKİLER

İthaf Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Sonsöz

Dük Kötüyken kitabından bir alıntı

Yazar Hakkında

Lorraine Heath

tarafından da

yazılmıştır

Emma Cane, Jennifer Ryan ve Katie Lane'in Noel İçin Tek
İstediğim Bir Kovboy kitabından bir Alıntı

Cheryl Harper'ın yazdığı Noel Baba Bebeğimi Geri Getir
kitabından bir alıntı

The Christmas Cookie Chronicles'dan bir Alıntı: Grace
Yazan Lori Wilde

Jennifer Bernard'ın Desperately Seeking Fireman adlı
kitabından bir alıntı

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

ÖNSÖZ

William Graves'in Günlüğünden

Beni değersiz gören bir kadının çocuğu olarak dünyaya geldim, tabii ona elinin tersi için uygun bir yer sağladığım zamanlar hariç. Ondan uzak durmayı, köşelere saklanmayı, ulaşamayacağı bir yol bulmayı çok iyi öğrendim. Bacaklarım yetişir yetişmez, babamın her gece mezarlıklara yaptığı koşulara eşlik etmeye başladım.

O bir mezar soyguncusuydu. Ve bana annemden çok daha nazik davrandı. Bendeki potansiyeli gördü, çünkü hazineleri kazmasına yardım etmeye istekliydim. Onlara böyle diyordu. Genellikle varlıklı kişiler mücevherleriyle birlikte gömülürdü. Bazı süslü beylerin altın dişleri vardı. Hepsi de hastanenin potansiyel doktorlara insan vücudunun inceliklerini öğretmek için ihtiyaç duyduğu kadavralardı ve babamın ceplerine bozuk para koyuyorlardı.

Ölülerden hiç korkmadım. Artık bana zarar veremezlerdi.

Annem öldüğünde, babam onu hemen hastaneye götürdü çünkü bize yüklü bir meblağ getirecekti. Ama o zaman -babama ödeme yaptıktan sonra- etrafta oyalandım, cesetlere gösterilen saygıyı ve ortaya çıkardıkları sırları yakaladım.

Eve döndüğümde babam gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim. Ceplerini boşaltmak için mi soyuldu ve öldürüldü yoksa benden kurtulmak istediğine mi karar verdi bilmiyorum,

Annemin haklı olduğunu ve hayatta kalmak için çaba harcamaya değmediğini anladım.

O zamanlar sekiz yaşındaydım ve kısa süre sonra kendimi sokaklarda buldum ve Feagan adında bir adamla tanıştım. Bir grup çocuk hırsız yönetiyordu ve çok geçmeden bana ipek mendillerini çalmayı öğretti. Parmaklarım çevik ve hızlıydı, bu görev için çok uygundu.

Ancak kader vefasız bir kadındır. Sonunda Feagan'ın çocuklarından birinin aslında aristokrasinin kayıp bir çocuğu olduğu anlaşıldı ve Luke büyükbabası Claybourne Kontu ile yaşamaya gittiğinde beni de yanında götürdü. Matematik, el yazısı ve okuma dersleri aldım. Uygun bir yaşa geldiğimde, bir eğitim hastanesine kabul edildim.

Kadavraların yanında rahattım ve benimle paylaşabilecekleri her şeyi anlamaya hevesliydim. Zamanla öğrendiklerimi uygulayabildim. Hem fakirleri hem de aristokrasiyi tedavi eden ünlü bir hekim oldum. Sonunda, yeteneklerim kraliçe tarafından bilinmeye başlandı ve kraliçe bana kendi zevkine göre hizmet etmemi buyurdu, ben de bunu memnuniyetle yaptım.

Ama mütevazı başlangıçlarımı asla unutmadım, ölümlerin her zaman sırlarını anlattığını asla unutmadım.

BİRİNCİ BÖLÜM

Londra
1854

Avendale Düşesi Winifred Buckland hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Bir şeyler yanıltı, korkunç bir şekilde yanıltı ve olanları birine anlatırsa onu hemen Bedlam'e göndereceklerinden korkuyordu.

İnsanlar yardım balosu için geldiklerinde, büyük salona çıkan merdivenlerin başında durdu ve hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. Sıcak bir gülümsemeye, aristokrasinin en nüfuzlu ve varlıklı üyelerine bir hastane inşa etme planlarını desteklemeye geldikleri için teşekkür etti. Bu büyük bir girişimdi ama projeyi yönetmek kendine olan güvenini artırmıştı.

Etkinliğe ev sahipliği yapmaya yasının ilk yılından kısa bir süre sonra başladı. Kocas, Claybourne Kontu'nun atalarından kalma malikânesi Heatherwood'da çıkan bir yangında ölmüştü. Malikânede bulunmasının nedeni hâlâ biraz belirsizdi ama ölümü açıktı. Onun kömürleşmiş kalıntılarını görmüş ve parmaklarının küllerinden düklük yüzüklerini çıkarmıştı. Onun ölümüyle birlikte özgürlüğü de gelmişti; acıdan, aşağılanmadan kurtulmuştu,

ve felç edici bir korku. Dürüst olmak gerekirse, o bir vahşiydi. Gerçi bu gerçeği sadece bir avuç insan biliyordu. Bu övünülecek bir şey değildi.

Son gelenleri selamladıktan sonra küçük bir soluklanma yaşadı ve bir an etrafına bakındı. Balkonda yer alan orkestra bir vals çalıyordu. En sevdiği çiçek olan sabah zambakları, güzel kokularını balo salonuna taşıyan hoş vazolara yerleştirilmişti. Yakındaki bir kapıdan geçen konukları, keten kaplı uzun masalarda bol miktarda yiyecek ve içeceklerle karşılandıkları başka bir odaya girdiler. Şampanyalar aktı. Kahkahalar odanın içinde süzülüyordu. En çok kahkahaları severdi. Birkaç yıldır hayatında çok az şey varken böylesine neşeli bir ses.

Bir zamanlar balo düzenlemek, kocası her zaman bir konuda kusur bulduğu için sık sık özgüvenini zedeleyen sıkıcı bir çileyken, şimdi bu görevden büyük keyif alıyordu çünkü balo, onu kelimenin tam anlamıyla ölümün kapısından kurtaran adama borcunu ödeme amacına hizmet ediyordu.

Merdivenlerden yukarı bakarken, William Graves'in inişini izlerken kalbinin biraz teklediğini hissetti. Başının etrafında bir hale gibi kıvrılan sarı saçlarıyla ona bir meleği hatırlatıyordu. Onun meleğini. Sadece yaralarıyla ilgilenmekle kalmamış, kocasının kazara ölümünden önce yediği son korkunç dayaktan sonra ona sığınacak bir yer de sağlamıştı.

William Graves sayesinde her yıl bu etkinliğe ev sahipliği yapıyordu. Kendisi için yaptıklarının karşılığını ödemek amacıyla, elde edilen fonları Graves'in onuruna bir hastane kurmak için kullanmayı çok istiyordu.

Sonunda ona ulaştı, eldivenli elini tuttu ve bir öpücük kondurdu. "Majesteleri, bu akşam çok güzel görünüyorsunuz."

"Dr. Graves, bize katılabildiğinize çok memnun oldum." Sesinin bu kadar soluk soluğa çıkmamasını diledi, sanki merdivenlerden yeni inmiş ve aceleyle inen kendisiymiş gibi. Korkudan ziyade beklentiyi ima eden oldukça hoş bir şekilde, neden her zaman onu nefes almak için zorladığını bilmiyordu. Kocasından gördüğu muameleyi düşününce, tüm erkeklerden korkmamasına çok şaşırmıştı.

Ama William Graves'te onu her zaman rahatlatan bir şeyler vardı. Belki de gözlerinin mavisinde dans eden şeytan ya da bir hanımefendinin sırlarını saklamakta, özellikle de bu sırların sebebi kendisiyse, çok ustaymış gibi biraz çapkınca gülümsemesi. Onun yüzü Adonis'in yüzüydü ve gece kıyafetleri ona zarafet ve kibarlık katsa da, kadın kumaşın altında güç olduğunu biliyordu. Üç yıl önce onu öyle kolaylıkla taşırmıştı ki. O sırada bilinci çok az yerindeydi ama yine de onun güçlü kollarının himayesinde olduğunun son derece farkındaydı. Sesi sessiz ama ısrarlı komutlar veriyor, onu ölümün pençelerine teslim olmamaya çağırıyordu. Hastalarının çoğunun onun aksini yapmamaları yönündeki sarsılmaz ısrarı sayesinde iyileştiğinden şüpheleniyordu.

Etrafını, en küçük ayrıntıları bile gözden kaçırmayan birinin dikkatiyle inceledi. "Oldukça iyi bir katılımınız var. Beni özleyeceklerini sanmıyorum."

Burnunun kenarını ovuşturarak, "Sizi temin ederim ki öyle olacaktı. Bu akşamki katılım konusunda da haklısınız. Bu yılki bağışlar

hastane çalışmalarının ciddi bir şekilde başlaması için gerekli fonları sağlayacaktır."

Mavi bakışları tekrar ona yöneldi. "Bir hastane çok makbule geçecektir. Zamanınızı ayırdığınız ve bu kadar özverili olduğunuz için çok cmertsiniz."

"Sizi temin ederim ki bu bir fedakarlık değil. Belki önümüzdeki birkaç gün içinde birkaç boş saatiniz olursa, bazı ayrıntıları tartışabiliriz. İhtiyalarınıza uygun olduğundan emin olmak istiyorum."

"Kararına güveniyorum."

Bu sözlerin onun için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Kocası hayatının her alanını kontrol etmeye çalışmış, onun kararlarına asla gvenmemişti. Sonunda o da bundan şüphe etmeye başlamıştı. "Yine de fikrinize değer veriyorum."

"Majesteleri, bunun benimle hiçbir ilgisi olmamalı."

Her şey onunla ilgiliydi. "Lütfen," diye ısrar etti, birazdan adamın ona bakarken sıra dışı bir şey yapmadığını tekrar söyleyeceğini biliyordu. Ondan hoşlanıyordu, hem de çok, ama saygılı bir mesafeyi koruyor ve ona karşı her zaman çok resmi davranıyordu. Onun sokaklarda büyüdüğünü ve Claybourne Kontu'nun arkadaşı olduğunu biliyordu. Kont da o korkunç geceye yardım ettiği için onunla bu şekilde tanışmıştı. "Bu benim hayatıma bir amaç veriyor. Bana yardım etsen de etmesen de bir hastane inşa edeceğim ama bunu tek başıma yaparsam işleri berbat edebilirim."

Dudaklarını yumuşak bir şekilde yukarı kaldırarak gülümsedi. "İşleri berbat edeceğinden şüpheliyim ama sanırım bir hastanenin ihtiyaçları konusunda biraz fikir verebilirim. Planlarınızı gözden geçirmek için programımda zaman ayıracağım."

"Minnettarım."

"şimdi, ev sahibi programınızda benimle dans etmek için zaman ayırabilir misiniz?"

İçini bir sevinç kapladı. Bu, yas kıyafetini giymediği ilk baloydu. Soluk mavi gece elbisesinin içinde kendini yeniden genç hissediyor, gençliğinde verdiği yanlış kararların ağırlığı altında ezilmiyordu. "Gerçekten de yapabilirim. Dans kartım tamamen açık. Dullar, genç bekâr hanımlar kadar rağbet görmüyor."

"Şahsen, hayat tecrübesi olan bir bayanı çok masum olanlara tercih ederim." Başka bir vals tınıları yükselmeye başladı. "Bu dans yeterli olacak mı?"

Zevkine engel olamadı. "Çok güzel olacak."

Adam onu dans pistine götürürken, bir anlık hayal kırıklığı yaşadı. Bir zamanlar annesine ait olan safir kolyeyi takıyor olsaydı kendini çok daha özgüvenli hissedebilirdi. Elbisesiyle mükemmel bir uyum sağlayacak ve Avendale'den bir veda hediyesi olarak hafifçe yana yatmış şekilsiz burnunun dikkatini dağıtmaya yarayacaktı. Ama daha önce safirleri almak için kasaya gittiğinde safirler orada değildi. Kasa güvenliken ve anahtarı olan tek kişi kendisiyken kolyenin nasıl çalınmış olabileceğini bilmiyordu. Kolyeyi en son ne zaman taktığını ve başka bir yere koymuş olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama mücevherlerine her zaman çok dikkat ederdi, parasal değerinden çok manevi değeri nedeniyle.

Ama William Graves onu kollarına alıp pırıl pırıl mermer zemin üzerinde gezdirirken kolyeyle ilgili düşünceler aklından uçup gitmişti. Gecenin en sevdiği kısmı her zaman onunla yaptığı bu tek dans olmuştu. Ona sadece bir kez teklif edecekti. Başka kimsenin ona dans alanına kadar eşlik etmemiş olması önemli değildi. Bu birkaç dakikadan sonra, adam onun gecesine bir daha müdahale etmeyecekti - sanki onunla geçirdiği her zamanı bir müdahale olarak görecekti gibi.

Adamın gözleri onunkileri tutarken, onu şimdi olduğu gibi mi yoksa eskiden olduğu gibi mi gördüğünü merak etti. Kibirli olmak istemiyordu ama yine de öyle görünüyordu. Bir alnında çapraz beyaz bir çizgi vardı. Bir yanağında küçük bir yara izi vardı. Elbisesinin altında birkaç tane daha vardı. William bunların varlığını biliyordu çünkü ona dikiş atan, şişen ve moraran çeşitli bölgelerine buz tutan oydu. Çenesini zar zor oynatabildiği sırada ağzına kaşıkla et suyu koyan da oydu.

Evli bir kadındı ve sadece birkaç gün içinde kocası olmayan bir adama karşı sevgi beslemeye başlamıştı. Sonra Avendale gitmiş ve William'a karşı hissettiği duygular yüzünden duyduğu suçluluk artmıştı. Onu doktorundan başka bir şey olarak düşünmesi tamamen uygunsuzdu. Ve William, sağ olsun, bu durumdan hiç faydalanmamış, onu bir hastadan başka bir şey olarak gördüğünü hiç belli etmemişti.

Ama şimdi neredeyse onun gözlerinde için için yanan bir arzu gördüğüne inanıyordu. Konuşmadılar. Kelimelere gerek yokmuş gibi görünüyordu. Ama adamın elini sıkıca tuttuğunun, diğer elinin sırtının alt kısmına bastırıldığının, bacaklarının eteğine süründüğünün farkındaydı. Uzun boylu, geniş omuzluydu ama fiziksel özellikleri onu tehdit etmiyordu. Aksine, kendini güvende ve korunmuş hissediyordu.

Belki de onun gözetimi altında geçirdiği günlerin bir sonucuydu bu. Onu ve oğlunu şehirdeki evine gizlice götürmüştü. Daha sonra Greystone Düşesi olacak olan arkadaşı Frannie, Whit'in bakımıyla ilgilenirken, William da tüm zamanını Winnie'nin çektiği çileden kurtulmasını sağlamaya adanmıştı. Gerekli olan fiziksel iyileşmeden daha fazlasıydı ve onun duygusal ihtiyaçlarını ustalıkla karşıladı.

Pek çok gece kabustan irkilerek uyandığında onu yatağın yanındaki sandalyede oturmuş kendisine göz kulak olurken gördü. İyileşme saatlerini ona Shakespeare ve Dickens okuyarak, satranç oynayarak, oğlunun Frannie'yle topa vurmasını keyifle izleyebilmesi için onu bahçeye taşıyarak doldurdu. O dile getirmeden neye ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Çok dikkatliydi ve kendi kendine bunun sadece onun iyileşmesiyle ilgilendiği için olduğunu söylese de, kalbinin küçük bir köşesinde, onunla geçirdiği zamandan zevk aldığına, onunla biraz daha uzun süre birlikte olmak için bahaneleri memnuniyetle karşıladığına inanmaktan kendini alamıyordu. Bazen gecenin geç saatlerine kadar, o huzurlu bir uykuya dalana kadar özel bir şey konuşmazlardı. Onun sesini rüyalarına taşıdığında her zaman daha iyi uyuyor gibiydi.

Şimdi müzik sessizliğe gömüldü ve yavaş yavaş hareketleri durdu. Adam bir şeyler söylemenin eşiğinde gibiydi, belki bir dans daha isteyecekti. Ya da en azından onun söyleyeceği sözlerin bunlar olmasını umuyordu. Sadece iki dansın uygun olup olmadığı umurunda değildi. Eğer adam isterse onunla tek tek dans ederdi.

Bunun yerine ona küçük bir gülümseme verdi ve onu, geç gelenleri karşılayabileceği geniş merdivenlere doğru götürmeye başladı. Gidecekleri yere vardıklarında, tekrar onun elini tuttu ve arkasından öptü.

"Dans için teşekkür ederim," dedi.

"Benim için bir zevkti."

Gözleri karardı. "Hayır Düşes, her zamanki gibi benimdi."

Bu veda sözleriyle birlikte adam uzaklaştı ve misafirlerin arasında kayboldu. Adamın burada bulunan arkadaşlarını aramaya gittiğinden pek şüphesi yoktu. Diğerleri de

Onunla birlikte sokaklarda büyümüş biri olarak çabalarını desteklediğinden emindi, ama bu kendisinden çok iyi doktorun yararınaydı. İnsanlara sadakat aşıyor gibiydi. Ama ölümün yaklaşmasını engellemedeki becerisi düşünüldüğünde bu muhtemelen olağandışı bir durum değildi.

Yine de kendini sık sık onunla farklı koşullar altında tanışmış olmayı, onunla bir eş olmadan önce tanışmış olmayı dilerken buluyordu.

Terasın karanlık bir köşesinde duran William Graves, kütüphaneden aşırıldığı viskiyi yudumladı. Sert içkiyi şampanyaya tercih ederdi. İçindeki karanlığa daha uygun düşüyordu.

Avendale Düşesi Winifred Buckland ile dans etmek yılın en sevdiği anlarıydı. Her ne kadar bu etkinlik tam bir eziyet olsa da.

Üç yıl önce, her şey tam olarak yasal olmasa da, onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmıştı. Yasaları çiğnediği için hiç suçluluk duymamıştı. Ama kızın onun hatasını kabul edeceğinden emin değildi. Aslına bakılırsa, kocasının ölümündeki rolü nedeniyle onu hor göreceğinden oldukça emindi ve bu yüzden aralarındaki mesafeyi kapatmayı tercih edeceği zamanlarda mesafesini korudu.

Ya da en azından kapatma olasılığını araştırdı. Ona daha önce hiç olmadığı kadar ilgi duyuyordu. İçinde bir güç deposu sakladığından şüphelendiği bir kırılmalığa sahipti ve kendisiyle ilgili bu sırrı ortaya çıkarmasına yardım etmeyi çok isterdi ama onun kendi sırlarını keşfetmesinden korkuyordu.

Sadece onu değil, değer verdiği diğer herkesi yok edebilecek sırları.

İki yıldır bu lanet baloya geliyordu. Onunla bir kez dans etti. Onun yasemin kokusunu içine çekti, teninin sıcaklığının kıyafetlerinden ve eldivenlerinden sızarak ellerinin sıcaklığıyla karıştığını hissetti. Onun kasvetli kahverengi gözlerine baktı ve Tanrı'dan onu güldürebilecek güce sahip olmayı diledi. Kökenine rağmen sevimli bulduğu çarpık burnunu inceledi ve kaç kez köprüsünü ovuşturduğunun, kaç kez onu saklamaya çalıştığının farkında olup olmadığını merak etti. Kaşının üzerindeki, yanağındaki ve çenesinin alt tarafındaki, belki de orada olduğunu bile bilmediği silik yara izine aşınaydı. Hayatta kalmanın işaretleri oldukları için bunlarda bir kusur bulmuyordu ama bunlara sahip olmasının nedenlerinden nefret ediyordu.

Yine de sık sık ağzını üzerlerinde gezdirmenin nasıl bir his olacağını düşünüyor ve bu süreçte dış acılarını iyileştirdiği kadar iç acılarını da iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyordu.

Maun rengi saçlarındaki tokaları çıkarmayı arzuluyordu. Bazı hezeyan anlarında, kırılması gerekecek kadar birbirine dolanmasını önlemek için saçlarını taradığının farkında olduğundan şüpheliydi. Beline kadar uzanıyordu ve çok güzeldi. En az onun kadar güzeldi. Onun kahverengi gözlerine saatlerce bakabilirdi ama bu gece için kendine izin verdiği tüm bakışı yapmıştı. Bir dans. Birkaç dakika. Daha fazlasını alarak kendine daha fazla işkence etmeye cesaret edemedi. Ona karşı koyma yeteneği zayıf bir bağa bağlıydı.

Bardağın içindekileri kana kana içtikten sonra korkulukların üzerine bıraktı. Gitme, onu arzularından uzaklaştıracak başka bir kadın bulma zamanı gelmişti. Ne yazık ki onunla tanıştığından beri diğer tüm kadınlar onun yanında sönük kalıyor, onu eksik bırakıyordu. Sırf onu rüyalarına taşımamak için sık sık yorgunluktan bitap düşüyordu, çünkü orada asla tek bir giysi bile giymiyordu ve geçmişte yaptıklarından duyduğu hayal kırıklığı daha da artıyordu. Ama ödediği bedeli bilse bile, bunu tereddüt etmeden tekrar yapardı. Onu korumak için her şeyi yapardı.

Topuklarının üzerinde dönerken, düşesin bahçeye çıkan merdivenlerden indiğini görünce durakladı. Onu takip etmemeliydi. Kadın bir randevu ayarlamış olabilirdi ama adam bacaklarının aralarındaki mesafeyi kısa sürede kapatmasını engelleyemiyor gibiydi. "Düşes?"

Durup ona baktı. Yol boyunca sıralanmış gaz lambalarının yaydığı soluk ışıktaki, onun hafif gülümsemesini gördü. Nazik, sıcak, misafirperver. Şimdiye kadar tanıdığı en nazik insandı. Gençliğinde nazik bir dokunuşun, tüm acıları dindirecek tatlı bir okşayışın özlemini çekmişti. Onun sert ruhuna merhem olacağını hayal etmişti.

"Bana Winnie demeni isterdim," dedi usulca. "Siz bir düşessiniz, ben ise halktan biriyim."

"Kraliçenin birçok doktorundan biri olarak hizmet veren bir halktan biri. Bu sizi sıra dışı yapıyor diyebilirim, Dr. Graves."

Kadının argümanını görmezden gelerek -aralarında bir yakınlık hissi yaratacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu, bu da onun uzakta kalma kararlılığını zayıflatabilirdi- "Burada yalnız mı olmalısın?" dedi.

"Burası benim bahçem. Dul bir kadın olarak bir refakatçiye ihtiyacım yok." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Bu öyle bir

Orada eziliyordum, ki bu çok faydalı bir şeydi ama boğuluyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, bu yüzden bahçede hızlıca bir tur atmaya düşündüm. Bana katılmak ister misiniz?"

Doğru cevabı, güvenli cevabı biliyordu. Bunun yerine kendisinin ikisini de söylemediğini duydu. "İsterdim, hem de çok."

Sonra aynı derecede aptalca bir şey yaptı: Ona kolunu uzattı. Küçük elini dirseğinin kıvrımına yerleştirdi ve gömlek ve ceket giymesine rağmen, her bir parmağının kumaşın üzerindeki girintisini hala hissedebiliyordu, ta ki kızın tenine bir damga yaktığına yemin edene kadar. Kızın başı omzunun on beş santim altındaydı. O kadar küçük bir şeydi ki, kaba saba kocasının onu yere yatırıp zorla üzerine çıkmadan önce yumruklarını ona indirdiğini düşündükçe daha da öfkeleniyordu. Hak ettiğini bulmuştu ve William bu konuda hiç pişmanlık duymuyordu. Eğer bu kendi vicdanına suçluluk duygusu yüklüyorsa, öyle olsun. Bu ilk kez olmuyordu.

Güzel yaz akşamında serin bir rüzgâr esiyor, sisi uzakta tutuyordu. Birkaç çift daha yürüyordu. Yoldan sapmış bazılarının fısıltıları böcek cıvıltılarına karışıyordu. Karanlık, orada sırların saklanabileceğine inanmayı kolaylaştıran bir samimiyet yaratıyordu.

Düşes, "Victoria neden bu kadar çok hekime ihtiyaç duyuyor?" diye sordu.

Çünkü hipokondriden çok muzdarip. Bu bilgiyi paylaşmak üzere olduğundan değil. Katıldığı kişilerin hastalıklarını tartışmazdı. "O bir kraliçe ve tebaası için sağlıklı kalmasını sağlamak istiyor. Bazen bir konuda birden fazla fikre sahip olmak işe yarar.

önemli. Tıp kesin bir bilim değildir ve hala öğrenecek çok şeyimiz var."

"Yine de yaptığınız her şeyi görmek büyüleyici olmalı."

"Büyüleyici, yürek parçalayıcı. Ben kendi günlerimi tercih ederim.

hastaların iyileştiği günlerden iyileşmediği günlere."

"Garip ama hastalarını kaybettiğini hiç düşünmemiştim. Sanırım beni getirdiğinizde ölüme o kadar yakındım ki mucizeler yaratabileceğinize inanıyorum," dedi.

"Pek sayılmaz. Ben sadece bir insanım, mucize yaratan biri değilim."

Artık bahçenin içinde, ışıklardan uzaktaydılar ama gözleri alışmıştı ve nereye gittiklerini açıkça görebiliyordu. Etrafta başka çift yok gibiydi. Geri dönmeliydiler. Ama o her zaman yapması gereken şeyleri yapmazdı.

"Beynin işleyişi hakkında çok şey biliyor musunuz?" diye sordu.

"Bir ya da iki tümörü oldukça başarılı bir şekilde çıkarmayı başardım. Baş ağrısı çekiyor musunuz?" Kadının daha fazla acı çekmesi fikri hoşuna gitmemişti. Kocasının ellerinde bir ömür boyu yetecek kadar acı çekmişti ama insanların her zaman hak ettikleri kaygısız varoluşa sahip olamadıkları gerçeğini iyi biliyordu.

"Hayır, hiç de değil. Çoğunlukla unutkanlık. Gerçekten aptalca. Bu elbiseyle takmayı planladığım safir bir kolyem var ama yatak odamdaki kasadan almaya gittiğimde yoktu."

"Çalıntı o zaman."

"Mesele de bu. Bilmiyorum. Kasa sıkıca kapatılmıştı. Kim çalabilir ki? Hizmetçiler yıllardır benim yanımda çalışıyorlar. Neden aniden hırsızlık yapmaya başlasınlar ki? Dürüst olmak gerekirse, bu tek bir olaydan daha fazlası.

Beni endişelendiren başka şeyler de oldu."

"Ne gibi?"

"Görünüşe göre sürekli bir şeyleri yanlış yere koyuyorum. Son zamanlarda neden bu kadar unutkan olduğumu bilmiyorum."

Yürümeyi bıraktı, ellerini kadının omuzlarına koydu ve doğrudan kendisine bakması için onu çevirdi. Daha sert bir içki almak için salondan ayrılırken eldivenlerini çıkarmıştı. Avuçlarını kızın ipek gibi çıplak teninde gezdirmemek, eldivenlerini çıkarmamak, saçlarıyla oynamamak, kızın kendisine böylesine içtenlikle baktığı bu andan yararlanmamak için tüm gücünü kullanması gerekti. Serseri düşüncelerini elindeki konuya geri dönmeye zorlarken, keşke daha fazla ışık olsaydı, aletleri yanında olsaydı da gözlerini daha yakından inceleyebilseydi diye düşündü. Daha önce ona baktığı için gözlerinin kahverengi derinliklerine, irisinin etrafındaki koyu halkaya ve ışığı yakalayan küçük altın beneklere oldukça aşinaydı. "Üç yıl önce kafana büyük bir darbe almışsın. Yaşadığınız şey, doğru şekilde teşhis edemediğim bir yaralanmanın sonucu olabilir."

"Ama neden sadece şimdi?"

"Ne zaman başladı?"

Başını salladı ve adam kendini, saçları bağlarından kurtulup parmaklarını saçlarının arasından geçirene kadar, onun hareketlerinin iğneleri gevşetmesini dilerken buldu. Olmak üzere eğitildiği kişilsiz doktor olmak onun için neden her zaman bu kadar zordu? Ona analiz edilecek bir nesne olarak bakması gerekiyordu, keşfedilecek bir kadın olarak değil.

"İki, üç ay önce," dedi hafifçe, onun içinde bulunduğu kargaşadan tamamen habersizdi. "Doğru

Sezon için Londra'ya döndükten sonra. Beynimdeki hasarın kendini göstermesi bu kadar uzun sürer mi?"

Öyle düşünmüyordu ama ona da söylediği gibi, tıp camiası hâlâ insanlık durumuyla ilgili bir şeyler öğreniyordu. "Son zamanlarda kafanıza başka bir darbe aldınız mı? Herhangi bir kaza? Düştünüz mü?"

"Hayır, hiçbir şey. Ve özür dilerim." Kadın hafifçe güldü, çan sesleri gibi bir gülüştü ve bu tatlı sesi ilk kez duyduğu anı hatırlayınca içi sıkıştı. Küçük oğlunun William'ın bahçesinde Frannie'yle oynamasını izliyordu ve onun bu sevinci, Frannie'nin gerçekten iyileşeceğine, ilgilenilmesi gereken her yarayı keşfetmeyi başardığına dair ona ilk umut dalını vermişti. Ama şimdi bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını merak etmek zorundaydı, hayatının geri kalanında onu rahatsız edebilecek hayati bir şeyi. "Seni gereksiz yere endişelendirmek istememiştim. Bu gecenin neşe içinde geçmesi gerekiyordu."

Ama endişeliydi. İnsanlar gayet iyi görünebilirdi, ama karanlık ve uğursuz bir şey pusuda bekliyor, hayatı elinden almak için bekliyor olabilirdi. Gençliğinde karanlık ve uğursuz şeylere fazlasıyla aşinaydı ve korkuları felakete yol açmıştı. Ne kadar çok hayat kurtarırsa kurtarsın, zayıflığı yüzünden kaybettiği hayatları telafi edemezdi. "Yarın muayene için ofisime gelmeni istiyorum."

"Bunun gerçekten gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Bakmadan bilemem. Scotland Yard'dan Müfettiş Swindler'a haber göndereceğim. Kasalar konusunda uzman değilim. Ben sokaklarda yaşarken kasalar benim ilgi alanıma girmiyordu ama anahtarı olmayan birinin kasaya girip girmediğini anlamak için sizinkini inceleyebilir."

"Bir zamanlar hırsız olduğunu unutmuşum. Geçmişin hakkında sadece ufak tefek söylentiler duydum. Korkunç muydu?"

"Hepsi değil." Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir hata yapmış. Teni çok pürüzsüzdü, ipeğin en incesi gibi. Boğazında, parmaklarına çarpan nabzını hissedebiliyordu. "Yarın beni görmeye geleceğine söz vermeni istiyorum."

"Evet, pekâlâ. Yıllar önce beni götürdüğün yer hala orası mı?"

Kendine engel olamadı. Başparmaklarını kızın yanaklarında gezdirdi. "Evet. Sizin için bir araba gönderebilirim."

"Hayır, nerede olduğunu hatırlıyorum. Onu bulabilirim. Saat kaçta?"

Dudaklarının dış çizgisini izlerken, yumuşak nefes alışını duydu. "Senin için en uygun zaman hangisi ise."

Başını salladı, bakışları ona kilitlenmişti. Kadının geçmişi hakkında bildiklerini göz önünde bulundurunca, çılgılık atarak eve geri kaçmamasına şaşırdı.

"Korkmanı istemiyorum, Winnie." Adının dilinden bu kadar kolay dökülmesinden dolayı kendine lanet okudu.

"Seninleyken değilim."

Öyle olmalısın, diye düşündü. Tanrı yardımcısı olsun, ama olmalı. Sahip olduğu kontrol rezervuarı dağıldı.

Aralarında yankılanan sert bir küfürle ağzını onunkine indirdi. Dudakları her zaman hayal ettiği kadar dolgun ve yumuşaktı, hafifçe, tereddütle ayrılıyor, onu daha fazla özgürleşmeye davet ediyordu. Ve adam bu daveti kabul edecek kadar alçaktı.

Adam dilini onun tatlı ağzında gezdirirken kadın inledi. Kadının tadı şampanyaydı ve adam onun birkaç kadeh fazla içtiği için mi bu kadar rahat olduğunu merak etti. Sonra kızın dili adamın ağzını aynı hararetle keşfederken merakı şaşkınlığa dönüştü. Avantajı

bir dulla birlikte olmak. O masum değildi. Tanrım, onun bundan çok uzak olduğunu biliyordu. Ceketinin yakalarını kavradı. Kollarını onun etrafında kavuşturarak, vücudu kendi vücuduna bastırana kadar onu kendine yaklaştırdı. Onun kıvrımlarını, çukurlarını ve kabarıklıklarını hissedebiliyordu. Onları ayıran giysilere lanet okudu.

Parmakları çenesinde gezinmeden hemen önce tırnakları kafa derisini sıyırdı. İç çekerek kollarını onun boynuna doladı ve kendini daha da yaklaştırdı.

Üç yıldır bu anın hayalini kurmuş, fantezisini kurmuş, gözünün önüne getirmiş ama ona sahip olabileceğine inanmaya asla cesaret edememişti. Vazgeçmek istemedi, durmak istemedi. Daha derinlere daldı, kontrol altında tuttuğu açlığı serbest bıraktı, onun için, sadece onun için.

Ondan çok daha iyi birini hak ediyordu, yalan söylemeyen, sır saklamayan, onunla ateşin önünde oturabilecek ve dürüst olmaktan asla korkmayacak birini. Ama onunlayken sözlerine her zaman dikkat etmesi, açıkladığı şeylere her zaman özen göstermesi gerekecekti. Ondan korkmadığını söylemişti ama onun neler yapabileceğini tam olarak anladığında dehşete düşeceğini biliyordu. Ona güvenmezdi. Ondan hoşlanacağından şüpheliydi; kesinlikle onu sevmeyecekti.

Onu öpmenin bile felakete yol açma ihtimali vardı.

-Ve hayatı mahvolabilecek tek kişi o değildi. Şimdi geri çekilmeliydi. Ve çekecekti de.

Bir dakika sonra.

İç çekişlerinin ve inlemelerinin bir anı daha. Yemyeşil bedeninin onunkine karşı kıvrandığı bir an daha. Sanki hiç bırakmayacakmış gibi kollarının ona sıkıca dolandığı bir an daha.

Bağları çözmek istedi. Onu kollarına alıp yatak odasına götürmek istedi. Yapmaması gereken her şeyi yapmak istiyordu. Ama hoşgörünün bir bedeli vardı ve bunu ödemesini vicdanen isteyemezdi.

Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle geri çekildi. Hızlı, kısa nefesler vererek, beklentiyle ona baktı. Onu şimdi hayal kırıklığına uğratmak, mahvetme riskini göze almaktan daha iyiydi. Onunla uzun süre birlikte olmak ikisi için de akıllıca olmazdı.

"İyi geceler Düşes." Aniden topuklarının üzerinde dönerek, kendisini mews'e götürecek olan arka kapıya doğru yürüdü. Birkaç dakikalığına cenneti yaşamıştı ve gecenin geri kalan saatlerini cehennemin derinliklerinde çürüyerek geçireceğinden hiç şüphesi yoktu.

İKİNCİ BÖLÜM

Winnie balo salonuna geri dönerken, gözlerinin biraz daha parladığını, dudaklarının biraz şiştiğini, cildinin hafifçe kızardığını fark edip etmeyeceklerini merak etti. Aynaya bakmadan tüm bunların doğru olduğunu biliyordu çünkü birkaç dakika içinde değiştiğini, adımlarında bir bahar, ruhunda daha önce hiç yaşamadığı bir hafiflik olan birine dönüştüğünü hissediyordu

Daha önce.

Avendale onu öpmüştü ama şefkat ya da nezaket göstermeden. Tutku kendini hissettirmeye başladığında ve William öpüşmeyi derinleştirdiğinde bile, bu sahip olmak ya da kontrol etmekle ilgili değildi, daha ziyade vermek, paylaşmak, zevk almakla ilgiliydi - tamamen ve kesinlikle. Bağılangıçta William'ın açlığı karşısında Gağırımığ, birkaç saniyelik bir panik yağamığ olsa da, William'ın kararlılığı, dürüst arzusu onu aynı şekilde tepki vermeye, William'ın ona zarar vermek istemediğini bilmeye ikna etmişti. Kalbinin hızlanmasına, teninin ısınmasına, sinirlerinin karıncalanmasına, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olmuştu. Nefes nefese geçen birkaç dakika içinde ona bir erkeğin ilgisinin hoş olabileceğini göstermişti.

Bu gece onu öpmüştü ve yarın onu görecekti. Neredeyse bekleyemezdi. Öpmüş olması önemli değildi.

Aniden gitmiş ya da ayrılırken bir sevgi sözcüğü kullanmamıştı. Önemli olan onun kendisini arzuladığını bilmesiydi. Önemli olan onu korkutmamasıydı.

"Winnie?"

Dünyadaki en yakın arkadaşı Claybourne Kontesi ona doğru yaklaşırken hızla durdu. "Merhaba, Catherine."

Catherine daha önce Claybourne Kontu'yla birlikte geldiğinde ona çabucak sarılmış ve yanağına bir öpücük kondurmuştu. Şimdi sanki Winnie'yi ilk kez görüyormuş gibi onu inceliyordu. "Mutlu görünüyorsun."

"Evet." Ona nedenini söylemeyi çok istiyordu ama bu hâlâ o kadar taze, o kadar harikaydı ki, bir süre daha kendine saklamaya, bunun şaşkınlığını ve ışıltısını kucaklamaya karar verdi. "Olmak için her türlü sebebim var. Balo oldukça başarılı geçti."

"Seni harika bir parti düzenleyebileceğine ikna etmek için ne kadar uğraştığımı hatırlıyor musun?"

Winnie, Avendale hayattayken verdiği toplar için nasıl endişelendiğini hatırlayarak başını salladı. "Ama artık kimseyi hayal kırıklığına uğratmak gibi bir korkum yok. William Graves çok minnettar. Kendisiyle bu hafta içinde bir araya gelip hastaneyle ilgili planları konuşacağız." Yarın onu da göreceğinden bahsetmek için bir neden görmedi. Arkadaşını endişelendirmek istemiyordu ve büyük olasılıkla hiçbir sorunu yoktu. Belki de bu işi ayarlarken dikkatinin dağılmasından başka bir şey değildi. Evet, bundan emindi. Londra'ya varır varmaz bunu planlamaya başlamıştı. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu. Kendini buna adanmıştı ve bu yüzden zihni başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

"Bu harika," dedi Catherine hastane hakkında konuşurken. "Zamanınızı bu projeyle geçirmenize çok sevindim."

"Mimarlarla ve inşaatçılarla bir araya gelmekten oldukça keyif alıyorum. William Graves burayı istediğim gibi tasarlamam için bana izin verdi. Diğer hastaneleri gezdim, personelle konuştum, böylece ihtiyaç duyulan her şeyi daha iyi anladım. Dr. Graves'in çabalarımın memnun kalacağına inanıyorum."

"Eminim öyle olacaktır. Oldukça etkilendim." Catherine elini uzatıp büyük mavi bir vazoda duran zambağın yapraklarına dokunarak, "Graves demişken, seni daha önce onunla vals yaparken gördüm," dedi.

"Her zaman benimle dans ettiğini bildiğin halde bir şeyler dönüyormuş gibi bakıyorsun. Tek bir dans. Sadece bir dans. Sanırım bu onun bana teşekkür etme şekli."

"Ondan hoşlanıyorsun."

"Sizin de bildiğiniz gibi çok nazik biri."

Catherine ona endişeli bir gülümseme verdi. "Kendine iyi bak tatlım. Onun işi her şeyden önce gelir ve her zaman da öyle olacaktır. Kendini hastalarına adamıştır."

Bir saat önce, yarım saat önce olsa Winnie başıyla onaylardı ama William Graves onu öpmüştü. "Ondan hiçbir şey beklemiyorum." Belki de birazcık bekliyordu.

O anda Claybourne Kontu karısını dansa kaldırmak için ortaya çıktı. Winnie, Catherine'in Şeytan Kont'la evlenmesini hiç beklemiyordu ama arkadaşının inanılmaz derecede mutlu olduğunu ve adamın ona hayranlık duyduğunu inkâr edemezdi.

Gecenin geri kalanında, birbiri ardına kişileri ziyaret etti, yemek ve şampanyanın hazır olmasını sağladı.

hazırdı, insanlara etkinliğini destekledikleri ve birinci sınıf bir hastane inşa edilmesini sağladıkları için teşekkür etti. Gece yarısı olduğunda ve herkes gittiğinde, ev sahibesi olarak hizmet etmekten bitkin düşmüştü. Kendini merdivenlerden yukarı sürüklemek zorunda kaldı. Ama henüz yatağa gidememişti.

Yatak odasının önünden geçerek üç kapı aşağıdaki odaya doğru ilerledi. İçeride yedi yaşındaki oğlunu yatağının üzerine yayılmış, hafifçe horlarken buldu. Mürebbiyesinin dairesinin kapısı kapalıydı, çünkü artık her an izlenmeyecek kadar büyümüştü. Yatağının yanındaki masanın üzerinde bir lamba kısık yanıyordu. Karanlıkta uyumayı hiç sevmemişti.

Mümkün olduğunca sessizce yaklaştı, sonra usulca kahverengi saçlarını alnından geriye doğru taradı. Babasının ölümüyle birlikte Avendale Dükü olmuştu ama belki de hala kocasını çok fazla hatırlattığı için ona gerçek unvanıyla hitap etmeye bir türlü cesaret edemiyordu. Ona göre oğlu Whit'ti, Whitson Kontu unvanına sahipken bu isim ona ait olmuştu. Ayrıca Whit'in bir çocuk için daha uygun görüldüğüne inanıyordu. Oğlunun babasına ait olan isimle çağrılmayı istemeye başlamasının çok uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyordu. Ama o zamana kadar her şeyi kendi bildiği gibi yapacaktı.

Tek yapabildiği babasının onu hiç almadığı için minnettar olmaktı.

Whit'in bu evde olup bitenleri anlamak için çok genç olduğunu düşünerek ona elini uzattı. Cehenneme gideceğinden emin olsa da, kocasının ölümüne sevindiği için kendini suçlu hissetmiyordu. Bunun kendisini berbat bir insan yaptığını biliyordu ama Avendale kadar korkunç değildi.

Eğilerek Whit'in alnına hafif bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, aşkım."

Bir koku ona saldırdığında sustu. Kimyon. Kocasıyla, acıyla ve aşağılanmayla ilişkilendirdiği bir kokuydu bu. Kalbi küt küt atarken, etrafında döndü ve gölgeleri aradı. Örtülü karanlıktan başka bir şey görmedi.

Saçmalıyordu. Avendale ölmüştü ama son zamanlarda onun kokusu köşelerden, küçük ceplerden sızmaya başlamıştı ve zaman zaman onu gafil avlıyordu. Hizmetkârların evde kimyon tohumu bulundurmalarını ve bunları yemelerini yasaklamıştı. Birileri emre itaatsizlik ediyor olmalıydı. Yarın uşakla bu konuyu görüşmesi gerekecekti.

Kocasını hatırlatacak hiçbir şey istemiyordu, onun boyunduruğu altında yaşadığı sefil hayatının anılarını canlandıracak hiçbir şey.

Whit'e son bir kez baktıktan sonra sessizce odadan çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı. Kalbi nihayet normal ritmine dönmeye başlamıştı. Belki de Londra'da başka bir ev bulmanın zamanı gelmişti. Bu ev çok fazla anı barındırıyordu. Nereye baksa Avendale'i hatırlatan şeyler görüyordu. Ölümünün üzerinden üç yıl geçtiği için onun kokusunu almaya başlaması pek mantıklı değildi ama sürekli kimyon tohumu çiğneme alışkanlığı, kokunun her şeye nüfuz etmesine neden olmuştu. Ev kış için kapatıldığında, belki de koku küçük hava ceplerinde hapsolmuş ve ev tekrar açıldığında serbest kalmıştı. Ama neden burada daha önce fark etmemişti? Bunu açıklayamıyordu, daha fazla düşünmek istemiyordu.

Yatak odasına vardktan sonra leydisinin hizmetçisini çağırdı. Sarah'nın onu yatağa hazırlaması hiç zaman almamış gibiydi. Hizmetçi gittikten sonra Winnie tuvalet masasındaki aynada yansımısını inceledi. Belli bir açıdan bakıldığında burnunun kırılmış olduğunu söylemek neredeyse imkânsızdı. Acıyı, kanı, kıkırdağın etli yumruğun altında çatırdayışını hatırlayınca irkildi. Şeytan Kont'un balolarına katılmasına izin vermesi onun suçuuydu. Kocası çok öfkelenmişti.

O korkunç gecenin görüntülerini uzun zamandır zihninden geçirmemişti. Çığlıkları odada yankılanırken soğuk terler içinde uyanmayacağını umuyordu. Aradan yıllar geçmesine rağmen o geceye dair düşünceler sık sık kâbus görmesine neden oluyordu. Sanki ruhunun dokusuna işlemişlerdi.

Sandalyeden kalkıp yatağa doğru yürümeden önce yansımalarına son bir kez baktı. Çarşafların arasına girdiğinde, William Graves'in kendisini orada beklediğini, onu kollarına alıp bahçede olduğu gibi tutkuyla öptüğünü hayal etti. Bunu takip edecek yakınlaşmadan korkmak için her türlü nedeni olmasına rağmen, kendini bunu beklerken buldu. Bütün erkeklerin Avendale kadar vahşi olmadığını tamamen anlamıştı. Catherine'in sahip olduğu mutlulukla ışıldamayayı arzuluyordu.

Alevi söndürmek için lambaya uzanmaya zahmet etmedi. Karanlıkta uyumak istemeyen tek kişi oğlu değildi.

Yan dönerek elini yastığın altına soktu-

Parmakları sert ve soğuk bir şeye dokunduğunda dondu kaldı. Hayır, bu olamazdı. Bu mümkün değildi.

Doğruldu, yastığı bir kenara fırlattı ve kendisine göz kırpan safir kolyeyi görünce nefesi kesildi.

Küçük özel salonundaki şöminenin önünde bir sandalyede oturan William Graves viskisini yavaşça yudumladı. Kendini şımarttıktan sonra bu gece uykunun kolay gelmeyeceğini biliyordu. Winnie'nin tadı hâlâ dilinin ucundaydı, vücudunun kendi vücuduna bastırıldığı izlenimini hâlâ hissedebiliyordu. Şeytan onu almıştı ama asla sahip olamayacağı bir şey için özlem duyacak kadar aptaldı.

Genelde hastalarını çağırırdı.

hastanede gördü. Winifred Buckland, evinde sağlığına kavuşturduğu ilk kişi olmuştu. Onun evinde olması garip bir şeydi. O kadar da boş, o kadar da yalnız görünmüyordu.

O buradayken, bir hastayla ilgilendikten sonra evine dönmeyi bekliyordu. İlk işi, saat kaç olursa olsun ona göz kulak olmaktı. Bazen onun afyonun bile yatıştıramadığı huzursuz uykusuna katlanışını izlerdi. Ne sert ne de nasırlı olan elini tutar ve onu savaştırmaya teşvik ederdi. İyileşmeye başladığında, onunla konuşarak saatler geçirmişti. Gün geçtikçe onun sadece bedenen değil, ruhen de güçlendiğini gözlemledi. Kadının evlenmeden önceki halini anımsadı ve tavırlarında ön plana çıkmaya başlayan kesinlik ilgisini çekti. İşte o zaman, ona yaptığı iyiliğin karşılığını ödemenin bir yolu olarak bir hastane inşa etme planlarından bahsetmeye başladı. Dahil etmeyi planladığı farklı yönlerden bahsederken gözlerinin parlaması hoşuna gitmişti.

Onun heyecanı bulaşıcıydı ve hayatında ilk kez kendini yeterince cezalandırıp cezalandırmadığını, sonunda sevgiyi hak edip etmediğini merak etti.

Düşünceleri kapısının çalınmasıyla bölündü. Gecenin her saatinde ziyaretçilere alışık olduğu için bunu önemsemedi. Hastalık ve yaralanmaların gelişi saatin tik taklarına göre belirlenmezdi. Aceleyle kadehini bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açarak ziyaretçisine baktı. "Winnie?"

"Seninle hemen konuşmam gerek."

Omuzlarına bir pelisse örtülmüştü. Saçları örgülüydü. Kadının yüz hatlarındaki endişe olmasa, saç tellerini çözme düşüncesi dikkatini dağıtabilirdi. "Evet, elbette, içeri gelin."

Geçitten adımını attığında, caddedeki arabasına bir an göz attı. Sis çökmeye başlamıştı. Her şey sessiz görünüyordu ama saati düşününce başka bir şey de beklemiyordu. Kapıyı kapatarak onu salona götürdü. "Lütfen oturun."

Ateşin yanında bir sandalyeye oturdu. Önünde diz çökerek ellerini tuttu. Kadının içinden geçen küçük titremeleri hissedebiliyordu. "Tanrım, buz gibisin."

"Başka nereye gelebileceğimi bilemedim." Gözyaşı dolu gözlerini ona kaldırdı. "Sanırım deliriyorum."

"Neden böyle düşündün ki?"

Ellerini onunkilerden kurtararak retikülüne uzandı, bir şey çıkardı, sonra parmaklarını yavaşça açarak safir bir kolyeyi ortaya çıkardı. "Yastığımın altında buldum."

"Bana her şeyi anlatacaksın ama önce titremeni durdurmamız gerekiyor."

Doğruldu, duvara dayalı bir masaya gitti ve bir bardağa viski doldurdu. Keşke onun için biraz daha şık bir şeyler hazırlasaydım diye düşündü ama acilen gelmesini isteyenlerin dışında nadiren ziyaretçisi olduğu için yanında içki bulundurmamakla uğraşmadı. Viski onun ihtiyaçlarını karşılıyordu ve insanlar üzgün olduklarında ve onun sözlerinden daha fazlasını istediklerinde, genellikle onların ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Onu muayene için buraya davet etmişti çünkü o vardı bir muayene oda Burada, ve Evinden uzakta daha rahat konuşabileceğini düşünmüştü. Orası çok fazla kötü anı barındırıyordu. Geri döndü ve bardağı ona uzattı. Kadın minnettar bir baş hareketiyle kadehi aldı ve yudumladı. Ateşin sönmekte olduğunu fark edemeyecek kadar üzgün olduğundan şüpheleniyordu,

Ama umarım onu ısıtmaya yarar.

Onun karşısındaki sandalyeye oturarak bir süre onu inceledi. Solgundu, çok solgundu ama yanaklarında bir miktar rengin geri döndüğünü görebiliyordu. Saçlarının neden örgülü olduğunu şimdi anlıyordu. Eşyayı yastığının altında bulduktan sonra, gece için emekli olduğuna şüphe yoktu. Kadının yataktaki görüntüsüyle dikkatini dağıtmamak için mücadele etti.

"Şimdi bana kolyeden bahset," diye sessizce ısrar etti.

"Sana bahçede anlatmıştım, kasada olmadığını. Yatağa yerleşirken, elimi yastığın altına attım. Onu orada buldum. Neden biri onu oraya koysun ki?"

Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına dayayarak düşünmeye çalıştı. Bu güdülerini deşifre etme işinde Swindler kadar iyi değildi. Ateşlerin, hastalıkların ve yaralanmaların nedenini belirlemede daha iyiydi.

"Belki de biri kasadan almış, geldiğini duymuş ve daha sonra almak üzere yastığın altına koymuştur."

"Bir hizmetçi mi? Neden şimdi benden çalmaya başlasınlar ki?"

"Kumar borçları, belki. Belki de izin günlerinde zor bir gruba düşmüşlerdir."

"Korkarım ben yaptım." Kaşlarını ovuşturdu. "Bahçede de bahsettiğim gibi, bazı unutkanlık nöbetleri geçiriyorum. Son zamanlarda pek çok şeyi yanlış yere koyuyorum. Yatağımın yanındaki masanın üzerinde bir kitap var. Yerimi işaretlemek için bir kurdele kullanıyorum. Bazen kitabı kurdeleye doğru açtığımda, ya daha önce okuduğum bir yerde ya da bitirdiğim yerden sayfalar uzakta oluyor. Parfüm atomizerim. Tuvalet masamın üzerinde tutuyorum. Ama bir keresinde pencere kenarında buldum."

"Kolayca açıklanabilir. Temizlik yaparken dikkat etmeyen bir hizmetçi."

Başını sertçe salladı. "Bazen geceleri uyandığımda kocamın kokusunu alıyorum. Durmadan kimyon tohumu yeme tutkusu vardı. Her zaman onların kokusunu alırdı. Hizmetçilerin bunları evde bulundurmasını yasakladım. Ama koku bazen farklı yerlerde oluyor. Ben de lamba yanarken uyuyorum ama bazen mutlak karanlığa uyanıyorum, alev sönmüş, kimyon kokusu sanki bir ziyaretçim varmış gibi daha canlı."

Ellerini bardağın etrafında o kadar sıkı kavuşturmuştu ki, parmak eklemlerinin beyazlığı görülebiliyordu. Buna müsamaha gösterilmeyecekti. Sandalyeden fırladı, önünde diz çöktü, bardağı aldı ve bir kez daha ellerini kadının ellerine doladı. "Kokular kalıcıdır, özellikle de kumaşlarda. Babama ait bir mendilim var. İçinde hâlâ onun kokusunu alabiliyorum."

"Bunu düşündüm, ama Dr. Graves-"

"Lütfen bana Bill deyin."

"Bu çok sert. William'ı tercih ederim."

"William o zaman." O da bunu tercih ediyordu ama arkadaşları ona hep Bill diye seslenmişti ve sokaklarda bu daha güçlü, güven uyandıran bir isimdi. Başparmaklarını kızın parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Eminim her şeyin basit bir açıklaması vardır."

"Evet, oldukça. Dediğim gibi deliriyorum." "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"O zaman belki de hayaleti bana musallat olmuştur, çünkü onu gördüğüme yemin edebilirim."

Varlığının her kası ve lifi hazırolda duruyordu. "Nerede?"

"Bir keresinde bahçenin uzak ucunda. Alacakaranlıkta. Çok net görmek zordu, çünkü gölgeler içeri giriyordu. Oradaydı ve sonra yoktu. Başka bir sefer parkta. Çok uzakta olduğu için tam olarak emin olamasam da, uzaktan benzerlik tekinsizdi. Aslında onu görmekten çok beni izlediğini hissediyordum. Avendale'in beni izlediğini her zaman hissederdim, çünkü bunu sanki bir hata yapmamı ya da kötü davranmamı bekliyormuş ve beni düzeltmek için hemen saldırmak istiyormuş gibi yoğun bir şekilde yapardı."

Elini kızın yanağına götürdü ve yumuşak tenini yavaşça okşadı. "Annem beni sürekli döven kaba bir kadındı. Vefat ettiğinde, yıllarca onu sokaklarda gördüğümü sandım. Hâlâ zaman zaman onu gördüğümü düşünüyorum - özellikle de yorgun olduğum ve gardımın düştüğü gecelerde. Sevdiklerimiz tarafından travmatize edildiğimizde, onların gerçekten gittiğine inanmak genellikle zordur. Ama kocanız gitti. Sana zarar veremez, Winnie."

Başını salladı. "Biliyorum ve daha doğru sözler söyleyemezdim. Bazen onun gerçekten öldüğüne inanmak korkunç derecede zor oluyor - bu da beni belki de deliriyor olabileceğim ihtimaline geri götürüyor. Çünkü onun varlığını hissetmemem gerektiğini bildiğim halde hissediyorum."

"Winnie, delirdiğin düşüncesini bir kenara bırakmalısın. Çoğu kişinin üstesinden gelmekte zorlanacağı, hatta imkansız bulacağı korkunç bir badire atlattın. Kocanın hayaleti değil ama onun kalıntıları seni rahatsız ediyor. Ama bunu atlatacaksınız. Bol bol dinlenmeli, zamanınızı ve zihninizi meşgul edecek şeyler bulmalısınız ki geçmişte kaybolup gitmeyesiniz."

Kadın gülümsediğinde, suçluluk duygusu adamın içinde sekti. "Hastane gibi," dedi.

"Evet. Birkaç gün içinde bunu tartışmak için bir araya geleceğiz. Ama artık geç oldu ve çok ihtiyacın olan dinlenmeyi yapmalısın."

Elini onun yanağına koydu. "Çok teşekkür ederim. Beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun."

Elini yerinde tutarak başını hafifçe çevirdi ve avucuna bir öpücük kondurdu. "Benim için bir zevk. Seni evde göreceğim."

"Buna gerek yok. Seni zaten yeterince rahatsız ettim."

"Beni hiç rahatsız etmiyorsun."

Ateşi yaktı ve ceketini alarak onu bekleyen arabaya kadar eşlik etti. İçeri girmesine yardım ettikten sonra yanına oturdu, kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. İçindeki her şey bunun uygun olmadığını haykırıyordu. Ama o zaman uygunsuz şeyler için gecenin tam vaktiydi. Dudaklarını başının üstüne yerleştirdi, onun yakınlığından alabildiği kadar keyif aldı.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedi bir süre sonra. "Neden öyle tepki verdiğimi bilmiyorum. Eminim her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır."

"Sen bir ahmak değilsin. Bazen bizi rahatsız eden şeyler hakkında birileriyle konuşmaya ihtiyaç duyarız. Eğer tek danışmanımız kendimiz olursak bunları abartabiliriz."

"Her zaman çok nazıksın."

Hayır, her zaman değil. Kocasının onu şeytan olarak tanımlayacağından şüpheleniyordu.

Araba durdu. Arabadan indi ve onu aşağıya uzattı. "Köşelerde gizlenen canavarlar olmadığından emin olmak için evinizde bir gezinti yapmak istiyorum."

"Kendimi çocuk gibi hissediyorum."

"Sen değilsin. Çoğu zaman güvenceye ihtiyacımız olur." Ona tatlı bir gülümseme verdi. "Pekâlâ o zaman."

Kapının kilidini açtı. İçeri girdiklerinde, kadının çıkmadan önce kapıyı kilitlemiş olması onu biraz rahatlattı. Ama kilitleri değiştirmeye değebilirdi. Bundan daha sonra bahsedecekti. Onu zaten telaşlanmış olduğundan daha fazla telaşlandırmak istemiyordu.

Onu antrede bırakarak, kendisine hiçbir şekilde onu hatırlatmayan odalar arasında hızlı adımlarla yürüdü. Artık burada olmasa da, koyu renkli, sağlam mobilyalar, karanlık duvarlar, kalın perdeler kocasının varlığını hissettiriyordu. Sadece oturma odası olarak değil, aynı zamanda sığınağı olarak da kullanıldığından şüphe duymadığı küçük bir odada biraz daha durdu. Narin bir sekreter duvara yaslanmış, kırılğan hayvan figürleri küçük masaları süslüyordu. Sandalyeleri ve kanepeyi kaplayan kumaş soluk sarı ve yeşildi, sanki hayatına güneş ışığı getirmek için çabalıyordu. Şöminenin üzerinde elinde bir sepet çiçek olan genç bir kızın resmi vardı. Bu resim

Gözleri masumdu ama onları nerede olsa tanırdı. Onlar Winnie'ye aitti.

Ama odalardaki gölgeler arasında şüpheli hiçbir şey bulamadı.

Fuayede onunla tekrar karşılaştığında ona güven verici bir baş selamı verdi. "Burada her şey yolunda görünüyor," diye onu temin etti.

Ona merdivenlerden yukarı kadar eşlik etti. Yatak odasının kapısında beklerken, odasını inceledi ve en küçük ayrıntıları not aldı: duvar kağıdındaki mavi çiçekler, buruşuk yatak çarşafı, komodinin üzerindeki Oliver Twist'in kopyası. Odaya sinmiş egzotik yasemin kokusu. Çiçek toplayan küçük bir çocuğun yaldızlı çerçeveli tablosu. Onun arkasında, en değerli mücevherlerinin güvende olduğunu düşündüğü kasasını bulacağından emindi.

Koridora geri adım attı. "Her şey yolunda görünüyor. Ben diğer odalara geçeceğim."

Oğlunu uyandırmamaya özen göstererek kısa sürede işi bitirdi. Feagan için çalışan bir çocukken, evlere nasıl girileceğini ve hazinelerini bulmak için içeriği nasıl hızlıca değerlendireceğini öğrenmişti. Bazı beceriler asla unutulmazdı.

Adam onun yanına döndüğünde kızardı. "Hayalet yok mu?" diye sordu.

"Tespit edebildiğim kadarıyla yok."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, bir şey bulmanızı beklemiyordum.

Her şey çok garip, değil mi?"

"Eminim bir açıklaması vardır. Bunu kolayca çözeceğiz. Bu arada, biraz uyumaya çalışın ve bana ihtiyacınız olursa haber gönderin."

"Nezaketiniz ve yardımınız için gerçekten minnettarım. Şoförüne sizi evinize götürmesi için talimat verdim."

"Teşekkür ederim." Bir eliyle Winnie'nin yüzünü okşayarak eğildi ve onu öptü; bir sonraki adımda yapması gereken şey için onu ayakta tutacak kısa bir tattı bu. "Tatlı rüyalar, Winnie."

Onu orada bırakarak aceleyle merdivenden indi ve kendini onu yatağa yatırırken buldu - ve yatak çarşaflarını biraz daha düzeltmek için ona katıldığından emin oldu. Onu terk etmekten nefret ediyordu ama kalmasının iyi bir şey getirmeyeceğini de biliyordu.

Dışarı çıktıktan sonra şoföre seslendi, "Devam et. Ben yürüyeceğim."

Araba, araba evine giden yolda gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra bahçede hızlıca bir tur attı. Yanlış bir şey yoktu. Gölgede saklanan kimse yoktu. Bundan biraz olsun rahatlamaya çalıştı.

Ama elde edilecek bir şey olmadığını gördü.

Bir saat sonra Claybourne Kontu'nun kütüphanesindeki şöminenin yanında duruyordu. Claybourne ve karısı birlikte bir kanepeye uzanmışlardı. Greystone Düşesi Frannie Mabry, Jack Dodger'ın uzandığı koltuğun yanındaki berjer koltukta oturuyordu. James Swindler dairenin dış kenarına oturmuştu.

"Saat sabahın üç buçuğu. Neler oluyor böyle?" Claybourne sordu.

"Bir sorunumuz olabilir," dedi Graves ona.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Avendale Dükü. Korkarım ölümden dirilmiş olabilir."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Onun bu açıklamasını sessizlik karşıladı ve bu onu hiç şaşırtmadı. Hepsi de Avendale'in "ölümünde" rol oynamıştı. Graves, sadece dükün yüzüklerini taktığı için dük olduğu anlaşılan bir cesedin yanmış kalıntılarını sağlamıştı.

"Yeni Zelanda'daki ceza kolonisine gönderildiğinden emin misiniz?" Graves sordu.

Claybourne, "Onun hapishane gemisine sürüklendiğini bizzat gördüm," dedi. Avendale'i yakalayan, konuşmasını diye çenesini kıran ve onu Swindler'a teslim eden oydu. "Catherine benimle birlikteydi. O da bunu doğrulayabilir."

Yanındaki karısı hasta olacakmış gibi görünüyordu. Kocasının Heatherwood'da çıkan bir yangında öldüğü haberini sevgili arkadaşına iletmişti. "Gemi limandan ayrılana kadar kaldık."

"Kaçmanın ve buraya dönmenin bir yolunu bulmuş olması mümkün mü?" Graves sordu.

"Her şey mümkün," dedi Swindler. Scotland Yard için çalıştığından, hapishanelere ve cezaevlerine erişimi vardı. O bulmuştu

on dört yaşında bir genci hapishane kolonisine nakletmeye mahkum etti. Avendale'i çocuğun yerine koydu.

Frannie, "Dünyanın öbür ucunda ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı," diye belirtti. Çocukken harflere ve sayılara hayranlık duymuş, her türlü stili yaratana kadar onları durmadan kopyalamış, bu da onu mükemmel bir kalpazan yapmıştı. Belgeleri, mahkûm edilen kişinin tanımının Avendale'e daha çok benzemesi için değiştirmişti. "Buraya geri dönmenin yolunu nasıl bulmuş olabilir?"

"O lanet olası bir düğ," diye hatırlattı Jack onlara. Avendale'i onun yerine hapishaneye attıklarında serbest bıraktıkları çocuğa iş ve güvenli bir sığınak sağlamıştı. "Düzgün konuşabilecek kadar iyileştiğinde, ona yardım etmek isteyen birine bir servet teklif edebilir. Bu dolandırıcılığa karar verdiğinizde ben burada olmadığım için ne kadar iyi düşünülmüş olabileceğini bilemiyorum."

Claybourne, "Çok iyi düşünülmüş," dedi. Dikkatini William'a çevirdi. "Bütün bu varsayımlar oldukça anlamsız görünüyor. Sence neden geri döndü?"

"Çünkü Winnie-" Durdu, boğazını temizledi. "Avendale Düşesi onu gördüğüne inanıyor."

Catherine nefesini tutarak elini ağzına götürdü. "Hayır, olamaz. Bu kez onu öldürecek."

Graves birdenbire alarmı biraz erken verdiğinden endişelenmeye başlamıştı. Adamın kaçıp buraya geri dönmesi pek olası görünmüyordu. "Emin olamıyor. Onu uzaktan görmüş ve bir hayalet olduğunu düşünmüş. Ama başka şeyler de var. Etrafta hareket eden eşyalar. Evin içinde onun kokusu dolaşıyor. Açıklayamadığı şeyler."

"Bana bunların hiçbirini anlatmadı." "Delireceğinden korkuyordu."

"Belki de öyledir," dedi Jack. "Eğer geri dönmeyi başarır, sanırım evine girer ve lanet olasıca geri döndüğünü ilan ederdi."

"Hayır," dedi Catherine sessizce. "Bence intikamını onu çıldırtarak almaya çalışırdı. En azından bir süreliğine. İntikam almayı düşünmek için üç yılı vardı. Sinekleri ezmektense kanatlarını koparmaktan hoşlanan biri o."

Claybourne elini onunkinin üzerine koydu. "Düşese ne yaptığımızı söylemek ister misin?"

Catherine yavaşça başını salladı. "Beni asla affetmezdi. Ne kadar korkunç olursa olsun, ona öldüğünü söylediğimde ağladı. Geri kalanınıza gelince, eğer önemli birine söyleseydi, hepiniz mahvolurdunuz, muhtemelen hapsedilirdiniz. Hayır, üç yıl önce bunun yükünü taşıyacağımıza ve sırrımız olarak kalacağına dair yemin ettik. Bu yemine sadık kalmalıyız. Ama ona korunmaya ihtiyacı olduğunu söylemezsek onu nasıl koruyacağız?"

Swindler, "Burada kendimizi aşıyor olabiliriz," dedi. "Öncelikle, onun gerçekten burada olup olmadığını keşfetmemiz gerekiyor. Evine bir göz atmak istiyorum."

Graves, "Gerçekten de bir şeyi devreye soktum," dedi. Safirler ve kasa hakkında açıklama yaptı. "Kasayı incelemeniz için sizi buraya getirdiğimde şaşırmayacak."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi Claybourne. "Onunla daha fazla zaman geçirmen gerekecek."

Graves, "Jack'in konutu gözetlemeleri için gönderebileceği zebanileri var," dedi.

"Dışarı, evet. Ancak Avendale içeride gizleniyor gibi görüldüğünden, içeride onu izleyecek ve gerekirse koruyacak birine ihtiyacımız var. Biz beylerin geri kalanı evli olduğu için korkarım bu görev size düşüyor."

Graves'in duymak istediği Şey tam olarak bu değildi. Daha önce bahçede yaptıkları yürüyüŐün de kanıtladığı gibi, ona duyduğu arzu zayıf bir bağa bağlıydı. Kocası ondan acımasızca yararlanmıŐtı. Graves kendini aynı kefeye koymak istemiyordu ama elde etmek için çok çalıştığı her Şey risk altındaydı.

"ocuğa zarar vereceğinden endişe etmemiz gerekiyor mu?" Frannie sordu.

"Varisi mi?" Catherine sordu. "Pek olası değil. Winnie'den önce iki karısı daha oldu ve hiçbiri ocuk doğurmadı, bu yüzden Whit'i riske atmayacağını sanıyorum. Ona daha önce hiç zarar vermedi. Tercih ettiği hedef kadınlar gibi görünüyor."

"Diğer eşlerine ne oldu?" Swindler sordu. Graves onun Catherine'in sözlerinin özellikle bu yönüne odaklanmasına Şaşırmamıştı. Adam adalet için bir Őeytandı.

"ldler," dedi Catherine. "Biri merdivenlerden yuvarlandı, diğer de yatağından düŐtüđünde başına ölümcül bir darbe aldı."

"Yatak neredeydi?" Swindler sordu. "atıda mı?"

Catherine hafifçe gülümsedi. "EndiŐelerimizin derinliğini Şimdi anlıyorsunuz. Eğer buradaysa, ne kadar uzun sürerse sürsün ya da ne gerekirse gereksin, bizi kendi yöntemleriyle yok etmeye çalıŐacaktır."

Graves kendini hayat kurtarmaya adanıŐ bir adam olsa da, Claybourne eline fırsat geçtiğinde Avendale'i öldürseydi hepsine daha iyi hizmet etmiŐ olacağına inanmaktan kendini alamıyordu. Şimdi çok fazla insanın acı çekmesine neden olabilirdi.

En çok da Winnie.

Winnie, giriş kapısında duran iri yarı adamdan korkması gerektiğini düşündü ama adamın gülümsemesinde güven veren bir nezaket vardı. William'ın yanında durması da buna yardımcı olmuştu. Müfettiş James Swindler'a aşinaydı. Suçları çözme konusunda oldukça ünlüydü ama şu anda olduğu gibi hiç resmi olarak tanıştırılmamışlardı.

"Bill, eşyalarla ilgili bir sorun yaşadığınızı söyledim. kasanızdan kayboluyor. İncelemek istiyorum."

"Evet, tabii ki. Yatak odamda."

Bir parmağını kaldırdı. "Oraya vardığımızda bana nerede olduğunu söyleme. Kendi başıma keşfetme eğlencesini bana bırak."

Merdivenleri tırmanırken Swindler arkasından, William da onun yanında yürüyordu.

"Yaptığı işte çok iyi," dedi William.

"Ben de öyle duydum, ancak eğlence kavramını biraz tuhaf buluyorum."

William alçak sesle kıkırdadı. "Bir kasayı aramaktan biraz daha fazlası olsa bile iyi bir gizemi çözmeyi sever."

"Umarım gizemimizi oldukça hızlı bir şekilde çözer. Dün gece buraya döndükten sonra uyuyacak kadar rahatlayamadım."

Onları yatak odasına götürdü. William onun yanında dururken Swindler odaya girdi, etrafına hızlıca bir göz attı ve doğrudan doğruya bir resme doğru yürüdü, çerçeveyi çividen kaldırdı ve kasayı ortaya çıkardı.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu kadın, adam resmi duvara yaslarken. "Etrafta başka resimler de var."

"Evet, ama odanın dekorunu tamamlamak amacıyla yerleştirildiler. Bu ise bir şeyi gizlemek için yerleştirilmiş, o yüzden biraz yersiz görünüyor. Kim tüm

anahtarı var mı?" diye sordu ve ceketinin cebine uzanıp küçük bir kese çıkardı. Keseyi açarak birkaç uzun, ince alet çıkardı.

"Sadece ben biliyorum."

"Hizmetçilerden kimse yok mu? Başka kimse yok mu?" "Hayır."

"Anahtara sahip olan başka biri var mı?"

"Sadece kocamda."

O ve William bakıştılar.

"Ama o öldü," diye eklemek zorunda hissetti kendini. "Anahtarının nerede olduğunu biliyor musun?"

Bir ağrının tutmaya başladığı alnını ovuşturdu. "Hayır, hatırlamıyorum. Eşyalarını karıştırdım ama gördüğümü hatırlamıyorum."

"Yani biri almış olabilir," diye cevap verdi dalgınca, aletleri anahtar deliğine sokarken. Bir çıt sesi duydu ve kapı bir aralık açıldı. Adam daha da açtı. "Oldukça basit bir kilit sistemi. Herhangi biri kırıp girmiş olabilir."

"Ve yeniden kilitledin mi?" William sordu.

"Bunun zor olduğu kanıtlanmış olabilir. Bunu değerli eşyalarınızı daha iyi koruyacak bir şeyle değiştirmeyi düşünüyoruz."

"Sanırım herhangi birinin onu alıp kaçabileceğini bilmek biraz rahatlatıcı," dedi. "Ama neden yapmadılar?"

Swindler omuz silkti. "Buna cevap veremem, Majesteleri. Bill hizmetkârlarınızdan şüphelenmediğinizi söylüyor, yani birisinin kimse görmeden içeri girmeyi başarmış olması oldukça mümkün. Tüm kapıların kilitlerini de değiştirmek isteyeceğiz."

"Evet, pekâlâ. Bunun gibi başka olaylarla ilgili raporlar aldınız mı?"

"Benzer bir şey, evet. Ama endişelenmeyin, Scotland Yard bu işin peşinde."

Swindler gitti ama William kaldı ve Winnie'nin bir gece önce bahsettiği hastanenin planlarını ona göstermesini önerdi. Winnie onu çalışma odasına götürdü. Avendale'inkinden çok daha küçüktü, mobilyalar daha zarifti. Bahçelere bakıyordu. Perdeler arkaya çekilince güneş ışığı içeri doluyordu. Avendale'in kütüphanesinde kendini hiç rahat hissetmemişti. Her şey çok karanlıktı, mobilyalar kalın ve korkutucuydu.

"Geçen yılki balonun başarısından sonra, bu yıl da bir mimar kiralamak." Masanın arkasına geçti, bir tomar aldı ve masasının üstünde yuvarlamaya başladı. "Biliyorum biraz erken davranmış olabilirim."

"Sorun değil Düşes. Fonları siz sağlıyorsunuz. Hastanenin inşasını nasıl isterseniz öyle halledebilirsiniz."

Gelip arkasında durdu ve omzunun üzerinden baktı. Tanrım, o kadar uzun boyluydu ki muhtemelen başının üstünden bakıyordu. Parşömenin bir köşesine mermer bir kâğıt ağırlığı yerleştirdi. Eğilerek hokkaya doğru uzandı. Adamın göğsünün sırtına yaptığı baskının, vücudunun onunkinin etrafındaki kıvrımının son derece farkındaydı. Çok yavaşça, sanki hayatlarının geri kalanını yaşayacaklarmış gibi, cam kabı parşömenin karşı köşesine koydu. Sonra kıvrılmasını engellemek için elini diğer köşeye koydu.

"İhtiyacımız olan tek şey bu olmalı," dedi sessizce ve kadın onun sıcak nefesinin şakağında gezindiğini hissetti.

İhtiyacı olan daha pek çok şey düşünebiliyordu: bir dokunuş, bir öpücük, bir okşama. Burnunun kenarını ovuşturarak önünde uzanan çizgilere konsantre olmaya çalıştı. "Tüm detaylardan emin değilim ama ameliyat odaları ve bulaşıcı hastalığı olanları izole etmek için ayrı bir alan var."

"Bu fikri sevdim. Çocuklar için ayrı bir kanat olması konusunda ne düşünüyorsunuz? Kendilerine ait bir alanları olmalı gibi görünüyor."

Göğsünde küçük bir sevinç baloncuğunun patladığını hissetti. Avendale ona hiçbir konuda fikrini sormamıştı. Ona her zaman işlerin nasıl olması gerektiğini söylerdi. William'ın küçükleri düşünmesi özellikle hoşuna gitmişti. "Bu harika bir fikir. Bence tam burada olmalı." Parmağını binanın uzak ucuna koydu. William elini onun etrafına doladı.

"Daha iyi bir yer düşünemiyorum."

Sesi boğazında düğümlenmeye çalıştı ama buna izin vermedi. Onunla konuşmak istiyordu, ona her şeyi anlatmak istiyordu. "Ve bahçeler. İnsanların iyileşirken yürüyebilecekleri güzel bahçeler. Beni götürdüğün yürüyüşleri hatırlıyorum, gücümü yeniden kazanmak için onlara ihtiyacım olduğunda ısrar ederdin." Sonraki sözcükleri söylemekte tereddüt edince zorlukla yutkundu. Avendale böyle bir aptallığa gülerdi ama William Avendale değildi. Yine de, eğer gülerse, inanılmaz derecede incinirdi. Ama bunu göze almak zorundaydı. Kendini Avendale'in istediği gibi şekillendirmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. Onu olduğu gibi kabul edecek birine ihtiyacı vardı. "Günün en sevdiğim kısmı oldular."

Şefkatle elini çenesinin altından kıvırdı ve bakışlarını yakalayana kadar yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Onlar benim de günün en sevdiğim kısmıydı."

Bu itiraf karşısında ne diyeceğini tam olarak bilemiyordu. Dün gecedен sonra, onun için özel bir anlamı olduğunu ummaya cesaret etmişti ama rütbeleri ve amaçları çok farklıydı. Şimdi yürüyüşe çıkmalarını önermeyi düşündü ama bulunduğu yerden uzaklaşmak istemiyordu. Ona çok yakındı. Sandal ağacı kokuyordu. Çenesi ve

yanakları pürüzsüzdü. Onu görmeye gelmeden önce tıraş olmuştu. Saçları başının etrafında çılgınca kıvrılıyordu ve hiç evcilleştirmeye çalışıp çalışmadığını merak etti, sonra vahşilik olmadan kendisi gibi görünmeyeceğine karar verdi.

Başparmağıyla alt dudağını okşadı. Mavi gözleri karardı. Adam yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izledi. Eğilerek ağzını onunkine doğru indirdi. Kadın onu karşılamak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onu sahip olmaya, yağmalamaya, istediğini yapmaya davet etti. Adamın ağzının onunkinin üzerinde oynadığı hissinde kayboldu, birbirlerine bakmaları için onu döndürdüğünün belli belirsiz farkındaydı. Ellerini adamın omuzlarında gezdirirken, adamın kolları ona dolandı ve onu kendine yaklaştırdı. Çevik parmakları olan bir adamdı, acıları ve yaralanmaları hafifleten ve ölümü engelleyen yetenekli elleri vardı. Bu ellerle onu iyileştirmişti ve şimdi dudaklarıyla onu daha da iyileştiriyordu.

Aniden ağzının açısını değiştirerek öpücüğü derinleştirdi, dili ağızla keşfediyor, onu kendi keşif yolculuğuna çıkmaya ikna ediyordu. Adamın tadı nane şekeriydi. Onun bu sert şekerleri, korkularını hafifletmek için çocuklara vermek üzere cebinde sakladığını hayal edebiliyordu. Arada sırada kendisi için de bir tane koparıyordu.

Ellerini kızın belinin iki yanında kavuşturdu ve ağzını kızın ağzından ayırmadan onu masanın üzerine kaldırdı. Altında parşömenler çatırdıyordu. Hastane planlarını mahvettikleri için endişelenmesi gerektiğini biliyordu, ama onun hayata getirdiği harika hislerin ötesinde hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

Avendale onu hiç bu kadar coşkuyla, bu kadar kararlılıkla öpmemişti. William'ın onu yutmaya kararlı olduğunu ve bunun hayatının en harikulade deneyimlerinden biri olacağını hissetti.

Eteklerini dizlerinin üzerine kadar kaldırarak, kendini kalçalarının arasına sıkıştırdı. Çok yavaş bir şekilde onu sırt üstü masaya yatırdı, ta ki bir fahişe gibi masanın üzerine yayılana kadar. Masanın üzerine! Bu tür bir aktivitenin yataktan başka bir yerde gerçekleşebileceğini hiç bilmiyordu. Çok kötü, heyecan verici ve merak uyandırıcıydı. Elbette onu öpmekten fazlasını yapmak istemiyordu, daha ileri gitmesine karşı olduğundan değil.

O kadar uzun zamandır okşanmamış, arzulanmamış ve tutkuları harekete geçmemişti ki. Zevk içinde kıvrılırken kendini hem dehşete düşmüş hem de neşeli hissediyordu.

Ağzını kadının boğazında gezdirirken, düğmelerini çözmeye başladı ve böylece daha fazla tene erişebildi. Köprücük kemiğini ısırды, dilini boğazındaki çukurda dolaştırdı. Parmaklarını altın rengi saçlarının arasından geçirdi ve parmaklarının etrafına dolanan yumuşak buklelerin tadını çıkardı.

Daha fazla düğme açıldı. Adam ağzını ve dilini göğüslerinin üst kabarıklıklarında gezdirirken kadın iç çekti. İçinde derin bir ısı birikti. Bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve adamın kendisine uyguladığı baskıdan kurtuldu. Adam alçak sesle inledi, göğüslerinin arasındaki çukura bir öpücük kondururken her şeyden çok bir hırıltı gibiydi.

Tanrı yardımcısı olsun ama onun dokunuşunu her yerinde hissetmek istiyordu.

Kadının korsajını geriye doğru sıyıyarak, kombinezonunun kurdelelerini gevşetmeye başladı. Uzakta, çok uzaklarda bir yerde, bir kapının açıldığını duyduğunu sandı.

"Kont-" diye başladı uşağı ve durdu.

"Winnie?" Catherine'in sesi onu gerçeğe geri döndürdü.

Mahcup olan Winnie, şu anda onu kavuran sıcaklığın tutkuyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

William sakince başını kaldırdı. "İzninizle, ama biraz zamana ihtiyacı var."

Bir dakika mı? Tanrım, kocası olmayan bir adam etni yalarken masasının üzerine yayılmış halde yakalanmanın utancını atlatmak için hayatının geri kalanına ihtiyacı olacaktı. Kapının kapanma sesinin belli belirsiz farkındaydı.

Çok yavaş, çok dikkatli bir şekilde, sanki kolayca kırılabilecek narin bir kristalmiş gibi, William ellerini onun sırtının altına koydu ve oturmasına yardım etti. Sonra kollarını onun etrafına doladı, onu yakınında tuttu ve kadın yüzünü onun göğsüne gömdü.

Kalbi nasıl bu kadar düzenli atabilirdi ki, onunki zıplayıp kaburgalarına çarparken?

"Yanlış bir şey yapmadınız," dedi William sessizce. "Yine de uşağınıza içeri girmeden önce kapıyı çalması gerektiğini söyleyebilirsiniz."

Sarsılarak başını salladı. "Ölmek istiyorum."

"Winnie, burada hatalı olan sen değilsin. Senin cazibene karşı koyamadığım için hata benim." Parmağını Winnie'nin çenesinin altına soktu ve gözlerinin içine bakana kadar başını geriye doğru eğdi. "Beni yemeğe davet et."

"Akşam yemeği mi?"

"Evet, sen Biliyorum. Bu yemek o alır yer içinde akşam, yatmadan birkaç saat önce."

"Yakalandığınız için hiç utanmıyor musunuz?"

"Daha kötü suçlardan yakalandım ve burada son derece keyif aldığım bir şeyin aniden sona ermesi dışında verilecek bir ceza yok." Ona hınzırca bir gülümseme verdi. "Sizi rahatlatacaksa bu akşam uslu duracağıma söz veriyorum."

Ne kadar yanlış olsa da, onun böyle davranmasını istediğinden emin değildi. Yine de başıyla onayladı. "Evet, lütfen akşam yemeğinde bana katılın."

"Yedi buçukta burada olacağım." Eğilerek, baştan çıkarıcı bir göz kırpma ve sırtıma yapmadan önce kızın ağzını sıcak ama hızlı bir şekilde aldı. "Şimdi düğmelerini ilikle."

Adam odadan çıkmaya başladığında, kız masadan kayarak onun önerdiği şeyi yapmaya başladı.

Claybourne Kontesi **Catherine** Langdon, Winnie'nin çalışma odasının kapısının hemen dışındaki koridorda volta atıyordu. Kâhyanın onun gelişini haber vermesi, ısrarla istediği bir formaliteden ibaretti. Düşesin de uşak gibi her zaman evinde olduğunu bildiği için onu çalışma odasına kadar takip etmekle yetinmişti. Onu karşılayan şey karşısında şaşırmamalıydı. William Graves bir düşes olabilirdi.

saygın bir doktordu, ama aynı zamanda bir adamdı.

Kocasıyla dostlukları gençlik yıllarında kurulmuştu. Aldıkları terbiyeyi ve geleneklerden hoşlanmadıklarını biliyordu. Ama Winnie her zaman son derece düzgün biriydi.

Ama bir zamanlar Catherine de öyleydi. Alçaklar kendi yollarına gitme eğilimindeydiler.

Çalışma odasının kapısı açıldı. Graves kapıyı arkasından kapattı ve onu selamladı. "Kontes." Sonra uzun adımlarla, sanki bu kadarı yeterliymiş gibi koridorda ilerlemeye devam etti.

Aceleyle peşinden gitti. "Orada ne halt ediyordun?" Catherine sordu.

Adam arkasını döndü ve kadın adamın mavi gözlerinde yanan öfke karşısında şaşkına döndü. "Eğer sormak zorundaysan

Claybourne sandığım gibi biri değil."

Belli ki sözünün kesilmesinden hoşlanmamıştı ama işin aslı, ortada sözünü kesecek bir şey olmaması gerekiyordu. "Ne yaptığınızı çok iyi biliyorum. Bunu neden yaptığını soruyordum."

"Emredileni yapıyor, hanımefendinin beni yakınında tutmak isteyeceğinden emin oluyordum."

Bir adım öne çıktı. "Onun sevgisiyle oynayamazsın."

"İkisini birden yapamazsınız Kontes. Ya siz ona neden birisinin göz kulak olması gerektiğini söylersiniz ya da ben ona beni yanında tutmak istemesi için bir sebep sunarım."

"Peki ya neden artık mevcut olmadığında?"

"Sonrasıyla biz ilgileneceğiz. Söz veriyorum idam sehпасından daha kötü olmayacak."

Topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru yürüdü. Arkasından seslenmek, Winnie'ye zarar vermemesi için ondan daha fazlasını talep etmek istedi. Ama bunu sağlamanın tek yolu onun önerdiği gibi yapmaktı: Winnie'ye gerçeği söylemek.

Arkadaşı onu hor görebilirdi. Hatta Avendale'in eve hoş geldin demesi gerektiğine bile karar verebilir. O zaman her şey boşa giderdi. Yine bir zalimin merhametine kalacaktı. Ve onun sahte ölümüne karışmış olanlar pekâlâ hapishaneyle ya da Graves'in ima ettiği gibi celladın ilmiğiyle tanışabilirdi.

Catherine Winnie'yi Avendale'den korumak için o kadar çok çalışmıştı ki, şimdi her şeyin ters gittiğini görmek istemiyordu. Tek yapabileceği, adamın buralarda olduğu konusunda yanıldıklarını ummaktı.

Catherine'le birlikte terastaki küçük masada oturan Winnie, uşaa çay ve bisküvi getirmesini söyledi. Her kurdeleyi düzeltmiş, her düğmeyi iliklemişti ama yine de kendini biraz eğri büğrü hissediyordu. Arada sırada saçlarının birkaç teli hafif esintiyle yüzüne doğru savruluyordu. Onları kaç kez topuzunun içine sokarsa soksun, yine de serbest kalıyor ve ona

Küçük çalışma odasında onu tüketen çılgınlık.

Dudaklarında nane tadı, teninde sandal ağacı kokusu vardı. Çayına dokunulmamış ve soğumaya bırakılmıştı çünkü William'ın tadını kaybetmek istemiyordu.

Onları basanın Whit olmadığına şükredebilirdi ama o sabah onu mürebbiyesiyle birlikte hayvanat bahçesine gezmeye gönderecek kadar ileri görüşlüydü. Müfettiş geldiğinde onun orada olmasını istememişti. İsteddiği son şey oğlunun korkması ya da annesinin akıl sağlığından şüphe duymasıydı.

"Win, beni ilgilendirmediğini biliyorum-"

"Eğer içeri girdiğiniz şey hakkında yorum yapacaksanız, bunun sizi ilgilendirmedığı konusunda hemfikirim."

Winnie, Catherine'in gözlerinin şaşkınlıktan bu kadar büyüdüğünü daha önce hiç görmediğinden emindi, ama o hiçbir zaman kendini savunacak biri olmamıştı. Ne var ki, o sinmiş günler geride kalmıştı. Artık korkacak hiçbir şeyi yoktu. Olası bir hırsız ya da bir unutkanlık nöbeti dışında.

"O halktan biri," dedi Catherine.

"Bir aristokratla görüştüm, çok teşekkür ederim. Ve o kadar da neşeli değildi."

"Sadece incinmeni istemiyorum," dedi Catherine.

Winnie uzanarak arkadaşının elini sıktı. "İyi niyetli olduğunu biliyorum. Ama o bana karşı her zaman nazikti."

"Sadece onun nezaketini yanlış yorumlama. Geçmişin yüzünden savunmasızsın."

Başını sallayarak bahçelere baktı. "Eskiden her şeyden korkardım. Fikirlerimin önemli olmadığına inanırdım. Değersiz olduğumu düşünürdüm. Balolara ya da akşam yemeği partilerine ev sahipliği yapmaktan korkardım, çünkü Avendale'i hep hayal kırıklığına uğrattırdım. Şimdi çok daha fazlasını yapabiliyorum çünkü hayal kırıklığına uğratacak kimsem yok. William baloyu beğendi. Hastane için planlarımı beğendi. Beni yargılamıyor, Catherine. Beni olduğum gibi kabul ediyor."

"Birbirinizi bu kadar iyi tanıdığınızı fark etmemiştim."

Gizemli bir gülümseme verdi. "Ben iyileşirken o hep yanımdaydı. Bir keresinde saçımı okşamıştı. Ateşim vardı ve sanırım etrafımın farkında olmadığımı düşündü, ama ona haber verirsem duracağından korktum. Saçımı okşayan bir adam. O zaman ona aşık olmaya başlamış olabilirim."

"Kendine dikkat et, tatlım. Claybourne, Jack ve Jim gibi o da özünde bir alçaktır."

"Ve henüz hiçbirinin karısının şikayet ettiğini duymadım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat yedi buçuktan biraz önce gelen Graves, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için arazide bir tur attı. Havada yağmur tehdidi vardı. Akşam yemeği bitmeden yağacağından şüpheleniyordu.

Bir uşak kapıyı açtıktan sonra, uşak Ekselanslarına geldiğini haber verirken fuayede bekledi. Winnie'nin omuzlarını açıkta bırakan leylak rengi bir elbiseyle merdivenlerden indiğini gördüğünde, bu akşam gelmesinin bir hata olduğunu anladı. Merdivenlerde oturup etrafı kolaçan etmeliydi, çünkü şu anda tek istediği onu merdivenlerden yatak odasına taşımaktı.

Kadının durumunun gerçekliğini bildiği için ona evlenme teklif edemezdi, bunun onu iki eşli yapacağını biliyordu. Ama bu onu istemesine engel değildi. Saçları özenle örülmüş ve bükülmüştü ama adamın parmakları o kadar çevikti ki, iki saniye içinde iğneleri yere saçıp, saçlarını etrafına savurabilirdi. Elbisesinin arkasındaki bağlar dört, korsesi ise altı saniye sürebilirdi. Bu tür cazip hesaplamaları zihninden uzaklaştırdı, çünkü bunlar hayal kırıklığını artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kız onun gözetimi altındaydı ve söz konusu mesleki uğraşları olduğunda katı bir ahlaki kuralı vardı, ancak arzusu bunun ne olduğunu anladı ve işbirliği yapmayı reddetti. O bir hasta değildi, hasta da değildi. Onun ilgisini çeken biriydi.

Kadın yaklaştıkça yasemin kokusu burun deliklerini doldurdu ve kokuyu sürdüğü tüm küçük noktaları aramak istedi.

"Yemekten önce biraz brendi içmek ister misiniz?" diye sordu.

İstediği şey bir şişe viski ya da belki de bir doz afyon ruhu içerek serseri düşüncelerini bastırmaktı. Zararsız görüldüğünü bildiği pratik bir gülümsemeyle başını salladı. "Yeterince sarhoş edicisin."

Neşeyle ve tatlı tatlı güldü. "Saçmalık! Vay canına, bu kadar çapkın olduğumu bilmiyordum."

Rol yapmadan gülümsemekten kendini alıkoyamadı. Onun arkadaşlığından hoşlanıyordu; gücünü yeniden kazanmaya başladığı ve gençlik hikâyeleriyle onu büyülediği andan beri hoşlanıyordu. Aristokrasinin şımartılmış kızı, saflığını yok eden ama ruhunu yok etmeyen sert dersler veren bir adamla evlenmişti. "Sadece sana gelince."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Victoria'nın tüm bekleyen kadınlarının senin dikkatini çekmek için kendilerini paraladıklarından şüpheleniyorum."

"Şüphelerinizin temeli yok. Korkarım flört becerilerim biraz paslanmış. Victoria'ya hizmet etmeye başladığımdan beri kadınlara ayıracak pek vaktim olmadı." Vakit bulduğu kadınlar, paradan başka bir şey istemeyen türdendi.

Elini onun dirseğinin kıvrımına doladı. "O zaman yemeğe geçelim mi?"

"Açlıktan ölüyorum." Onun için açlık çektiğini söylemekten kaçındı. Asıl baştan çıkarma akşam yemeğinden sonra olacaktı çünkü gece boyunca rezidansta ona mümkün olduğunca yakın kalmasını sağlamak istiyordu. Oynamak üzere olduğu rolden dolayı bir suçluluk hissetse de, bunu onu korumak için yaptığını kendine hatırlatarak yatıştırdı.

Jack birkaç adamını evi gözetlemeleri için göndermiş, Swindler da sokaklarda devriye gezmeleri için fazladan birkaç polis ayarlamıştı ama Graves, lanet olası kocası etraftaysa onunla başa çıkabilecek kadar yakınında olacağından emin olmak için kendi önlemlerini alma ihtiyacı hissetti - tercihen kadının hiçbir şeyden haberi olmadan.

Masaya getirdiği terbiye için Claybourne'un büyükbabasına teşekkür etmeliydi. Yaşlı beyefendi torununun bir çaylak çocuğu olduğunu keşfettiğinde onu yanına almakla kalmamış, arkadaşlarını da yanına almıştı. Graves o zaman temiz bir yatağın, banyonun ve üzerine tam oturan giysilerin konforunu öğrenmişti. Sahip olduğu hiçbir konforu hafife almadı.

Winnie'yi sandalyesine oturttu ve sonra karşısındakine oturdu. Daha küçük olan yemek odasında servis yapıldığına ve masanın sadece altı kişinin oturabileceği mütevazı bir masa olduğuna şükreliyordu. Aile yemek odası.

Beyaz şarap döküldü ve ilk yemek servis edildi: özden çok et suyu olan bir çorba, ama lezzetinde kusur bulamadı.

"Catherine'le karşılaşmanızdan sağ çıkamayacağınızdan korktum," dedi, sesinin seviyesini korumaya çalışarak ne olabileceğine dair merakını belli etmemeye çalışarak

o gittikten sonra söyledi. Catherine onu kendisiyle ilişkiye girmemesi konusunda uyarmış olabilirdi, bu da baştan çıkarma konusunda daha çok çalışması gerektiği anlamına gelirdi.

"Beni senden uzak durmam konusunda uyardı."

"Hiç şaşırmadım. Beni iyi bir adam olarak görüyorsunuz ama sizi temin ederim ki ben azizden çok alçağım. Bir doktor oldum çünkü telafi etmem gereken çok şey vardı."

"Ne gibi?"

"Bir hanımefendinin duymak isteyeceği bir şey değil, özellikle de akşam yemeğinde."

Kaşığı dudaklarına götürüşünü izlerken, kendini lanet olası bir yemek aletini kıskanırken buldu. Kaşığı kâseye geri koyduğunda bakışlarını onunkilere dikti ve bir an için onu inceledi. Onun yüzeyin altını, kimseyle paylaşmadığı kısmını görüp göremediğini merak etti.

"Sokaklarda büyüdüğünü biliyorum," dedi. "Nasıl bir şeydi?"

İyileşme sürecindeyken gençliğini sormamıştı. Şimdi de sormamış olmasını diliyordu. "Kirli. Sert. Ama Feagan'ın ininde bir yoldaşlık duygusu vardı."

"Feagan kim?"

"Bizi ağına düşüren, yakalanmadan çalmayı ve hırsızlık yapmayı öğreten çocuk adam."

"Peki ya ailen?"

Şarabından bir yudum aldı. "Annem çamaşır yıkardı. Onunla ilgili en çok hatırladığım şey, ellerinin her zaman ne kadar sert ve çiğ göründüğüydü." Annesi öfkelenildiğinde ve o da öfkesini boşaltabileceği bir nesne olarak hizmet ettiğinde, elleri onun tenine süründüğünde ne kadar sert hissederci. Zımpara kağıdıyla tokatlanmak gibiydi. "Babam hayatını çeşitli mezarlıklarda ve fakir mezarlıklarında mezar kazarak kazanıyordu.

tarlalar. Ve geceleri, mezarları soymak için geri dönerdi. Mala tutacak kadar büyüdüğümde beni de yanına aldı."

Kase kaldırıldı ve önlerine bir tabak koyun eti kondu ama kadın bunu fark etmemiş gibiydi. "Gece vakti mezarlığa gitmek sizi korkutmadı mı?"

"Korkacak ne vardı ki?"

"Ölülerin ruhları. Kaldıklarına inanmıyor musun?"

Daha önce perili olduğundan bahsettiği için gülmedi. "Bize musallat olmak için mi?"

"Evet, oldukça."

Cevabını düşünürken lezzetli koyun etinden bir ısırık aldı. Çok ciddiye. O kim oluyordu da onu inançlarından vazgeçirebiliyordu? "Açıklanması zor fenomenlerle karşılaştığımı itiraf etmeliyim: Sis içinde bir parıltı, rüzgâr yokken bir uğultu. Bazen de ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. Bazen izlendiğimi hissediyordum ama bunun, hazineleri onlardan önce bulduğumuz için hayal kırıklığına uğrayan diğer mezar soyguncuları olduğunu varsayıyordum."

Etrafına bakındı ve daha fazlasını söylemek istediğini, hatta belki de son zamanlarda yaşadığı garip olaylardan bahsetmek istediğini biliyordu ama dinlememeleri gerekse bile hizmetkârların önünde aptal gibi görünmekten çekiniyordu.

"Yani mezarların etrafında dolaşan bir ruh görmedin mi hiç?" O cevap veremedi kadının gözleri büyüdü. "Bu yüzden mi soyadın Graves?"

Gülümsemekten kendini alamadı. Sanki zor bir sorunu çözmüş gibi görünüyordu. "Feagan bir çocuğu yanına aldığı anda, her zaman onun adını değiştirmesini isterdi. Çoğumuz için doğumumuza dair bir kayıt yok, varlığımıza dair bir kayıt yok. Doğum ve ölümlerin kayıt altına alındığı aristokrasinin aksine

kararlılıkla kaydedilmiştir, çaylaklıklarda isimler bir hevesle ya da biri suç işlerken yakalandığında değiştirilir."

"Birinin adını bu kadar kolay değiştirebileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Hizmetçilerinizden bazılarının bile şu anda doğdukları isimle yaşamadıklarından şüpheleniyorum." Uşaklardan birinin duruşunu nasıl değiştirdiğini fark etmeyi ihmal etmedi. Adamı kontrol etmesi gerekecekti. Muhtemelen Swindler'ın hepsini araştırmasından zarar gelmezdi. Avendale'in sinsice dolaşması yerine onlardan biri olduğunu keşfetmeyi tercih ederdi.

"Peki neden Graves?" diye sordu önlerine bir tabak daha konurken.

"Babama ve işine bir saygı duruşu. İri bir adamdı, mezar kadar sessizdi, mesleği düşünüldüğünde bu uygun görünüyordu. Asla şikayet etmezdi, asla kötü bir söz söylemezdi. Bir keresinde bana 'Yapılması gereken pek çok tatsız iş var' demişti. 'Bu yüzden en iyisi onları yapmaktır, böylece keyifli olanlara geçebilirsiniz.'"

"Nasıl öldü?"

"Yaptığını bilmiyorum. Bir gece ortadan kayboldu. Annemden kalanları bir eğitim hastanesine sattıktan sonra." Kadının yüzünde dehşet dolu bir ifade belirirken, adam şarabını yudumladı ve biraz daha içmesi için işaret etti. Bu kez kırmızı şarap getirildi.

"Bu korkunç," dedi, bir sonraki tabağı önüne konmadan önce fırçalayarak uzaklaştırdı.

"İştahını kaçırdım. Belki de hava durumunu konuşmalıyız. Bu gece yağmur yağacak, tahmin ediyorum."

"Yağmuru tartışmak istemiyorum. Sen orada mıydın? Annene ne yaptığını gördün mü?"

Şaraptan sağlıklı bir yudum aldı, biraz daha sert bir şey diledi. Gençliğini hiç düşünmemişti.

yıllar. "Onunla birlikteydim. Onun kararında hiçbir hata bulmadım. Madeni paraya ihtiyacımız vardı, ama bundan da öte Winnie, doktor olmak için eğitim görenlerin kitaplardan daha fazlasını okuyabilmeleri gerekiyordu. Annem hayattayken oldukça sevimsiz biriydi ama ölürken, başkalarının hayat kurtarmasını sağlayan bir eğitim aracı olduğuna inanıyorum."

"Sanırım bu da düşünmenin bir yolu."

"Düşünmenin tek yolu bu."

"Ölümden hastalıklı bir şekilde büyülenmiş durumdayız. Hayatınız boyunca bir şekilde onunla uğraştınız. Ondan korkmuyor musunuz?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır."

"Korktuğun bir şey var mı?"

Gerçeği keşfediyorsun. Bunu kabul edebileceğinden değil.

"Seni bir tur attırmadan önce yağmur yağacak. bahçe."

Ona Noel sabahı çalan minik kristal çanları hatırlatan tatlı bir sesle güldü. "Ben ciddiylim."

"Ben de öyle." Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve sandalyesini çekti. Alçak sesle eğilerek, sessiz ve baştan çıkarıcı bir sesle, "Hadi Winnie. Dışarısı karanlık. Karanlıkta güzel şeyler olur."

Gözlerinde bir pırıltıyla ona baktı ve fısıldadı, "Ama henüz tatlı yemedik."

"Kalbim mutfakta hazırlanabilecek her şeyden daha tatlı bir şey tatmak istiyor."

Ayağa kalkarak elini onun koluna koydu. "Bahçede bir yürüyüş kulağa çok hoş geliyor."

Ne yazık ki üstü kapalı terasa çıktıklarında hafif bir yağmurun yağdığını fark ettiler.

sert bir damla patırtısından ziyade sabit bir vızıltıdan biraz daha fazlasını yaratır.

"Çok geç kaldık," dedi.

"Asla geç kalmış sayılmayız." Terasın kenarına doğru yürüdü, düşen damlacıkların dokunmasına ramak kalmıştı. "Yağmuru rahatlatıcı buluyorum."

Onun titrediğini hissetti. Arkasına geçerek kollarını ona doladı ve onu kendine çekti.

"Çocukken korkardım," dedi sessizce. "Şimşek gökyüzünü ikiye böldüğünde ve gök gürültüsü yeri sarsacak kadar gürlediğinde, hizmetçiler evin içinde koşuşturur, tüm aynaları ters çevirirlerdi. Bu annemin emriydi. Çocukken bir şimşegin ailesinin evinde zikzaklar çizerek ilerlediğini ve aynaları kullanarak kendini ilerlettiğini söyledi. Sizce bu mümkün mü?"

"Bence her şey mümkün." Başını eğerek, kulağının arkasındaki yaseminin yağmur kokusunu bastırdığı ensesini öptü. Kadının bu kokuyu başka neresine sürmüş olabileceğini merak etti. Diğer tarafını da öptü. "Ailen şimdi hayatta mı?"

"Hayır, sadece Whit ve ben varız. Evinizde vakit geçirdiğimizde bunun bir macera olduğunu düşündü."

"O iyi bir çocuk. Bir öğleden sonra onu parka götürmeliyiz." Ağzını bir omzundan diğerine gezdirerek kızın iç çekişinin tadını çıkardı.

"Bugün hayvanat bahçesine gitti. Bana gördüğü hayvanların resimlerini çiziyor." Sesi zayıftı, sanki unutulmaya yüz tutmuş gibi uzaklara gidiyordu.

"Onları görmek isterim."

"İşi bittiğinde sana gösteririm."

Onu yavaşça çevirmeden önce kulağını ısırdı. Elini kaldırarak burnunun köprüsünü ovuşturdu. Adam

elini onun bileğine doladı. "Yapma," dedi nazikçe. "Burnunu kapatma."

"Çok çirkin."

"Seninle ilgili hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey çirkin değil."

Kendinden utanan bir kahkaha attı. "Bazen her şeyimi gördüğünü unutuyorum."

"Size bir doktor olarak baktım - ki bu soğuk ve kişisel olmayan bir gözlem. Size bir erkek olarak baktığımda, bu sizi ilk kez görüyormuşum gibi olacak."

Sanki adamın ima ettiği şeyin kesinlikle gerçekleşeceği daha önce aklına gelmemiş gibi küçük bir miyavlama sesi çıkardı. Bazen onun önce bir hanımefendi, sonra bir kadın olduğunu unutuyordu. Onun gitmek istediği yoldan gitmeye alışık olmadığını.

Yine de onu yaklaştırdı ve yağmur havayı serinletip kokuturken ağzını aldı. Dili onunkiyle boğuşuyor, elleri saçlarını tarıyor, iç çekişleri onun inlemelerine karışıyordu. Tatlı, çok görkemli bir tatlılık. Yapabilirdi-

"Affedersiniz, Majesteleri."

Sanki uşak ona bir kırbaç indirmiş gibi geri çekildi. "Evet, Thatcher, ne oldu?"

"Kraliçe'den Dr. Graves'e bir mektup."

Graves elini uzattı ve Thatcher da gümüş tabağı uzattı. Kraliyet armasını taşıyan mektubu aldı, açtı ve kelimeleri okuyabileceği kadar ışığın sızdığı kapı aralığına doğru yürüdü.

"Ne oldu?" Winnie onun yanına gelerek sordu.

"Çağrılıyorum." Özür dileyen bir iç çekişle şöyle dedi, "Gitmeliyim."

"Tabii ki yapmalısın."

Onun yüzünü kucakladı. "Yemek için teşekkür ederim. Bir gecedan bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum."

"İşiniz bittiğinde çok geç değilse, belki yemek sonrası şarabınızın tadını çıkarmak için geri gelebilirsiniz. Aksi takdirde kendimi korkunç bir ev sahibesi gibi hissedeceğim."

Sırıttı. "Buna sahip olamayız. Ama ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Thatcher, gitmeden önce doktora konutun anahtarını ver."

"Winnie-" diye başladı Graves. Kapatmaları pek mümkün olmayan bir kapıyı açıyor olacaktı.

Biraz sarsakça başını salladı. "Sende bir anahtar olmasını istiyorum. Eğer uyuyorsam, beni uyandırabilirsin ve ben de senin için limanı açarım."

Eğer onu uyandıracaksa, bu kanlı liman için olmayacaktı, uşak orada dururken bunu itiraf edecek değildi. Eğilerek onu nazikçe öptü. "Dönebildiğim zaman döneceğim. Günler sürebileceği konusunda seni uyarmalıyım."

"Bekliyor olacağım."

Olma, diyecekti neredeyse ona. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Lambanın alevi kısıkken Winnie yatağında uzanmış, yağmurun camlara vuruşunu dinliyordu. Yağmur şimdi daha kuvvetli yağıyordu ve William'ın yağmurun içinden geçerek arabadan kapısına doğru koştuğunu, yanına geldiğinde saçlarının nemli olduğunu düşündü.

Saat gece yarısını geçmişti. Bekleyebildiği kadar beklemişti ama artık yorgundu, çok yorgundu. Yatmaya hazırlanmak için büyük çaba sarf etmişti. Geceliği satendi. Çok az şey gösteriyordu. Uyumlu şal yatağın ayak ucunda duruyordu, böylece William geldiğinde onu hemen alabilecekti. Hizmetçisi saçlarını yüz kere taramıştı.

defalarca örmüştü. Boynunu öpmekten hoşlanıyor gibi görüldüğü için kulaklarının arkasına bir tutam parfüm sürmüştü, sadece küçük bir tutam.

Ona evinin anahtarını verdiğini, yatağına girmesine izin vermeyi düşündüğünü aklının ucundan bile geçiremiyordu. Ama onun kendisine hissettirdiklerini seviyordu: değerli, kıymetli. Aşktan ya da gelecekte söz etmemişlerdi ama bunun pek önemi yoktu. Sadece bir erkeğin onu en son bu yatağına aldığında olanlara dair anılarını silecek bir şeye ihtiyacı vardı. Gözlerini sıkıca kapattı. Hayır, bu yatak değil. Onu kaldırtmış, yerine yeni bir tane almıştı. İçinde sadece o yatmıştı. Tam olarak doğru değil. Dudakları kıvrıldı. Whit kötü bir rüya gördüğünde bir iki kez onakatılmıştı. Ama artık büyümüştü ve annesi tarafından şımartılmamayı tercih ettiğini göstermeye başlamıştı.

Göz kapakları ağırlaşmaya başladı. William dönebildiği zaman dönecekti ve o bunu uzun zamandır hiçbir şeyi beklemediği kadar bekliyordu. Kapıyı açacak, çarşafın altına girecek, onu kollarına alacaktı-

Elleri onu okşarken ipek vücudunun üzerinde kayıyordu. dokunuşunun sıcaklığına karşı hiçbir engel yoktu. Adam kadının boynunu okşadı. "Elimden geldiğince çabuk döndüm."

Kelimeler istemiyordu, onlara ihtiyacı yoktu. Tek istediği, adamın çok az çabayla ortaya çıkarabildiği muhteşem hislerdi. Bir zevk bulutunun üzerinde süzülüyordu, adamın elleri ve ağzı onu daha önce hiç gitmediği yerlere götürüyordu. Sıcaklık içini ve dışını kavuruyordu. Ona dokunmak, tenini hissetmek istiyordu ama elle tutulur bir şey yakalayamıyor gibiydi. Adam gölgeler gibiydi, etrafında dönüyordu-

Adamın sandal ağacı kokusunu içine çekti ama ciğerleri dondu, burnu sızladı. Sandal ağacı değil. Kimyon. Tiksindirici. Boğucu.

Elleri boğazına dolandı. Nefes alamıyordu. Onu ağırlaştırıyor, cehennemin derinliklerine götürüyordu. Savaştı, tekmeledi, bir şekilde daha korkunç olan sessiz bir çığlık attı. Ölecekti! O-

Winnie bir sarsıntıyla uyandı, ağır ağır nefes alıyordu, vücudu titriyordu. Yatak başlığına yaslanana kadar geri çekildi. Odanın büyük bölümü, köşelerde ve tavanda dans eden titrek gölgelerle kaplıydı. Lamba artık yanmıyordu ama ocakta bir ateş vardı. Uyumaya gittiğinde bir ateş olduğunu hatırlamıyordu.

Oda soğuk ve nemliydi. Pencereleler açıktı, perdeler kenara çekilmişti ve hafif kumaştan perdeler yağmur yere vururken esintiyle dalgalanıyordu. William dönmüş ve onları açmış mıydı? O zaman neredeydi?

Ve kimyon kokusu neden şimdi daha güçlüydü? Titriyordu, ipek geceliği nemli tenine yapışuyordu. Kendini tutması gerekiyordu. Biraz ılık süt, biraz ılık süt iyi gelirdi.

Yeniden yakmak için lambaya uzandı ve dondu kaldı.

Yatağın başucundaki masanın köşesinde kocasına ait iki yüzük -kuşak yüzükleri- duruyordu. Onları, Whit büyüdüğünde ve parmakları onları alacak kadar genişlediğinde ona verilmek üzere atalarının malikânesindeki bir kasaya bırakmıştı.

Peki oraya nasıl gelmişlerdi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur şapkasını ve paltosunu ıslatırken, Graves Winnie'nin evinin önünde duruyordu. Saat sabahın dört buçuğuydu. Şimdiye kadar uyuduğuna şüphe yoktu. Kapıyı açıp evine, yatak odasına girerse her şey değişecekti. Geri dönüşü olmayacaktı.

Onu ne kadar istese de, bu koşullar altında istemiyordu. Ona karşı davranışlarının, onun kendisini bu kadar çabuk ve hızlı bir şekilde karşılamasıyla sonuçlanmasını beklemiyordu. Ona karşı hisleri dürüst olsa da, şu anda onu takip etme nedenleri dürüst değildi.

Geri dönüp evine gitmeliydi. Ama hepsini koruyabilecek kadar ona yakın kalabilecek tek kişi oydu. Ona yakın kalmak kesinlikle zor olmayacaktı - en azından artık sadece onun sunacağı küçük bir parçayla yetinmeyene kadar.

Zarar vermeyin. Bu onun mesleğinin mantrasıydı, ama onun durumunda buna kulak asmamıştı, bu yüzden şu anda lanet olası yağmurun altında durmuş kendisiyle tartışıyordu. Onu uyandırmak zorunda değildi. Bir sandalyeye oturup onu izleyebilirdi.

Gidilecek yol bu gibi görünüyordu. Ona dokunacak kadar yakınında olup da dokunmayarak kendine daha fazla eziyet etmek. Bu onu kesinlikle azizlik mertebesine yükseltecekti.

Merdivenleri çıktı, anahtarı kilide soktu, içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi. Fuayede her şey sessiz ve sakindi. Masanın üzerinde yanması için bir lamba bırakılmıştı. Nöbet tuttuğu, ölümü savuşturmaya çalıştığı, ama ölümün hazır ve nazır olduğu bir anda yanından geçip gittiği o kadar çok gece geçirmişti ki. Evinde tek başına, her hastanın yasını tutarken, tedavinin her adımını analiz ediyor, neden bazen işe yarayıp bazen yaramadığını anlamaya çalışıyordu. Her zaman öğrenecek daha çok şey vardı, öğrenecek çok şey.

Eğer o büyük merdivenlerden yukarı çıkmazsa, eğer tehlike konusunda haklılarsa, eğer ona bir şey olursa, bu geceyi "ya olursa "lar onu çıldırtana kadar analiz edecekti.

Nemli şapkasını ve paltosunu antredeki askıya bırakarak lambayı aldı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Her adımda içinde oluşan beklentiyi bastırmak için mücadele etti. Sadece onun uyumasını izleyecekti, başka bir şey değil. Ama bundan kesinlikle zevk alabilirdi.

Üç yıl önce, buraya gelmek için gecenin köründe uyandırılmıştı. Kadının kapısının önünde, görüntüler ona saldırırken durdu: Kadının hırpalanmış yüzü, fena halde dövülmüş vücudu. Daha önce bu kadar çok yara bere içinde birini görmemişti ve bir tren kazasından kurtulanlarla uğraşmıştı. Avucunu kapıya dayadı. Claybourne ve Jack'in aksine, şiddete hiç eğilimi olmamıştı ama o gece kocası odaya girseydi, onu pekâlâ öldürebileceğini düşündü. Bir adam başka bir insana, bir kadına isteyerek bu kadar zarar verebilirdi,

Graves ne masum ne de saftı ama bazen insanların aklından geçenleri anlayamıyordu.

Sessizce kapıyı açtı. Aktüel kalmaya çabalayan zayıf bir ateş odanın içinde gölgeleri kovalıyordu. Buruşuk ama boş yatağı görünce kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hızla odanın içine doğru ilerledi. Yağmur açık pencerelerden içeri giriyor, yerde birikiyordu. Sonra onu bir köşeye büzülmüş, kontrolsüzce titrerken gördü. Koşarak odayı geçti ve onun önünde çömeldi. "Winnie, tatlım?"

Şaşkın bakışlarını onunkilere kaldırdı.

Temkinli bir şekilde kızın yüzünü avucunun içine aldı. "Kötü bir rüya mı gördün?"

Sarsılarak başını salladı ve titreyen elini kaldırarak tek parmağıyla işaret etti. "Buraya nasıl geldiklerini bilmiyorum."

Etrafında dönerek kadının gösterdiği yatağı inceledi. "Tam olarak ne?"

"Masanın üzerinde."

Vücudunu açarak yatağın başucundaki masaya doğru yürüdü. İki yüzüğü eline aldığı anda içi sıkıştı. Onları iyi tanıyordu. Onları bir fakirin parmaklarına takmıştı. İçinden sertçe sövdü ama dışından ne telaşını ne de korkusunu belli etti. Az da olsa o hergelenin hâlâ evde olduğunu umuyordu. Eğer yolları kesişirse, Graves gece bitmeden bir mezar kazıyor olacaktı.

Ama Winnie'ye döndüğünde, onu bu şekilde bırakamayacağını biliyordu. Ona gerçeği de söyleyemezdi. O anda önemli olan tek şey oydu. Yüzükleri pantolonunun cebine koyduktan sonra tekrar ona doğru yürüdü. "Her şey yoluna girecek."

Onu kollarına alarak yatağa götürdü, nazikçe yatırdı ve yorganı üzerine çekti. "Pencereleri kapatmamı ister misin?"

Kadın başını salladı ve adam onlara doğru yürüdü, önce birini sonra diğerini kapattı. Aralarından bakmak için bir an durdu. Orada mısın, seni piç?

Çabucak perdeleri kapattı. Kadının bakışlarının kendisini takip ettiğinin farkında olarak banyo odasına gitti, birkaç çarşaf kaptı ve suyu emmeleri için onları pencerelerin altındaki zemine yaymak üzere geri döndü.

Yatağa yaklaştığında ceketini, yeleğini ve kravatını çıkarıp yakındaki bir sandalyenin üzerine attı. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra yatağın kenarına oturdu. "Winnie, şokta gibi görünüyorsun. Isınmaya ihtiyacın var. Yorganın altına girip sana sarılacağım. Hepsi bu, sadece sarılacağım. Tamam mı?"

Gözleri geniş ve yuvarlak, başını salladı. "Deliriyorum."

"Hayır tatlım, tüm bunların bir açıklaması var," diye mırıldandı adam, çarşafların arasından geçip onu yanına çekerken, ellerini hızlıca sırtında aşağı yukarı gezdirirken, çabalamak için üretmek yeterlisi için dur Titriyordu. Dişleri takırdıyordu. Ona sıcak bir banyo hazırlamaları için hizmetçileri uyandırmak zorunda kalabileceğinden korkuyordu. Gerçi kadının hizmetçileri istemeyeceğinden şüpheleniyordu. onu böyle görmek. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Ona doğru sokularak burnunu omzunun kıvrımlarına gömdü. "Rüya görüyordum ve aniden üzerimde büyük bir ağırlık varmış ve boğuluyormuşum gibi hissetmeye başladım. Avendale'in kokusunu sanki odanın içinde dolaşıyormuş gibi alabiliyordum. Pencereleri açtığımı ya da ateş yaktığımı hatırlamıyorum. Ya da yüzükleri. Nasıl oldu da

buraya geldiler? Aile malikanesinde güvendeydiler. Bunları uykumda yapıyor olabilir miyim?"

En azından titremesi durmuştu, bunun için minnettardı. Ellerini yavaşça nazikçe okşamaya başladı. "Sanırım bu mümkün. Bir keresinde gecenin bir yarısı uyandığında kendini ahırda bulan ve oraya nasıl geldiğini hatırlamayan bir hastam vardı."

Onun bakışlarını yakalamak için başını yukarı kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Ona rahatlatıcı bir gülümseme verdi. "Gerçekten. Ayrıca çırlıçıplaktı. Görünüşe göre, yolculuğuna başlamadan önce geceliklerini çıkarmış."

Neredeyse kahkahaya benzeyen küçük bir of çekti. "Onu iyileştirebildiniz mi?"

"Hayır, nedenini belirleyemedim. Fiziksel değildi ve zihin hakkında bilmediğim çok şey var."

"Sence ben Bedlam'a mı aidim?"

"Hayır, kesinlikle hayır," dedi inançla.

Yüzünü tekrar onun göğsüne yasladı. "Kraliçe ile her şey yolunda mı?"

"Evet. Sindirimini bozan bir şey yedi." "Size sahip olduğu için çok şanslı."

Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi uyu. Ben canavarları ve kâbusları uzak tutacağım."

"Evet, tamam."

Kadının kendisine karşı gevşediğinin, nefes alışının yavaşladığının farkındaydı.

"Daha önce hiç yatağımda bir erkekle yatmamıştım," dedi alçak sesle, sanki onu rahatsız etmekten korkuyormuş gibi. "Oldukça hoşuma gitti. Avendale her zaman hemen ardından giderdi."

Doğal olarak. Adam bir zamanlar sahip olduğu şeyin değerini bilmiyordu. "Takdir etmiyorum."

"Senin hakkında bundan şüphelenmiştim." Ellerinin altında onun tenini ısıtan bir kızarıklık hissettiğini düşündü. "Her zaman çok naziksin."

Kadının sözleri kalbine inen bir kırbaç gibiydi. Eğer nazik olsaydı ona hemen şimdi her şeyi anlatır ve işkencesine son verirdi, ama işin içinde başkaları vardı, birlikte büyüdüğü, birden fazla kez kellesini kurtarmış olanlar. Özellikle de Claybourne. O olmasaydı, Graves'in hâlâ sokaklarda olacağına ya da daha kötüsü ölmüş olacağına şüphe yoktu. "Uyumaya çalış."

Kadının kendi vücuduna bastırıldığı uzun bedeninin farkındaydı. Bacaklarından biri onunkinin arasına sıkışmıştı ve bacağının çıplak olduğunu düşünmemek için mücadele etti, bu da elbisesinin yukarı kaldırılmış olduğu anlamına geliyordu. Ne kadar yukarı, bilemiyordu. Yanındaki eli titredi, açıldı. Nefes alış veriş yumuşadı, yumuşadı.

Kollarını ona doladı, onu yakınında tuttu ve varlığıyla korkularını uzak tutabileceğini umdu.

Winnie uyandığında William'ı bir dirseğinin üzerinde yükselmiş, onu izlerken buldu. Ateş çoktan sönmüştü. Perdeler çekili olduğu için odaya hiç güneş ışığı girmiyordu. Tek ışık, bir gece önce odaya getirdiği lambanın yumuşak parıltısından geliyordu.

Henüz konuşmaya, onun kendisini incelemesine engel olmaya hazır değildi, özellikle de birkaç dakikalığına onun görüntüsünün tadını çıkarmak istediği için. Saçları sarı olmasına rağmen, o güne kadar gördüğü en uzun, en siyah kirpiklere sahipti. Onunkinin aksine, burnu düz ve mükemmeldi, dar, asil bir burnu vardı. Çenesi dar ve sivriydi, ortasında küçük bir çukur vardı. Elmacık kemikleri yüksek ve çukurdu. Yüzündeki kıllar

Çenesi beklediğinden daha koyuydu. Aklına onu tıraş etmeyi, usturanın derisi üzerindeki sıyrıklarını hissetmeyi ve duymayı çok istediği gibi çılgınca bir düşünce geldi.

Avendale ile yapmayı hiç düşünmediği şeyleri onunla yapmayı düşünüyordu. William ona Avendale'in hiç yapmadığı şekilde çekici geliyordu. Avendale'e değer vermiş, onun evlenme teklifini kabul ettiğinde onu sevdiğine inanmıştı ama şimdi belki de aşkı gerçekten tanımak için çok genç olduğunu, belki de sadece aşk ya da belki de evlilik kavramına aşık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onun seviyesindeki kızların ulaşmak için çabaladığı şey buydu: iyi bir evlilik. Ya da belki de adam, ona karşı hissettiği ilk duyguların kalıntıları kalmayana kadar ona olan sevgisini yenmeyi başarmıştı ve bu yüzden artık ona karşı tam olarak nasıl hissettiğini hatırlayamıyordu.

"Uyudun mu?" diye sordu William'a.

"Nöbet tutacağıma söz verdim," dedi küçük bir gülümseme ve kadının içinde derinlerde bir şeyleri harekete geçiren boğuk bir sesle. Gizli buluşmaları ima ediyordu. "Ayrıca, fazla uykuya ihtiyacım yok ve nadiren biri kapımı çalmadan bütün bir geceyi geçiririm."

"Yardım edemem ama oldukça baş belası haline geldiğimi hissediyorum." "Olmadın. İstemeseydim burada olmazdım." O

parmağını çenesinin altına soktu ve başparmağıyla yanağını okşadı. "Kendini biraz daha sakın hissediyor musun?"

"Biraz. Dün gece yaptığım gösteriden dolayı oldukça utanıyorum."

"Utanmanızı gerektirecek bir şey yok. Bir kabus, yaşadığınız garip olaylar olmadan da yeterince üzücü olabilir."

"Neler olduğunu anlamıyorum."

"Sanırım birileri seni delirtmek için çabalıyor."

"Ama kim ve ne amaçla?"

Dikkatini kızın omzundan sarkan örgüye yönelterek, parmaklarını saçın ucundaki gevşek tellerin arasından geçirdi ve görünüşe göre bu hareketlerden büyülenmiş gibiydi. "Bunu bilmiyorum ama oğlunuzla birlikte benim evime taşınmanızın daha akıllıca olup olmayacağını merak ediyorum." Ciddi bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi. "Sadece birkaç günlüğüne."

Onun evinde kendini çok iyi hissetmiş, çok rahatlamıştı. Hayatının nasıl bir dehşete dönüştüğünün farkına orada varmıştı. Gücünü kazandıkça, yemek menüsünü belirlemesine izin verdi. Onun seçimlerinde asla kusur bulmadı. Sabahlarını okuyarak ya da mektup yazarak geçirmesini asla eleştirmede. Hayatında ilk kez, günün saatlerini istediği gibi kullanabilir hale gelmişti. Ona korku içermeyen bir yaşamın ipuçlarını vermişti.

"Teklifiniz için gerçekten çok teşekkür ederim ama kendi evimden kovulmayacağım. Whit'in tehlikede olduğunu sanmıyorum. Mürebbiyesi herhangi bir gariplik olduğunu rapor etmedi. Tüm bu olanlar sadece bana yönelik gibi görünüyor. Belki de hoşnutsuz bir hizmetçim vardır. Thatcher'la konuşup onları biraz daha yakından izlemesini isteyeceğim."

"Kararlılığınıza hayranım." Kızın yanağının kıvrımlarını izledi. "Ama dün geceki talihsizliğin etkisinden tam olarak kurtulduğunu sanmıyorum. Her zaman yapamadığım bir sabah ritüelim var ama sanırım gözlerindeki son gölgeleri de kovmak için birebir."

Ona öyle dikkatle bakıyordu ki, sanki yüz hatlarının her çizgisini ve kıvrımını, her tümseğini ve her yara izini ezberliyordu. Adamın yoğunluğu kadının zihninde her türlü düşünceyi, hiçbir hanımefendinin düşünmemesi gereken düşünceleri canlandırıyordu. Sabah ritüelleri arasında öpüşmek ve

Dokunmak, ellerini kalçalarına, karnına, göğüslerine koymak. Buna tam olarak hazır olduğundan emin değildi ama kendi kendine "Ne tür bir ayin?" diye sorduğunu duydu.

"Kürek çekmek."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Alt sınıflar buna böyle mi diyordu? Bunu görebildiğini sanıyordu ama tam olarak değil. Bir zamanlar sosyetenin en alt tabakasında yer almış olabilirdi ama artık bunun da ötesine geçmiş, saygı duyulan -en azından ona göre- yüce bir konuma yükselmişti. Eminim artık böyle kaba göndermeler yapmıyordur. Kadın dudaklarını yaladı. "Tam olarak neyi gerektiriyor?"

"Bir tekne, kürekler, Thames Nehri." "Oh, gerçek kürek çekmeyi mi kastediyorsun?"

Sırıtarak parmağını kızın burnunun kenarında gezdirdi. "Ne ima ettiğimi sandın?"

Gerçeği itiraf ederek kendini utandıracaktı. "Aynen söylediğin gibi." Meraklanmıştı. "Gerçekten sabahları kürek çekmeye mi gidiyorsun?"

"Kahvaltıdan önce ne zaman yapabilirsem."

Saate bakınca düşündüğünden çok daha erken olduğunu fark etti. "Dışarısı hâlâ karanlık olmalı."

"Oraya vardığımızda olmayacak. Benimle gelin. Sanırım güne başlamak için ferahlatıcı bir yol olduğunu göreceksiniz."

Onunla herhangi bir şey yapmanın güne başlamak için güzel bir yol olacağını düşündü. "Evet, pekâlâ."

ALTINCI BÖLÜM

Winnie sandalın içinde oturuyor ve William'ın kürekleri sabit bir ritimle çekerek sandalın suyun üzerinde yumuşak bir şekilde süzülmesini hayranlıkla izliyordu. Ayrılmadan önce Whit'e bakmıştı, mışıl mışıl uyuyordu. Bir gün önce Winnie'nin emriyle mürebbiye dairelerinin kapısını açık bırakmıştı, böylece bir şey olursa Whit'i duyabilecekti. Yanlış. Bir şey varmış gibi görünmüyordu. Kokusu kimyon tohumları solmuştu ve o, bu tohumların daha önce orada olup olmadığını sorguluyordu.

Endişelerini zihninden uzaklaştırarak gezintisinin tadını çıkarmaya odaklandı. Gökyüzü siyahtan griye dönerken, kıyı boyunca uzanan hafif sis tanecikleri de dağılmaya başlamıştı. Dün geceki yağmurun kokusu havada hâlâ ağırdı.

Kadın kayığa yerleştikten sonra William ceketini çıkarıp kollarını sıvadı, kürekleri eline aldı ve yola koyuldu. Yavaş yavaş kürek çekmiyordu. Adamın ön kolları gergin kasları ortaya çıkarmıştı ve kadın şimdi onun omuzlarının genişliğini, göğsünün sertliğini anlıyordu.

"Seni bu spora iten şey neydi?" diye sordu.

"Victoria'nın danışmanlarından biri güne benzer bir şekilde başlıyor ve bana da bundan bahsetti. Bir saatlik yorucu bir faaliyetin zihnimdeki örümcek ağlarını temizlediğini keşfettim. Bazen tıbbi bir sorun ya da ikilemle karşı karşıya kaldığımda, çözümün genellikle burada olduğumda aklıma geldiğini görüyorum. Efor sarf ederken kendimi kaybediyorum ve bu da zihnimi serbest bırakıyor."

Kürek çekmeyi bıraktı ve kıyıya yanaşarak durdular. Sessizliğin ve yalnızlığın farkına vardı, daha önce hiç deneyimlemediği kadar mutlak bir yalnızlığın.

Banktan kayarak sırtı bankta olacak şekilde oturdu ve ona elini uzattı. "Buraya gel, sırtını bana dönerek otur. Dikkatli hareket et ki bizi devirmeyesin."

Kadın yavaşça eğilip dönerek adamın bacaklarının arasına yerleşti ve sırtını adamın göğsüne dayadı. Kollarını ona doladı, onu yakınında tuttu ve vücudunun sıcaklığı giysilerinin katmanlarından sızarak muhteşem bir yayılan sıcaklık yarattı.

"Gökyüzünü izle," dedi alçak bir sesle kulağına yakın bir yerde.

Ona yaslanıp başını hafifçe arkaya yatırdığında, adamın yanağının kendi yanağına yaslandığının farkındaydı. Kıyı boyunca sıralanan ağaçların üzerinde gökyüzü koyu turuncu ve pembe renkteydi ve koyu mavi renkte dönüyordu. Bulutlar ışıldıyor gibiydi.

"Daha önce hiç gün doğumu gördüğümü sanmıyorum," diye fısıldadı saygıyla.

"Anladığım kadarıyla çoğu bayan sabahın geç saatlerine kadar uyuyor."

"Bu bizim alışkanlığımız gibi görünüyor. Oh, çok güzel, değil mi?

Muhteşem."

Birkaç uzun an boyunca sessizce bakiştılar. Onun yakınlığından, kendisine sarılmasından zevk alıyordu. Daha önce hiç sarılmamıştı.

sadece sarılmanın verdiği zevk için. İçinde bir rahatlık vardı, yalnızlığı kelimeler olmadan hafifletiyordu. Çok huzur vericiydi. William'ın durmasına çok sevinmişti. Ruhunun bu anlara ihtiyacı vardı.

"Bu beni hayretler içinde bırakıyor," dedi ona. "Güne başlamak için çok güzel bir yol. Güneşin doğuşundan her zaman keyif aldınız mı?"

"Kendi başımayken, Feagan'la yolum kesişmeden önce, bir çamur kuşuydum."

Onları sadece uzaktan görmüş olsa da, bu terimin Thames Nehri'nin çamurlu kıyılarında dolaşıp satacak eşya arayan çocuklar için kullanıldığını biliyordu. Oldukça kasvetli bir varoluş gibi görünüyordu. Ama adamın sesinde sempati uyandıracak hiçbir şey duymamıştı. Geçmişinden sanki gerçekten geçmişte kalmış, artık hayatını etkilemiyormuş gibi söz ediyordu ve bu sonuca nasıl ulaştığını merak etti. Avendale'in ve ona karşı davranışlarının her zaman üzerinde bir etkisi olacağından şüpheleniyordu.

"Hava henüz kararmamışken dışarı çıkardım," diye devam etti, "diğer çocuklardan önce davranıp günün ödülleri toplamayayı umardım. Gökyüzü aydınlanmaya başlar, sis dağılır ve güneş varlığını hissettirmeye başlardı. Yukarı bakar ve 'Burada her şey bu kadar griyken yukarıda nasıl böyle bir güzellik olabilir' diye düşünürdüm. Bu bana bir gün daha iyi bir şey bulacağıma dair umut verirdi."

"Öyle mi?"

"Hasta ve sakatlarla uğraşırken şikayet etmeye hakkım yok ve bana sürekli şükretmem gereken çok şey olduğu hatırlatılıyor." Onun boynuna sokuldu. "Ama bazen kendimi daha fazlasını dilerken buluyorum."

Onu hafifçe çevirerek ağzını aldı, dili derinlere daldı, eli başının arkasını kavradı, onu eğerken kolu omurgasını destekledi. Onu güvende tuttuğunu, düşmesine izin vermeyeceğini bilse de gömleğine yapıştı, parmaklarını kumaşın etrafında düğümledi. Uzakta, birçokları için günün başladığının, at arabalarının tekerlek seslerinin, açık alanda iş yapanların bağırışlarının farkındaydı, ancak birilerinin onu bu tehlikeli pozisyonda görebileceği gerçeğini hiç düşünmedi. Adamın onu burada, tüm dünyanın görebileceği bir yerde küstahça öpmesine aldırmamalıydı ama tanıdığı hiç kimse etrafta olmayacaktı. Hanımlar ve beylerin çoğu hâlâ uyuyordu. Gün doğumunu, yeniden başlayan sabahın huzurunu ve sessizliğini özlemişlerdi.

Onunla William arasında hızla ve şiddetle alevlenen tutkuyu özlüyorlardı.

Onu buraya, yatak odasında, yatağında öperse işlerin nereye varacağını bildiği için mi getirdiğini merak etti. Thames Nehri'nde sallanan bu küçük teknede öpüşmenin ötesinde bir şey olmayacaktı, meraklı gözlerin uygunsuz davranışları not alabileceği açık bir yerde hiçbir şey olmayacaktı.

Pelisesi üzerine sarılıyken bile daha önce oldukça serindi, ama şimdi sadece onun için, onun dokunuşu, onun yakınlığı için öfkelenen bir ateşle yanıyordu. Öpücüğü dudaklarından daha fazlasını kapsıyor gibiydi. Bunu titreyen tüm vücudunda hissetti. Güzel bir sıcaklık ve alev alev yanan bir tutku. Adamın ağzı açgözlülükle kızinkini yutuyordu ama kız adamın durmasını hiç istemiyordu. Canlanıyordu, sinir uçları adamın kolayca uyandırdığı hislerle coşuyordu.

Avucunu adamın çenesine dayayarak kıllardan zevk aldı. Onu buraya getirmeden önce etrafı toplamak için zaman ayırmamıştı ve bu da yaptıkları şeye ek bir uygunsuzluk unsuru katıyordu. Doğru olan her şeyi yapmak için çok çabalamış olan kadın, birdenbire bir kötülük akıntısına kapılmıştı.

Ağzını onunkinden çekerek boynunun kıvrımına daldırdı ve kesinlikle herkesin göreceği bir iz bırakacağını düşündü. Umursamak için kendini zor tutuyordu.

"Winnie," diye homurdandı, nefesi onunki kadar sert ve ağırdu.

Küreklerin suya yumuşak vuruşları ikisini de geri çekerken başka ne söyleyebilirdi ki? Hızlı bir selamla bir adam yanlarından kürek çekerek geçti. Tanıdığı biri değildi, bu yüzden itibarının paramparça olması pek olası değildi.

William dikkatle onu ayağa kaldırdı. Gözlerinde için için yanan arzuyu gördü. Onu ne kadar çok istediğini fark etmek baş döndürücüydü. Onu umutsuzca arzuladığını, aralarında geçebileceklerden korkmadığını, aksine kendini bunu beklerken bulduğunu fark etmesi onu daha da şaşırttı.

Birdenbire, hiçbir uyarı olmadan ensesindeki tüyler diken diken olmaya başladı ve izlendiği, birinin düşüncelerinin yönünü fark ettiği hissine kapıldı. Başını sağa sola sallayarak kıyıyı taradı.

"Ne oldu?" diye sordu.

İçinden bir ürperti geçti. "Biri izliyor."

Suyun kenarındaki ağaçlara ve çalılara baktı. "Az önce yanımızdan geçen adam belki de."

"Hayır, bu neredeyse uğursuz bir his."

"Winnie, etrafta kimse yok."

Saklanıyor, ona söylemek istedi. Bize zarar vermek istiyor ama sesi gerçekten kızgın çıkacaktı. Kimseyi göremiyordu ve kim ona zarar vermek isteyebilirdi ki? Avendale ona zarar veren tek kişiydi. Diğer herkes ona nazik davranıyordu. Kendinden utanan bir kahkaha attı. "Özür dilerim, güzel sabahımızı mahvediyorum."

"Özür dilemene gerek yok ve hiçbir şeyi mahvetmiyorsun." Adam onu endişeyle inceledi ve alarm verdiği için kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu. Kendini tehdit altında hissetmesi için hiçbir neden yoktu ama yine de hissediyordu. Sanki Avendale'in bakışları sırtında bir delik açıyormuş gibiydi. O kadar yoğun bir bakışı vardı ki, odanın neresinde olursa olsun, en kalabalık balolarda bile bunu hissedebiliyordu.

"Sanırım dün gecenin kalıntıları hâlâ duruyor," dedi, rüzgârın örgüsünden kurtardığı saç tellerini alıp kulağının arkasına sıkıştırırken. Onu tekrar bir araya getirmek gibi basit bir eylem nasıl bu kadar samimi hissettirebilir, onu birçok yönden eski haline getirebilirdi? Tüm korkuları sis gibi hafifçe dağıldı.

"Evet, sanırım haklısın. Dün geceki korkuyu atlattığımı sanıyordum."

"Bizi geri götürmek için kürek çekmeye ne dersin?" diye sordu. "Buna gücümün yeteceğini sanmıyorum."

"Sandığından daha güçlü olduğuna eminim. Arkanda oturacağım ve sen alışana kadar sana rehberlik edeceğim." Tekneyi fazla sallamamaya dikkat ederek kendini yukarı itti, banka oturdu ve sonra onun kalçalarının arasına oturması için pozisyon almasına yardım etti. Kadın kürekleri tuttuğunda, adam ellerini onunkilerin üzerinde birleştirdi. "Burada hata yapamazsın."

Ona olan inancı göğsünün sıkışmasına neden oldu. Bir zamanlar hiçbir şeyi doğru yapamamaya alışmıştı. William'ın onu azarlamak için bir fırsat beklemediğini bilmek oldukça özgürleştiriciydi.

"Ne zaman hazır olursan," dedi ve kadın bir görevi üstlenmeye hiç bu kadar hazır olmadığını düşündü.

Kürekleri hareket ettirirken, onun gücünün kendisine rehberlik ettiğinin farkındaydı. Adamın güçlü göğüs kaslarının sırtında sıkılıp gevşediğini, kollarındaki gevrek kasların hareketleriyle birlikte kıvrılıp dalgalandığını hissetti. Birlikte hareket ediyor, öne doğru sallanıyor, arkaya yaslanıyor, suyun üzerinde süzölmek için birlikte çalışıyorlardı. Onunla yaptığı her şeyin bu birlikteliği, bu ortaklığı yansıtacağını düşündü. Karısının ne kadar şanslı bir kadın olacağını hayal etti.

"Neden hiç evlenmedin?" diye sordu.

"Korkarım ki ona sunabileceğim hayattan memnun olmak için çok özel bir kadın olmak gerekir; yatağını her saat terk etmek, akşam yemeğine yemek soğuduktan sonra gelmek ya da bana gününü anlatırken yemeğin bölünmesi gibi. Benim programım nadiren saate göre düzenlenir."

"Bu daha çok sosyal ilişkilerde, işgüzar anneler kızlarını size kakalamaya çalışırken söyleyeceğiniz bir şeye benziyor."

Adamın alçak sesle kıkırdaması kadının ruhunu gıdıkladı.

"Çok doğru."

Onu daha fazla sorgulamayı düşünse de, geçmesine izin vermeye karar verdi. Belli ki sebepleri kişiseldi, yoksa kadın ondan cevap almak zorunda kalmadan bunları paylaşırdı. Eğer aralarındaki ilişkiyi tanımlayabilseydi, bunu "tamamen dürüst" terimini kullanarak yapardı. Ona hiç yalan söylememiş, onu hiç aldatmamıştı. O olabilirdi

Yargılanma korkusu olmadan kendini ona açtı ve onu olduğu gibi kabul etti. Birine karşı bu kadar güven duymak oldukça özgürleştiriciydi.

Catherine'e kesinlikle güveniyordu ama William'a olan güveni daha tam, daha sağlamdı. Bu, üzerine daha derin bir temelin inşa edilebileceği ana kayaydı. Ona daha önce çok eksik olan kendine güven duygusunu vermişti. Kendine güvenmesine izin vermişti.

Kasları durmaksızın kürek çekmekten yanmaya başlamıştı ama bundan zevk alıyordu. Sonra adamın ellerinin artık onun ellerinin üzerinde değil, sadece üstünde durduğunu, onunla birlikte hareket ettiğini ama kaslarının eforla düğümlenmediğini fark etti.

"Bunu tek başıma yapıyorum, değil mi?" diye sordu. "Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum."

"Beni her şeyi yapabileceğime, gerçekten korkacak hiçbir şeyim olmadığına inandırırıyorsun."

"Her şeyi yapabilirsin," dedi sessizce. "Buna gerçekten inanıyorum."

Varış noktalarına, teknelerin depolandığı ve kiralandığı küçük rıhtıma yaklaşıyorlardı.

"Bize rehberlik edeceğim," dedi. "Zor olabilir."

Her ne kadar istemese de, onun sözlerindeki bilgeliği kabul etti. Hâlâ acemiydi ama kendini yenilmez hissediyordu. Adam kürekleri devralırken, o da ellerini kucağında kavuşturdu. "Şeytanlarımla yüzleşmem gerekiyor," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Sanırım tüm bu garip olayların sebebi

Avendale ile bağlantılı."

Kürekler sudan çıkmış, damlacıklar Thames Nehri'ne damlarken durdu. "Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü onun gitmesine asla gerçekten izin vermedim. Üzerimdeki etkisini sürdürmesine izin verdim. Eğer

delirmiyorsam, o zaman

Bir şey bu nesneleri hareket ettiriyor olmalı, tüm bu açıklanamayan şeylerin olmasına neden oluyor. Sanırım onun ruhu bana musallat oluyor. Burada bile izlendiğime dair hissettiğim tuhaf duyguyu ona bağlayabilirim."

"Seni Marley'in hayaleti gibi ziyaret ettiğini mi düşünüyorsun?"

Şüpheciliği için onu suçlamadı. Bu ona oldukça gülünç geliyordu ama aklına başka bir açıklama gelmiyordu. Diğer banka doğru ilerleyerek onunla yüzleşti. "Ölmüş kocasıyla iletişim kurduğuna yemin eden yaşlı bir teyzem var. Kullandığı medyum -sanırım adı Bayan Ponsby'ydi- teyzemin kocasına mücevherlerini nereye sakladığını sorabilmesi için bir aracı görevi görebiliyordu. Ölmeden önce kafayı yemiş, her türlü şeyi saklamaya başlamıştı. Herkesin ondan bir şeyler çalmaya çalıştığını düşünüyordu. Her neyse, Bayan Ponsby aracılığıyla teyzeme mücevherlerini bahçede nerede bulabileceğini söylemiş. Tam da olmaları gereken yerdeydiler. Sanırım Bayan Ponsby, Avendale ile konuşmamda bana yardımcı olabilir. Bu saçmalığa katlanmayacağımı bilmesini istiyorum. Hayatına devam etmeli."

"Winnie, korkarım paranı boşa harcamış olacaksın."

"Harcanacak para benim param. Ama teyzemin deneyiminden sonra, medyumun ölülerle konuşma yeteneğine oldukça güveniyorum. Onu çağırmayı neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Daha önce de söylediğin gibi, burada olmak zihni her türlü olasılığa açık hale getiriyor. Eskisi gibi bir kadın olmadığımı, beni itip kakamayacağını, o kadar kolay korkmadığımı görmesini sağlayabilirsem, belki beni rahat bırakır. Mesele de bu zaten. Benim sinmemden zevk aldı. Dün gece oldukça kötü tepki verdiğimi biliyorum, ama bunun nedeni

Delirmek üzereydim. Eğer Avendale ise, o zaman onunla konuşmam gerek."

"Bir şey başarabileceğinizi sanmıyorum." Son bir dalış ve kürekleri itme hareketiyle teknenin güvertede süzülmesini sağladı.

"Bence denemeye değer. Eğer orada olmamayı tercih edersen-" "Orada olacağım."

Graves, Claybourne'un kütüphanesinde toplanan gruba,

"Bir medyumun kendisini Avendale'in ruhuyla buluşturmasını planlıyor," dedi. Claybourne, Catherine, Frannie, Swindler ve Jack. Öğleden sonra erken saatlerdi. Winnie'nin arkasından planları hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu ama bu insanlara borçluydu, her ne kadar onlara ruhunu veriyormuş gibi hissetmeye başlasa da.

Winnie'den ayrılmak istememişti ama onu görmesi gerekiyordu.

ve ilk randevusu kraliçenin kendisi olduğu için bu randevuya geç kalamazdı. Victoria hastalık nöbetinden kurtulmuş görünüyordu. Winnie'nin durumuyla ilgilenmenin de bu kadar kolay olmasını diledi.

Catherine, "Bundan bir hayır gelmeyeceğine onu ikna edeceğim," dedi.

"Bırakın yapsın," dedi Jack. "Bunun ne zararı var? Medyum dizleriyle masayı biraz kaldıracak, sandalyesine vurarak sesler çıkaracak, bir büyü mırıldanacak ve sonra bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi davranacak. Düşes ölü kocasıyla konuştuğuna inanacak ve onun aslında ölmediğini düşünmeye bile başlamayacak."

"O haklı," dedi Frannie. "Bu sadece hilemizi güçlendirmeye yarayacak."

Graves ikna olmamıştı. "Peki ya bu medyum kocasıyla iletişime geçmezse?"

"Yapacak," dedi Swindler. "Hepsi şarlatan. Birkaçını tutukladım. İddia ettikleri gibi ölülerle temas kurmadıklarını, insanları dolandırdıklarını kanıtlayacak bilgileri toplamak için ruh çağırma seanslarına katıldım. Yöntemlerine karşı olsam da, bu durumda amacımıza hizmet ettiklerini kabul ediyorum."

Graves bu konuda kendini rahat hissetmiyordu. "Üç yıl önce yaptığımız şey gerekliydi. Şimdi kendimizi korumak için yaptığımız şey ise içime sinmiyor."

"Rüzgarda dans ederken kendini daha rahat hissedeceğini mi düşünüyorsun?" Jack sordu. "O lanet olası bir düğ. Sen halktan birisin."

Claybourne, "O kraliçenin doktoru," diye belirtti. "Onun ve Albert'in çocuklarını yetiştirmek için nasıl çabaladıklarını Jack, "tebaası arasındaki davranış standartlarını görmezden gelmeye açık olacağını mı düşünüyorsun?" dedi.

Herkes Victoria'nın yüksek ahlaki değerlere sahip olduğunu bildiği için bu açıklamayı sessizlik karşıladı. Sarayında, en ufak bir ihlalde hizmetkârlarını görevden almasıyla tanınırdı.

Swindler, keskin bakışlarını Graves'in üzerinde yoğunlaştırarak, "Başka bir olasılığı daha düşünmek isteyebiliriz," dedi. "Düşes bir oyun çeviriyor olabilir."

"Bunu neden yapsın ki?" Graves sordu.

"Dikkatinizi çekmek için. Olduğunu iddia ettiği şeylerin gerçekten olduğuna dair herhangi bir kanıt gördünüz mü? Size her zaman gerçeklerden sonra bir şeyler söylüyor."

Bunun pek olası olmadığını düşünse de, soruyu tamamen göz ardı edemezdi. Kolyenin kaybolduğundan bahsetmiş, sonra da onunla kapısına gelmişti. Onun dün gece eve döneceğini biliyordu. Yüzükleri ayarlamış, sonra da bir köşede oturup onun gelişini beklemiş olabilirdi. Ama onun perili gözlerini, üşümesini, titremesini düşündü. "Bana doğruyu söylediğinden hiç şüphem yok."

"Bill'in değerlendirmesine katılıyorum," dedi Catherine. "Winnie'nin vücudunda hilekâr bir kemik bile yok. Bu öğleden sonra onu ziyaret edeceğim. Beni seansına davet edeceği kesin, Claybourne ve ben de en azından Avendale'in öldüğü fikrini pekiştirmek için orada olacağız."

Graves ona, "Bu gece ben de orada olacağım," dedi.

"O zaman bir şeylerin ters gidebileceğini sanmıyorum," dedi Jack.

Winnie seans için Dük'ün kütüphanesini seçmişti. Hayatının büyük bir bölümünü burada geçirmiş, mülklerinin yönetimini denetlemişti. Dört geniş oturma alanına izin veren büyüklüğüne rağmen, bu oda onun güçlü kokusunu emmiş gibi görünüyordu. Koyu renkli, ağır mobilyalar ona onun ne kadar cesur ve küstah bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

"Bir insan neden bu kadar büyük bir masaya ihtiyaç duyar ki?" diye sordu.

William, hizmetçiler oturma alanlarından birini yeniden düzenlerken, ölümlerle iletişim kurma yeteneğiyle oldukça ünlü olan Bayan Ponsby'nin emriyle.

William onun sorusuna, "Bu ona kendini önemli hissettirdi," diye yanıt verdi.

"Ve gargoylelerden nefret ediyorum," dedi. İğrenç taş yaratıklar şömine ızgarasının iki yanında oturuyordu. "Onları harap bir kiliseden almış, ya da öyle söyledi. Yine de oldukça saygısızca görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu odada kitaplar dışında sevdiğim hiçbir şey yok. Sanırım yeniden yapmalıyım." Rafların olmadığı yerlerde savaş resimleri ve kanlar içinde yatan insanlar vardı. Bunlar her zaman tüylerini ürpertirdi, bu da bu odanın onlara iyi hizmet edeceğini düşünmesinin bir başka nedeniydi. Ölümü ve acıyı kutluyor gibiydi.

"Bundan emin misin, Winnie?" diye sordu Catherine. Öğleden sonra geç saatlerde çay içmek için uğramış, Winnie de bu fırsatı değerlendirerek onu ve Claybourne'u o akşamki ruh çağırma seansına davet etmişti.

"Evet, eminim. Hayattayken hayatımı oldukça çekilmez hale getirdi. Ölüyken de bunu yapmasına izin vermeyeceğim." William'ın kolunu sıktı. "Sen küçükken ölümlerden korkmadığına göre, yetişkin bir kadın olarak benim korkmam için bir neden göremiyorum."

William, "Onunla düşündüğünüz kadar net bir şekilde konuşacağınızdan emin değilim," dedi. "Ölümlere seslenmenin bilimsel olarak mümkün olduğu kanıtlanmamıştır."

"İnsan vücudu ve tıp hakkındaki bilgilerinize dayanarak öleceğinden emin olduğunuz, ancak hastalığından veya yaralarından kurtulan bir hastanız oldu mu?"

"Evet. Sen."

Olmaması gerektiğini bildiği halde Whit'in cevabı onu şaşırtmıştı. O korkunç gecede öleceğinden emindi ama bir türlü yenik düşüp Whit'i terk edememişti. "Bazı şeyler vardır ki

basitçe açıklanamaz," dedi yumuşak bir sesle. "Bayan Ponsby, herkes işe yarayacağına inanırsa işe yarama ihtimalinin daha yüksek olduğunu söylüyor." Etrafına bir göz attı. "İçinizde inanmayan varsa, kalmak zorunda olduğunuzu düşünmeyin. Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum ama denemek zorundayım. Avendale çok güçlü biriydi. Onun ruhunun öbür dünyaya gitmek için savaşacağına inanıyorum."

"Haklı olduğunuza eminim," dedi Catherine. "Majesteleri?"

Bayan Ponsby'ye bakmak için döndü. Saçları, dul kadının tepe noktasından başlayıp geriye doğru uzanan ve sonunda topuzunun içine sokulan beyaz bir tutam dışında siyahtı. Boğazına kadar düğmeli, bileklerinden düğmeli dar kollu, mütevazı siyah bir elbise giymişti. Orada bir şey saklıyor olamazdı. Yanında hiçbir alet getirmemişti; ölümlerle konuşurken içine girip kaybolacağı bir kutu, bir asistan, büyümlü bir küre ya da ruh çağırma tahtası yoktu. Winnie onun süslü püslü şeylerle ilgilenmemesini seviyordu. "Evet, Bayan Ponsby?"

"Neredeyse hazırız. Sadece kocanızın kişisel bir eşyasına ihtiyacımız var."

"Oh. Yüzükleri mükemmel olurdu, ama bir hizmetçi onları kaldırmış olmalı. Bakalım yerlerini bulabilecek miyim."

William onları cebinden çıkararak, "Onlar bende," dedi. "Seni üzdüklerini biliyordum, bu yüzden onları saklamaya karar verdim." Onları medyuma uzattı.

"Bunlar iyi iş görür. Lütfen gelip masada bana katılın."

İstenileni yaptılar. Winnie sol tarafına oturdu.

William onun yanında, Catherine ise medyumun sağında oturuyordu. Bayan Ponsby yüzükleri masanın üzerine, düklük arması kendisine dönük olacak şekilde yerleştirdi. Bayan Ponsby bir hizmetçiye işaret etti, o da odada dolaşarak gaz lambalarını söndürdü.

ve tüm ışık masanın üzerindeki tek bir mumdan gelene kadar lambaların alevlerini söndürdüler. Sonra tüm hizmetkârlar sessizce ayrıldılar.

"Hepimiz birbirimizin elini tutarak ruhun serbestçe içine gireceği bir huzur çemberi oluşturmamız," dedi sessizce. "Ne olursa olsun, bağlantıyı koparmamalısınız."

Eller birleştirildi ve Winnie nabzının attığını hissetti.

"Avendale," dedi Bayan Ponsby yükselip alçalan bir sesle Yaprakların arasından esen bir rüzgâr gibi. "Avendale, senin mutsuz bir ruh olduğunu, öte dünyaya geçmek istemediğini, varlığını duyurmaya çalıştığını biliyoruz. Senin için buradayız. Benim aracılığım bu odadakilerle konuşabilirsin." Winnie'nin elini sıkarak gözlerini kapattı ve başını geriye attı. "Ben senin aracınızım. Bana gel."

Winnie bekledi. Bundan sonra ne olacağını biliyordu. Teyzesine göre, kapı çalınacak, boynuna soğuk bir hava akımı gelecek, ensesindeki tüyler diken diken olacaktı.

"Avendale," Bayan Ponsby yine şarkı söyledi. "Çekinmeyin. Seni bekliyoruz. İçinde bulunduğun durumdan dolayı tedirgin olmana gerek yok. Bu durumla barışmana yardım edeceğiz."

Beklediler. Bayan Ponsby biraz daha şarkı söyledi. Beklediler. Biraz daha şarkı, biraz inleme, bir iç çekiş. Bayan Ponsby sonunda gözlerini açtı ve Winnie'ye baktı. "Üzgünüm majesteleri ama ruhunun buralarda olduğunu hissetmiyorum."

Bayan Ponsby ona yakında kendisini kocasıyla birlikte ruhlar dünyasında bulacağını söylese Winnie bundan daha fazla hayal kırıklığına uğrayamazdı. "Tekrar deneyemez misin? İnatçı olmak tam ona göre."

Bayan Ponsby kasvetli görünüyordu. "Olması gereken yerde bir boşluk var. Bunu açıklayamam ama onunla iletişim kuramıyorum. O sadece

orada değil."

"Ama bu nasıl olabilir?" Winnie sordu.

Bayan Ponsby ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve nazik gözlerle Winnie'ye baktı. "Tek olası açıklama onun ölmemiş olması."

Graves, Winnie'nin yüzündeki tüm kanın çekilişini izledi. Sadece bir mum ışık sağlamasına rağmen, dans eden gölgelerin içinde bembeyazdı. Medyumun ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordu. Çok ciddi, çok dürüst görünüyordu. Bu hiç mantıklı değildi.

"Bu tamamen saçmalık," diye bağırdı.

Claybourne sert bir sesle, "Aynen öyle," dedi. "Atalarımın malikânesinde çıkan bir yangında öldü. Hiç şüphesiz yok."

"Bayan Ponsby sakın bir tavırla, "Ama öbür dünyada onun ruhunu hissetmediğim için kuşkuluyum," dedi.

Graves'in aklına, belki de Avendale'in kadına ulaştığı ve Winnie'yi daha fazla tedirgin etmek için ona bu küçük gösteri için para ödediği geldi. O bir sahtekârdı. Ruhlar dünyasının tüm büyücülerini sahtekârdı. Winnie'nin kocasının ölümünden şüphesiz etmeye başlamamasını sağlamalıydı. Kadının itibarını bir şekilde sarsmalıydı.

"Ruhlarla her zaman iletişim kurmayı başardığınızı mı söylüyorsunuz?" Catherine sesine sağlıklı bir dozda şüphesizlik katarak sordu.

"Gerçekten de öyle. Bu başarısızlık benim için bir ilk ve ben de düşes kadar şaşkırım. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

Graves, "Belki de ruhlar bu gece sessizce yatıyorlardır," diye önerdi.

"Bunun pek olası olmadığını düşünüyorum. Ancak, tavrınızdan iyi bir şey yapmadığıma inandığınızı anladığım için, sahtekâr olmadığımı kanıtlamak amacıyla başka biriyle iletişime geçmeyi denemeye çok istekliyim. Sizi temin ederim ki ölümlerden çok yaşayanları huzura kavuşturmaya çalışıyorum. Bir doktor olarak Dr. Graves, eminim payınıza düşenden daha fazla ölüm görmüşsünüzdür. Kaybettiğiniz ve konuşmak istediğiniz biri var mı?" Bir kalp atışı için, tek bir kalp atışı için, onun iddia ettiği gibi yapabileceğine inandı. Babasını, ona ne olduğunu, Graves'i onca gece önce neden terk ettiğini bilmek istediğini düşündü. Ama tüm bildiği, adamın hâlâ hayatta olduğuydu. Hayır, çoktan ölmüş birine ihtiyacı vardı.

"Annem."

"Ona ait bir nesne var mı?"

Yakasının altından uzanarak kalaylı bir zinciri tuttu ve yavaşça başının üzerine çekti. Zinciri ve üzerinde kabarık sarmaşıklar bulunan haçı Bayan Ponsby'nin uzattığı eline yerleştirdi.

"Annen dindar bir kadındı," diye düşündü.

"Hem de çok. Zamanının çoğunu içimdeki şeytani kovmak için çabalayarak geçirdi."

"Dini inançları güçlü olanlar ulaşılması en kolay olanlardır. Adı ne?"

Yıllardır bunu düşünmemişti. "Flora Littleton."

Yüzünün neyi gösterdiğinden emin değildi ama Winnie'nin masanın üzerinde yumruk yaptığı elini sıkıldığını hissetti. Bir an için orada başka birinin olduğunu unutmuştu. Bayan Ponsby'nin lanet olası gözleriydi. Biri kahverengi, biri mavi. İnsanı içine çekiyor ve onu büyülüyordu.

"Pekâlâ o zaman," dedi melodik bir sesle. "Hepimiz tekrar el ele verelim ve Flora ile temas kurmaya çalışalım."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Claybourne sordu.

Graves Bayan Ponsby'nin bakışlarını tuttu. "Evet, ama annem ona sadece benim bildiğim bir şey söylemediği sürece gerçekten temas kurduğuna ikna olmayacağım. Aksi takdirde, bu ucuz salon numaraları olur ve bu geceki eğlence için ondan aldığı her kuruşu düşese iade eder."

"Bir pazarlığımız var," diye yanıtladı kadın ve adam şeytanın kendi metresiyle pazarlık yaptığı hissine kapıldı.

El ele tutuştuktan sonra medyum başını geriye attı, gözlerini kapattı ve ilahi söylemeye başladı: "Flora Littleton bize gel. Oğlunuz konuşmak istiyor. Seninle yeniden bağlantı kurmak istiyor. Seni burada istiyor."

Sesi müzikal bir uğultuya dönüştü. Neredeyse havada bir yük hissediyordu; kollarındaki tüyler diken diken oldu. Bayan Ponsby sustu, sonra bir çocuğun bez bebeği gibi masanın üzerine düştü. Ona doğru uzanmaya başladı ama Winnie elini tuttu.

"Çemberi bozmamalıyız," diye fısıldadı.

Derin bir nefes alan Bayan Ponsby, dik oturana kadar sırtını döndü. Gözbebekleri tamamen büyümüştü. Bir şeyler ters gidiyordu. Winnie'nin elinden kurtuldu, sandalyesini geri çekti-

"Annen onunla konuşmak istediğine inanmıyor," dedi Bayan Ponsby sakince, "ama onu öldürdüğün için seni affettiğini bilmeni istiyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

Kütüphanede Graves kendine bir viski doldurdu, başını geriye attı ve hepsini içti. Medyumun performansı ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. Gerçekten de ölülerle iletişim kurabiliyor olabilir miydi? Eğer bir şarlatansa, neden Avendale'le iletişim kuruyormuş gibi yapmamıştı? İtibarı, talep edebileceği ödeme miktarı, ölülere ulaşmadaki başarısına bağlıydı.

Ruhlar.

Ve annesinin ölümünden onun sorumlu olduğunu nereden biliyordu?

Bir bardak daha viski içerken, içinde bir öfke çatlağı daha oluştuğunu hissetti. Bayan Ponsby annesinin sözde mesajını açıkladıktan sonra büyük bir hışımla sandalyeden kalkmış ve sandalyeyi devirmişti. Ne yapmayı ya da söylemeyi planladığından tam olarak emin değildi. Tek bildiği, bir şeyler fırlatmak, odadan çıkmak, geçmişinin şeytanlarından kaçmak zorunda olduğuydu.

Ama Winnie ürkmüş ve korkmuştu, lanet olsun ona.

"Sana vurmazdım," dedi şimdi, sesinin duygularla kaynaşmasından nefret ederek. Sanki dört yaşındaymış da annesi tarafından tekrar dövülüyormuş gibi hissediyordu.

"Biliyorum," dedi Winnie yumuşak bir sesle. "Tepkim alışkanlıktan kaynaklanıyordu. Seni üzdüğünü biliyorum. Bunun için özür dilerim."

"Ne kadar sinirli olursam olayım, yumruklarımın saldırmam." Bir keresinde karşılık vermiş ve bunun sonucunda annesi ölmüştü. Ne pahasına olursa olsun yüzleşmekten kaçınırdı.

"Evet, bunu ben de biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Onun tepkisinin ardından medyum başka bir randevuya geç kaldığını söyleyerek özür diledi. Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıkarken yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirmişti. Catherine ve Claybourne da kısa bir süre sonra ayrıldılar. Graves de doğruca içkiye yöneldi. Uzun bir yudum daha aldı. Çocukken kendini koruyamamıştı ama Winnie'yi korumayı çok istiyordu.

"Belki de başka bir odaya geçmeliyiz," diye önerdi.

"Viski burada ve benim viskiye ihtiyacım var. Brendi ister misiniz?"

Etrafına bakındı. "Bu odayı sevmiyorum. Sanki o buradaymış, bizi izliyormuş gibi geliyor."

"O değil. Ruhlar bize musallat olmak için geri dönmezler." Ya da en azından bu geceden önce buna inanıyordu. Bardağını kaptığı gibi şömineye doğru yürüdü, ön kolunu şömineye dayadı ve gözlerini ateşe dikti. Bunca yıl boyunca geçmişle ilgili düşüncelerini uzak tutmayı başarmıştı. Saplantılı bir şekilde hayat kurtarmak için çalışmış, böylece aldığı hayata odaklanmak zorunda kalmamıştı.

Göz ucuyla Winnie'nin mumun yanmaya devam ettiği masayı, yüzüklerin ve kalaylı kolyenin etrafında dans eden gölgeleri incelemesini izledi. Gaz lambaları artık yanıyor olsa da mum daha fazla ışık sağlıyor gibiydi. Omuzlarını geri çekti,

Cesaretini topladığından hiç şüphesi yoktu. Masaya doğru yürüdü, yüzükleri kaptı ve masaya doğru yürüdü. Köşedeki puro kutusunu açarak yüzükleri içine bıraktı.

"Gözden ırak olan gönülden de ırak olur mu?" diye sordu. "Onun gibi bir şey."

Masaya geri döndü ve kolyeyi aldı. Ona yaklaşırken, adımlarında tereddüt, gözlerinde ihtiyat görmediği için minnettar oldu. Önünde durup zinciri boynuna takmak için kaldırırken ona yumuşak bir gülümseme verdi. Başını eğerek, zinciri boynuna yaslamak üzere aşağı indirirken parmaklarının saçlarının üzerinde gezindiğini hissetmek hoşuna gitti. Şimdi göğsünün üzerinde duran kalayı okşadı. "Bence annenin haçını takman çok hoş."

"Tatlılığın bununla hiçbir ilgisi yok. Ölümün ne kadar çabuk ve kolay gelebileceğini asla unutmamam için." Bunu ona babası vermişti. "Böylece hatırlarsın," demişti ve babasının hatırlamasını istediği şeyin ne olduğundan oldukça emindi. Onun yüzünden annesi ölmüştü.

Parmağının sadece ucuyla kalaylı taşa tekrar dokundu ve adam parmaklarının ucunun göğsünün üzerinde gezindiğini, orada burada oyalandığını hayal etti. "Bayan Ponsby annenizi öldürdüğünüzü ima eder etmez, herhangi birinin ölülerle gerçekten iletişim kurabileceğini düşünmenin aptalca olduğunu anladım." Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Annenin ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını biliyorum."

Sadece kendisinin bununla bir ilgisi vardı ama bunu ona söyleyemezdi. Babasının gözlerinde gördüğü korkuyu onun gözlerinde de görmek istemiyordu.

"Sözlerinin seni etkileyeceğini nereden biliyordu?" diye sordu.

Ona bu kadar yakın olmak, ona dokunmak, gözlerinin içine bakmak çok güven vericiydi. Bunların hepsini istiyordu: onun güvenini, dokunuşunu, hayranlıkla dolu derin kahverengi gözlerini. Onun için, hayatının büyük bir bölümünü günahlarını geri almak için çabalayarak geçirmiş bir günahkâr için. Annesi ona kötü çocuk demişti ve bu kadar iğrenç olan ne yaptığını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. İçinde bir şey olmalıydı, sadece annesinin görebileceği bir şey.

"Çünkü Bayan Ponsby insanları okuma konusunda çok yetenekli. Bir ebeveynin çocuğu hakkında 'O benim ölümüm olacak' dediğini kaç kez duyduğumun sayısını unuttum. Ona annemin beni dövdüğünü söyledim. Benim hatamdı. Ona üzerinde çalışabileceği bir şey verdim. Annemin ölümüyle hiçbir ilgim olmasa bile, bu konuda suçluluk duyacağımı, çünkü onun ölmesini binlerce kez dileyeceğimi bilecekti."

"Olayları bu şekilde manipüle ettiğini nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü insanları dolandırma konusunda çok iyi olan bir çocuğun himayesinde büyüdüm. Birinin kapısını çalar ve birkaç dakika içinde bir adamı paralarından ayırmak için ne tür bir masal örmesi gerektiğini bilirdi. İnsanları okumak geliştirilebilecek bir beceridir."

"İnsanları okuma konusunda yetenekli misin?"

"Hoş olmayan haberler vermem gerektiğinde, bunu en iyi nasıl vereceğimi kestirebilirim işe yarıyor."

"Beni okuyabiliyor musun?" diye sordu.

Yapmamaya çalıştı, tam olarak ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini bilmek istemedi. "Korktuğumu biliyorum."

"Senden değil. Senden hiç korkmadım. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum."

Sadece o değildi. Geçmişî yanlışlarla dolu bir labirentti. Kurtuluşu ona bağlıydı, eğer onu kocasından ve kendinden koruyabilirse.

Ama vücutu onunkiyle aynı hizaya gelene kadar yaklaştığında bunu çok zorlaştırıyordu. Adamın tenine sıcak bir damga vurmuş olabilirdi. Onu oluşturan her tatlı kıvrımın ve kıvrımın son derece farkındaydı.

İnsan vücuduna aşınaydı, yüzlercesini incelemişti, onu da incelemişti ama hiçbirini onunkini keşfetmek istediği sabır ve derinlikle keşfetmek istememişti. En küçük ayrıntıları bilmek, dilini en küçük yarıklarda gezdirmek istiyordu. Geçmişini unutana kadar, geçmişî artık aralarında bir uçurum yaratamayana kadar onun içinde kaybolmak istiyordu. Sahip olamayacağı, almaması gereken şeyi istiyordu.

Ama o anda onun sunabileceği rahatlamaya, masumiyetinin merhemine, güveninin tesellisine ihtiyacı vardı.

Yüzünü kavrayarak ağzını onunkinin üzerine yerleştirdi. Kız ona doğru sarkarken, artık görmezden gelemeyeceği bir davetle içinden zafer aktı. Sabah pişmanlık duyacaktı. Onun da olacağından hiç şüphesi yoktu ama bu gece ikisi de ham ve yaralıydı, hayal kırıklığı ve umutsuzluktan sersemlemişlerdi. Olayların beklenmedik dönüşü.

Onu kollarının arasına aldı. "Burada olmaz," dedi, "ikimizin de geçmişinden gelen hayaletlerin dolaştığı burada olmaz."

William adımlarındaki kararlılıkla Winnie'yi evin içinde bir amaç uğruna taşıdı. İtiraz etmesi gerekirdi. Her namuslu kadın itiraz ederdi ama William'ın teklif ettiği şeyi çok istiyordu ve karşılığında rahatlık sağlamak istiyordu.

Bu gece kendi geçmişiyle yzleşeceğini düşünmüştü ve görünüşe göre o da kendi geçmişiyle yzleşiyordu.

Onu fkeliyken, daha doğrusu öfkeliyken görme şansı bulduğu için mutluydu. Onun kendisine asla yumruk atmayacağından, onu asla incitmeyeceğinden emindi. Ona bedeniyle ve bunu yaparken de kalbiyle ve ruhuyla güvenebilirdi. Onları koruyacak, güvende tutacaktı.

Saat geç olmuştu ve tüm hizmetçiler uyumuştu. Bunun için minnettardı ama bunun bir önemi olacağından emin değildi. Adamın çenesinin altını öperken, onunla birlikte olmayı ne kadar çok istediğini fark etti.

Yatak odasının kapısını açtı, içeri girdi ve ayağıyla kapıyı çarparak kapattı. Onu yatağa yatırıp yanına uzandı ve bir dirseğinin üzerinde yükseldi. Parmaklarından biri boğazında gezinip ilk dğmede durduğunda, kadın nefesini tuttu.

Gözleri karardı, nefes alış verişi sığlaştı. "Seni ilk kez gryormuşum gibi olacak."

Yaralarını görmüştü ama oluşan yara izlerini görmemişti. Bunları onunla paylaşabilir miydi? Herhangi biriyle paylaşabilir miydi? Onu utandırıyorlardı ve yine de-

"Yara izlerini çirkin bulmuyorum," dedi sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. Eğilerek onun alnına bir öpücük kondurdu. "Arkasındaki neden belki, ama onlar hayatta kalmanın bir nişanı." Dudaklarını onun yanağındaki küçük yara izine bastırdı. "Ama ruhunda yaralar var ve onları nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum." Dilini çenesinin altındaki küçük bir yere dokundurdu.

Orada da bir yara izi var mıydı? Onu kendisinden daha iyi tanıyor gibiydi ama o geceyi hatırlatacak herhangi bir şey aramaktan kaçınırken adam onları tedavi etmişti.

"Yara izleriniz var mı?" diye sordu.

"Birkaç tane, çocukluğumdan kalma, yani artık silikler. Muhtemelen onları fark etmezsiniz bile, ama ben hala onları görüyorum, hissediyorum, orada olduklarını biliyorum. Kendimize başkalarından daha sert bakarız. İnsanların kusurları fark ettiğini düşünüyoruz çünkü bunlar bizim için göze batıyor, oysa aslında başkaları için hiçbir şey ifade etmiyorlar."

Bileğinin hızlı bir hareketinden biraz daha fazlasını yaparak ilk düğmeyi açtı.

Durdurun onu, diye haykırdı küçük bir ses, ama daha yüksek bir ses ona bu yaklaşımı kabul etmemesinin aptallık olacağını söyledi. Onun ne kadar nazikçe yaralarını sardığını, ne kadar şefkatle sargılarını değiştirdiğini ve merhem sürdüğünü hatırladı.

Şimdi yüzünü kavradı, eğildi ve tüm şüphelerini, çekingenliklerini yok eden derin, yakıcı bir öpücükle ağzını yakaladı. Onun içinde, inkâr edemeyeceği bir açlık uyandırdı. Onun ağzını, ellerini, vücudunu, her yönüyle ona dokunmasını, onun bir parçası olmasını istiyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiş, hiçbir şeyi bu kadar umutsuzca istemeye cesaret edememişti.

Diğer düğmelerin de çözüldüğünün belli belirsiz farkındaydı. Hafifçe geri çekilerek yavaşça korsajını sıyırdı, gözleri açığa çıkardığı tene sabitlenmişti. Adamın yüz hatlarının takdirle dolduğunu gördü ve kendini değerli, güzel, kabul edilmiş hissetti.

Birkaç kalp atışı içinde onu giysilerinden soydu. Adamın giysilerinden hızla kurtulmasını şaşkınlıkla izledi. Hiç yara izi görmemişti ama adamın her yeri dikkat dağıtacak kadar muhteşemdi. Sert kaslar, düz bir karın, dar kalçalar.

Ona tekrar kavuştuğunda, ağzını vücudunun üzerinde gezdirdi, kaburgaları, köprücük kemiği ve uyluğu boyunca uzanan her bir yara izine iyileştirici bir öpücük kondurdu. Yaladı, öptü,

tatlı sözler mırıldandı. Sonra onu bütünüyle öptü. Her santimini, her kuytu köşesini, her gizli koyağını.

Adam ağzını onunkine geri verdiğinde, kadın ihtiyaçla ısınmış, arzuyla yanıyordu. Ellerini adamın saçlarına daldırdı, yumuşak buklelerin parmaklarına sarılıp onları sarma hissinin tadını çıkardı. Vücudunu onunkine doğru çevirdi ve ayağının tabanını baldırında gezdirdi. Onunla aynı ritimde hareket ediyor, bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor, adamın her yerine dokunurken o da onun her yerine dokunmaya çalışıyordu. İkisinde de kayıtsızlık yoktu.

Hayatında ilk kez sevişmede eşit bir ortak olduğunu hissediyordu. Yaptığı hiçbir şey onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Yaptığı hiçbir şey yanlış değildi. Kalbinin derinliklerine kadar keşfetti. Adam derin derin inlediğinde ve göğsünün titreşimlerini hissettiğinde içinden bir coşku geçti. Bu tepkiye o neden olmuştu ve kendini muzaffer hissediyordu. Bir göğsünü kucakladı. Gözleri dalgalanarak kapandı, uzun koyu kirpikleri yanaklarında duruyordu. Başını eğdi ve dilini meme ucunun etrafında dolaştırarak alay etti.

İlk nazik çekiş onu neredeyse yataktan düşürüyordu. Acı yoktu, sadece tatlı hisler içinde dalgalanıyordu. Dikkatini diğer göğsüne, aradaki vadiye, karnına ve daha aşağılara verdi. Dokunduğu her yer serbest kalmak için haykırıyordu, kadın serbest kalmak için haykırıyordu.

Sonra onun üzerinde yükseldi, ona baktı. Adam kendini onun içine bırakırken, hafifçe geri çekilirken, daha kararlı bir şekilde iterken, içine derinlemesine yerleşene kadar tekrar tekrar gözlerini onunkilere kilitledi.

Ona karşı sallandı. Kadın her hamleyi karşıladı, zevk artıyordu, ta ki adamın altında kıvranıp serbest kalmak için çılgılık atana kadar. Muhteşem bir aceleyle geldi.

Adam boğuk bir sesle inleyip son bir kez daha içine girerken, kadın ona doğru eğiliyordu.

Yorgun ve doymuş bir halde onun altına uzandı, uyuşuk parmaklarını nemli sırtında gezdirdi, ağırlığını ondan uzak tuttuğu için kollarındaki titremenin farkındaydı, bu onu derinden etkileyen bir düşünceydi. Üzerinden yuvarlanmadan önce dudaklarını şakağına bastırdı. Onu kendi tarafına çekti, kolunu okşadı, sanki onunla temasını kaybetmekten onun kadar nefret ediyormuş gibi. Nefes alış veriş yavaşladığında, başının üstünü öptü. "Bu gece gitmiyorum, o yüzden istediğin kadar derin uyu."

Sandal ağacını ve sevişmelerinin misk kokusunu içine çekerek gözlerini kapattı.

Winnie sabahları kendisiyle sevişilmesinden oldukça hoşlandığına karar verdi. Uyanmak için muhteşem bir şeydi. Sonra birbirlerini bir kez daha tatmin etmeden önce yatakta kahvaltının tadını çıkarmışlardı. Daha önce böyle bir mutluluk yaşayıp yaşamadığını hatırlamıyordu.

Ayrıca saçları basit bir örgüden ibaret olsa bile bir erkek tarafından giydirilmekten hoşlandığını keşfetti. Tuvalet masasında otururken William'ın ayakkabılarını giymesini izledi. Daha önce bir erkeğin tamamen giyindiğini hiç gözlemlememişti. Tüm bu yeni deneyimler hoşuna gitmişti.

"Sanırım artık gitmeniz gerekiyor," dedi.

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdü ve onu ayağa kaldırdı. "Seninle olmaktan başka bir şey yapmamak için bir günlük izin alıyorum."

"Peki ya hastalarınız?"

"Kimse ölümün kapısını çalmıyor. Hizmetçim nerede olduğumu biliyor. Eğer bir hastanenin bana ihtiyacı olursa ona haber verirler, o da bana haber verir." Adam onun yanağını okşadı. "Seninle olmak istiyorum."

"Whit'e onu Madame Tussaud'ya götüreceğime söz verdim." "Sana eşlik edeceğim."

Teklifinin ona verdiği zevki inkâr edemezdi, ancak gizli bir yanı onunla yatmayı tercih ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Hayatında hiç bu kadar değer verildiğini, takdir edildiğini, önemsendiğini hissetmemişti. Bir erkek ve bir kadın arasında olması gereken buydu. Eğer Avendale ölmemiş olsaydı, bunu asla bilemeyecekti.

Ama William'ın ona karşı davranışında daha fazlası olduğunu da fark etti. Bu onu daha güçlü kılıyor, kendisine daha iyi davranılması gerektiğine inanmasını sağlıyordu. Küçük bir parçası, çok küçük bir parçası Avendale'le yüzleşebilmeyi ve ona evlendiği korkak kız olmadığını gösterebilmeyi diledi.

"Haberini Whit'le paylaşalım."

Ama o odadan çıkamadan William onu tekrar kollarına aldı ve sanki gecenin büyük bir bölümünü bunu yaparak geçirmemiş gibi öptü. Kollarını onun boynuna doladı, bundan asla bıkmayacağını biliyordu. Ondan hiçbir söz almamış olmasına rağmen, mutlu olmak için evliliğe ihtiyacı olmadığını şimdi anlıyordu. Sadece onunla birlikte olmak yeterliydi.

Adam ayrılıp ona kapıyı açtığında, dudaklarında gizemli bir gülümsemenin oynadığını biliyor ve Whit'in bunun anlamını yorumlayamayacağını umuyordu.

Koridorda yürürlerken William, "Madame Tussaud's hayranı olmanı beklemezdim," dedi.

"İtiraf etmeliyim ki, ölenlerin balmumundan eserlerini yaparken delirmiş olabileceğimi düşünüyorum, ama bunu büyüleyici buluyorum.

insanları oldukları gibi görmek. Yine de işkence odasından kaçınıyorum." İşkence aletlerini görmek ya da acı hissetmeseler bile bunların balmumu heykelcikler üzerinde gösterilmesini görmek istemediğini bilecek kadar tüyler ürpertici oda hakkında bilgi sahibiydi.

"Anladığım kadarıyla," dedi William, "hassas duyarlılıkları nedeniyle hanımların odaya girmesine izin verilmiyor."

"Hiç oraya girdin mi?"

"Hayır, hayatta balmumunda görmek istemeyeceğim kadar çok acı gördüm."

"Gördüğün onca acıya nasıl dayanıyorsun?"

"Seninle geçirdiğim anlar gibi daha mutlu şeylere odaklanarak."

Ona çok güzel şeyler söyledi. Whit'le yolculuktan vazgeçip bütün günü yatak odasında William'la geçirmek istiyordu ama onun da oğluyla biraz vakit geçirmesini istiyordu. Whit'le birlikte iyileşme sürecinde William'ın evinde kaldıkları sırada çok iyi anlaştıklarını biliyordu ama William'la daha fazla zaman geçireceğinden şüphelendiği için onları yeniden tanıştırmamanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Whit artık yedi yaşındayken böyle bir şeyden bahsetmek garip gelse de, kreşe girdi. Yakında çocuk odasını sınıfla değiştirecekti ama bir süre daha onun olacaktı.

Whit küçük bir masada oturmuş, elindeki kalemi resim defterinin üzerine çılgınca çiziyordu. Birkaç sayfa kâğıt masanın etrafına dağılmıştı. Mürebbiyesi yakındaki bir sandalyede oturmuş kitap okuyordu. Kadın hemen ayağa kalktı ama Whit devam etti.

Winnie onun yanında diz çöktü. "Günaydın, sevgilim."

"Çok fazla hayvan vardı. Neye benzediklerini unutmadan önce onları çizmeye çalışıyorum."

"Harika bir iş çıkarıyorsunuz. Belki bunları Dr. Graves ile paylaşmak istersiniz. Bu sabah ziyarete geliyor. Onu hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Whit o zaman başını kaldırdı, siyah saçları alnına düşüyordu, siyah gözleri -babasının gözleri- William'a odaklanmıştı. "Annem yaralandığında onunla sen ilgilendin."

William'la geçirdikleri zamanın bu özel yönünü hatırlamamasını diledi. Whit sadece dört yaşındaydı. Şimdiye kadar en kötüsünü bile unutmuş olmasını umuyordu.

"Parkta beni omuzlarında taşıdın," diye devam etti Whit.

William onun yanına çömeldi. "Evet, öyle yaptım. Seni ve anneni bir ara tekrar parka götürmek isterim ama anladığım kadarıyla bugün için özel bir gezi planlamışsınız."

"Önce bunları bitirmeliyim."

"Hayvanat bahçesinde yürümek hoşuna gitti mi?" William sordu.

Whit başını salladı, saçları alnına dökülüyordu. Kâğıtlardan birini işaret etti. "Bu aslan. Kükredi."

"Çok güzel bir çizim," dedi William, resmi alıp Winnie'nin net bir şekilde görebileceği şekilde tutarak. Aslanın yelesi neredeyse aslanın kendisinden daha büyüktü. Yan tarafta bir ağaç vardı. Yanında dikilitaşa benzeyen bir şey vardı: uzun ve karanlıktı, hiçbir özelliği yoktu. Diğer çizimlere hızlıca bir göz attığında, bunun birkaçında görüldüğünü gördü. Bunu neden tuhaf bulduğunu bilmiyordu ama bulmuştu. Çizimlerden birinde kolları varmış gibi görünüyordu.

"Bu nedir, sevgilim?" diye sordu.

Whit'in küçük kaşları çatıldı ve parmağının durduğu yeri inceledikten sonra bakışlarını ona doğru çevirdi. "Bu gölge adam."

Sanki çok önemli bir şey söylememiş gibi kendi işine dönerken içindeki her şey duruldu. "Ne gölge adamı?" Sesindeki hafif titremeden nefret ediyordu. William'ın hareket etmediğinin farkındaydı, ama uyanık görünüyordu, zar zor nefes alıyordu.

Whit ince omzunu kaldırdı. "Onu görmüştüm. Bazen parkta. Bahçede." "Bizim bahçemiz mi?" Winnie sordu.

Whit başını salladı.

Mürebbiyeye baktı. "Onu gördünüz mü?" "Hayır, Majesteleri. Genç Dük ondan bahsetti. Elbette, ama o kadar aktif bir hayal gücü var ki, gölge adamın hayali bir arkadaş olduğunu düşündüm."

Evet, herhalde öyledir, diye düşündü Winnie. "Dün gece o d a m d a y d ı , " dedi Whit dalgın dalgın, dikkati tekrar çizimindeydi. "Uyandım ve o gölgelerin içindeydi. Onu çok iyi göremedim ama bana göz kulak olduğunu ve korkmamamı söyledi. İşte bu fil."

Kâğıdı ona uzattı ve kadın titreyen parmaklarıyla aldı. Dün gece, Tanrım, dün gece zevkten ağlarken, adam onun evindeydi, oğlunun odasında. "O uzun burnuyla çok ilginç bir yaratık. Peki gölge adamınız başka bir şey söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Ama yüzüklerimi takıyordu." "Yüzükleriniz mi?"

Başını salladı. "Erkek olduğumda giyebileceğimi söylediklerin."

Dük yüzüklerini Whit'e birkaç kez göstermişti çünkü Whit onlara bakmaktan hoşlanıyordu.

"Ona benim olduklarını söylemedim," dedi Whit sessizce. "Çünkü o çok büyüktü."

Eğilerek onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana zarar vermeyecek, hayatım. Annen kendini iyi hissetmiyor, bu yüzden bugün gezintiye çıkmıyoruz. Sen resim yapmaya devam et."

Odadan çıkarken bacakları onu zorlukla taşıyacak kadar titriyordu. Düşündüğü şey imkânsızdı ama yine de mantıklı olan tek şey buydu.

"Winnie, iyi misin?" William sordu.

"Pek sayılmaz." William'ın peşinden koşarak merdivenlerden indi ve aceleyle kütüphaneye girdi, seanstan sonra yüzükleri koyduğu puro kutusuna gitti ve kapağını kaldırdı. Yüzükler gitmişti. Kapağı kapattıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladı. "Catherine ile konuşmam gerekiyor. Kocam ya kendini bir hayalete dönüştürmeyi başardı ya da aslında hiç ölmemiştir."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Söyle Ben tam olarak ne oldu at Heatherwood," diye sordu Winnie.

William onu Claybourne'lara gitmekten kurtarabileceğini biliyordu ama bu onun açığa vuracağı bir yalan değildi. Claybourne'un kütüphanesindeydiler, kapı kapalıyken konuştuklarının koridorlara taşıp hizmetkârlar tarafından duyulmasının pek mümkün olmadığı kadar büyük bir odaydı bu. Şu anda hepsi ayakta duruyordu; Claybourne masasının önünde, kalçasını masaya yaslamıştı, Catherine kocasının yanındaydı. Winnie önlerinde durmuş, ellerini yumruk yapmıştı. En azından buraya gelirken titremeleri durmuştu. Yanında olmak, onu yakınında tutmak istiyordu ama Winnie bununla tek başına yüzleşmeye kararlı görünüyordu, bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturarak beklemekle yetindi. Bu onun savaşıydı.

"Neden hepimiz oturmuyoruz?" Catherine sordu. "Çay için zili çalacağım."

"Çay istemiyorum," dedi Winnie. "Heatherwood'daki yangın hakkında bilgi almak istiyorum. Gerçekten Avendale'in öldüğünü gördün mü?"

Catherine dikkatini Winnie'ye vermeden önce Claybourne'a bir göz attı. "Winnie, anlamalısın ki

senin için çok korktum."

"Ne yaptın?" diye sordu, sesi endişeyle karıştı.

Catherine, "Otur," diye ısrar etti.

"Yapacağımı sanmıyorum. Bana söyleyeceklerinizin ayakta dinlenmesinin daha iyi olacağı izlenimine kapıldım."

Aferin sana, diye düşündü William, onun omurgasına hayranlıkla bakarak. Kocasını neredeyse onu kırıyordu. Gerçek hikâyeyi öğrendiğinde ona tutunacağını umuyordu.

Catherine boğazını temizledi. "Seni öldüresiye dövdüğün gece, evinden ayrılmadan önce hizmetçilere seni Heatherwood'a götüreceğimizi ima ettik. Tabii onun yerine seni Bill'e götürdük. Sonra Claybourne ve ben Heatherwood'a yalnız gittik."

"Avendale birkaç gece sonra geldi ve seni ona vermemizi istedi. Orada olmadığını öğrenince öfkeden deliye döndü ve Claybourne'a saldırdı. İtiş kakış sırasında yanan bir lamba yere düştü, gazyağı ve alevler halıyı ve perdeleri tutuşturdu. Claybourne üstünlüğü ele geçirdi ve Avendale'i bayılttı. Ama o bayılana kadar yangın şiddetlenmişti. Bununla gurur duymasam da, yangından kaçma imkanına sahip olmadığı için minnettarım."

"Demek öldü, onu ölüme terk ettiniz." Catherine tereddüt etti.

"Winnie-"

"Tanrı aşkına ona doğruyu söyle," diye tersledi William, "çünkü söylemezsen ben söylerim."

Kaşları derin bir şekilde çatılmış olan Winnie bakışlarını ona doğru çevirdi ve bakışlarını ondan kaçırmamak hayatında yaptığı en zor şeydi.

"Claybourne onu dışarı taşıdı," dedi Catherine aceleyle ve Winnie'nin dikkatini bir kez daha çekti.

"Yani ölmedi mi?"

Catherine üzüntüyle başını salladı.

Winnie tökezleyerek birkaç adım geri gitti. "Ama cesedi gördüm."

"Avendale'in kıyafetlerini giymiş, yüzüklerini takmış bir ceset gördünüz. Avendale'in Yeni Zelanda'ya başka bir isim altında bir suçlu olarak nakledilmesini ayarladık. Tek çıkarımımız ya kaçmayı başardığı ya da birilerini onu serbest bırakmaya ikna ettiği."

"Sadece çıkarım mı yapabiliyorsun? Yani onun burada olduğuna, akıl sağlığımı bozduğuna inanıyorsun ve bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Catherine isteksizce başını salladı. "Sen daha akıllıca davranmadan bunu halledebileceğimize inandık. Dul olduğunu sanıyordun-"

Winnie sanki bir darbe almış gibi sendeleyerek geri çekildi. Dehşet içinde William'a baktı ve William onun dün geceyi, evlilik yeminlerini, farkında olmadan onları nasıl bozduğunu düşündüğünü anladı. "Ben dul değilim. Oğlum dük değil."

"Bunu kimsenin bilmesine gerek yok," dedi Catherine. "Onu bulacağız. İşleri yoluna koyacağız."

"Sanırım hepiniz yeterince şey yaptınız." Yavaşça William'ın yüzüne doğru döndü. "Gençliğinde mezarları soymuşsun, bu yüzden cesedi senin sağladığını varsayıyorum. Nereden buldun?"

"Potter's Field."

"Kocamın ailesinin mezarına bir fakir mi gömüldü?" Bu ona hiç gurur vermese de başını salladı.

"Başından beri onun hayatta olduğunu biliyordun. Dün gece-" Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Dul olmadığımı biliyordun. Özgür olmadığımı biliyordun."

Bu suçlamaya verecek hiçbir cevabı yoktu. Biliyordu, lanet olsun ona ve ona sahip olma ihtiyacını her şeyin üstünde tutuyordu.

Ona doğru ilerledi. "Delirdiğimi sanıyordum. Bir şeyler kayboluyor, yeniden ortaya çıkıyor. Gece gelen sesler. Kokusu evin içinde dolaşıyordu, şimdi anlıyorum ki kokusu onun peşinden dolaşıyor olmalıydı. Oğlumun odasındaydı. Benim odamdaydı. Tüm bunları biliyordun ve yine de akıl sağlığımdan şüphe etmeme izin verdin."

"Onu suçlayamazsın," dedi Catherine. "Bunu yapmaya karar verdiğimizde gizlilik yemini etmiştik."

Winnie'nin bakışları onunkileri hiç terk etmedi. "Benden daha önemli bir yemin." Sonra güldü, hiç de neşeli olmayan bir sesle. "Son zamanlardaki ilginiz, yaptıklarınızı gizlemek, gerçeği öğrenmememi sağlamak için yaptığınız bu ayrıntılı planın bir parçası mıydı?"

Ona gerçeği söylemektense yalan söylemek daha kolaydı çünkü bu noktada ona zaten inanmayacaktı. "Kendini gösterirse seni korumak için orada olduğumdan emin olmak istedim."

"Beni acı çekmeye terk ettin. Sana ihanet etmeyeceğim konusunda bana güvenmedin."

"Winnie, sana onun öldüğünü söylediğimde ağlamıştın," dedi Catherine.

"Tabii ki ağladım. Derin bir rahatlama ile çünkü bir daha kimse beni incitemeyecekti." Tekrar William'a döndü. "Gerçi orada yanılmışım. Kırık kemiklerin acısının kırık bir kalbin acısıyla kıyaslanamayacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Winnie, niyetim asla seni incitmek değildi."

İğneleyici bir kahkaha attı. "Avendale'in bana her vuruşundan sonra tam olarak bu sözleri söylediğini biliyor musun?"

Söyleyebileceği başka hiçbir şey onu bu kadar derinden yaralayamazdı.

Hızla diğerlerine bakarak, "Lütfen, hepinize yalvarıyorum, bana daha fazla yardım etmeyin. Bu meseleyle kendim ilgileneceğim."

Çenesini dik tutarak odadan çıktı, onun hayatından çıktı. Gitmesine izin verdi çünkü ona karşı beslediği sevgiyi öldürdüğünü biliyordu.

Catherine'in koluna dokunduğunun belli belirsiz farkındaydı. "Söylediği şey hiç adil değildi."

"Tamamen adildi."

Avendale yaşıyordu!

Winnie, onun iğrenç ve zorba kütüphanesinde otururken bu düşüncenin etrafında dolaşmasına izin verdi. O yaşıyordu. Özgür değildi. William'ı sevmekte özgür değildi. Onu öpmekte bile özgür değildi!

Avendale neden konuta girip dönüşünü ilan etmemiştir?

Çünkü onunla oynamak istiyordu, piç kurusu. Başına gelenler için onu suçladığına hiç şüphe yoktu. Catherine'in Winnie'yi güvende tutmak için bu kadar sert önlemler almamış olmasını dilese de, arkadaşının bağlılığından etkilendiğini de itiraf etmek zorundaydı. Elbette kızgındı, ona güvenemeyeceklerini düşündükleri için hayal kırıklığına uğramıştı ama aynı zamanda duygulanmıştı.

Üç yıl önce, kendini savunamayacak kadar utangaçtı, yeteneklerine güvenmiyordu. Hatta zaman zaman belki de sert muameleyi hak ettiğini bile düşünmüştü. Ama şimdi, Avendale'in hiçbir şey yapamayacağını anlıyordu.

Ona yumruk atmaya hakkı yoktu, ona kötü davranmaya hakkı yoktu. Geri dönüp ona yeniden eziyet etmeye başlayabileceğini düşünmesi hoş görülemezdi.

Eşyalarını toplayıp Whit'i ikisinin de güvende olacağı bir yere götürmeyi düşündü ama çok yakında olacağından emin olduğu yüzleşmeden kaçınmanın ona hissettirdiklerinden hoşlanmadı. Bu yüzden mürebbiyesine onu birkaç günlüğüne kuzenine götürmesini söyledi. Hizmetçilere bir gece izin verdi. Kütüphanenin terasa açılan kapılarından akşamın çöküşünü izlerken, bir yandan da izlendiğini hissediyordu.

Er ya da geç onunla yüzleşecekti, bundan emindi. Toplumdaki yerini geri alabilirdi. Ama onun hayatındaki yerini geri alamazdı. Büyük bir skandal yaratacak olsa da, ondan boşanacaktı. Daha doğrusu, zina yaptığı için ondan boşanacaktı. William Graves'le yattığını itiraf edecekti. Kâhyası, William'ın istediği gibi girip çıkabilmesi için bir anahtarı olduğuna tanıklık edebilirdi. William'ın da suçunu itiraf edeceğinden şüpheleniyordu. Ne de olsa ona borçluydu.

Ama ne olursa olsun, bu evlilikte kalmayacaktı.

Avendale'in uzakta olduğu süre boyunca kendine gelmişti. Londra'daki ve malikânelerdeki ev işlerini iyi idare ediyordu. Bir hastane için para toplamak üzere gerekli araçları bir araya getirmişti. İhtiyaç duyulan her şeyi keşfetmek için mimarlarla, inşaatçılarla ve bir doktorla konuşmuştu. Onunla konuşmuşlar, tavsiyelerde bulunmuşlar ve önerilerini kabul etmişlerdi. Artık kendini küçük ya da önemsiz hissetmiyordu. Kendi işlerini yönetebileceğinden emindi. Üç yıldır gayet iyi idare ediyordu.

Ona bir erkekle bir kadın arasında nasıl olması gerektiğini gösteren William Graves sayesinde. Son zamanlardaki ilgisinden önce bile, iyileşme sürecindeyken ve hastane fikrini ilk kez ortaya attığında, bunu benimsemiş ve onun bu işi yürütme yeteneğini asla sorgulamamıştı. Ona saygılı davranmış ve değer vermişti.

Kocasını her konuştuğunda irkilmesine, yanına yaklaştığında sinmesine, bir darbe almayı beklemesine geri dönemezdi.

Etrafında tüm arkadaşları olsa işlerin daha iyi gidebileceği aklına gelse de, bu meseleyi tek başına halletmesi gerekiyordu. Onlar zaten hayatlarını ve itibarlarını riske atmışlardı. Onlara duyduğu öfke dağılıyor, kendisi için bu kadar çok şeyi riske atabileceklerini fark etmek onu bunaltıyordu.

Savaşması gereken onun savaşıyken.

Graves, Winnie'nin arka bahçelerini çevreleyen çitlerin arkasında durmaması gerektiğini, Winnie'nin onu hor gördüğünü ve yakınında olmasını istemediğini biliyordu ama Winnie'nin yaralanma ihtimali varken, kocasının gölgelerin arasında gizleniyor olma ihtimali varken uzak durmak için kendini zorlayamazdı.

Her ne olursa, içlerinden herhangi biri planlarının Winnie'nin sorununa kalıcı bir çözüm olacaktı ve neden hepsi ona danışmadan bunu kabul etmişti? Neden o da bu işte rol almıştı?

Çünkü onun kanlı, hırpalanmış ve parçalanmış bedenini incelerken, hiç kimsenin onun gibi kötü muamele görmemesi gerektiğine inanmıştı, gerçekten inanmıştı. O çok küçüktü,

Narin ve kırılgan bir kızın kendi başının çaresine bakabileceği hiç aklına gelmemiştir. Üç yıl önce tek ihtiyacının kendi ayakları üzerinde durabilecek özgüveni geliştirmek olduğunu göremediği için ona yazıklar olsun. Bu sabah onları başından savmak, kendi başına başarmak için o kadar kararlıydı ki.

Ama bunu kendi başına yapmak, meseleyi halletmek, kocasıyla yüzleşmek anlamına geliyordu ve kocası onunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi. Ne kadar güçlü olduğunu düşünürse düşünsün, bunun için yeterince güçlü değildi.

Hizmetçilerin daha önce ayrıldığını görmüş, oğlunun başka bir yere götürüldüğünü düşünmüştü. Kütüphaneye bakan pencereler dışında hiçbir pencereden ışık sızılmıyordu.

Canavarla kendi ininde buluşmaya hazırlanıyordu.

Avendale'in bu davete icabet edip etmeyeceğini merak ediyordu. Şimdiye kadar onun döndüğünün farkında olduğunu bilmesi gerekirdi. Graves sol tarafında bir hışırtı duydu. Jim'den ödünç aldığı s o p a y ı eline alarak temkinli adımlarla

ileri ve sıyrılmış-

Acı kafatasının arkasına doğru vurdu.

Sonra hiçbir şey.

"Merhaba, düşes."

Winnie ateşin yanındaki sandalyede uyuyakaldığını hatırlamıyordu ama yumuşak, uğursuz ses içini titretti. Korkuyla savaşılarak gözlerini açtı.

İri yarı bir adam önünde çömelmiş duruyordu. Avendale. Ama değildi. Bu adamın yanağından çenesine kadar korkunç bir yara izi vardı. Tıraşsızdı, saçları dağınıktı. Kıyafetleri ona uyacak şekilde dikilmemiştir ama sanki

bir dilenciden alabilirdi. Kaba siyah bir palto giymişti. Kolları daha güçlü, elleri daha sertti.

"Avendale," diye cevap verdi, sesinin sabit olmasına şükrederek. "Seni burada görmek ne güzel."

"Sanırım beni bekliyordunuz ama ben yine de sevgilinizi gafil avlamayı başardım."

"Sevgilim mi? Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Adam hafifçe kımıldadı ve William'ın halının üzerinde yattığını gördü, elleri arkadan bağlıydı, gözleri kapalıydı, başının arkasında kan birikiyordu. "Tanrım, ne yaptın sen?"

Adamın ne kadar kötü yaralandığını görmek için ayağa kalkmaya başladı ama Avendale etli bir eliyle onu sandalyeye geri itti ve cehennemden yükselen Lucifer gibi onun üzerinde yükseldi. "Ben gönderilmeden önce onunla yatıyor muydun?"

"Ben asla sadakatsiz olmadım."

"Dün geceye ne diyorsun? Yatak odanızın dışında durup çığlıklarınızı dinledim. Neredeyse onu orada öldürmek için içeri dalacaktım, ikinizi de öldürmek için. Buna hakkım olurdu."

"Öldüğünü sanıyordum. Sana ne olduğunu bilmiyordum, ta ki bugüne kadar."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Bilip bilmemen gerçekten umurumda değil. Neden böyle erkeksi olmayan bir şekilde ortalıkta dolaşıyorsun?" Adamın çenesi gerildi ve kız onun utançtan kızarmış tenini görebiliyordu. Eğer onu erkekliğinin sorgulanmasından daha çok rahatsız eden bir şey varsa, onun ne olduğunu bilmiyordu. Belki de bir hapishane gemisiyle dünyanın öbür ucuna gönderilmek çok daha sinir bozucuydu. "Neden dönüşünü duyurmuyorsun, neden bu aptalca oyunları oynuyorsun?"

"Böylece kimse benim sadık karımı bir akıl hastanesine göndermemi sorgulamayacaktı. Eşyalarını kaybeden ve

bulan karım

ruhlara inananlar." Sandalyenin kollarını kavradı ve burnuna bir santim kalana kadar kendini alçalttı. "Paniklemini izlemek hoşuma gitti, ama itiraf etmeliyim ki düşündüğüm kadar çabuk kırılmadın."

"Dün geceki seansı izledin, değil mi? Ve sonrasını da. Yüzüklerinizi nerede bulacağınızı bu şekilde biliyordunuz."

Sırıttı. "Neredeyse hanımefendinin çağrısına cevap verecektim ama diğerlerine haber vermesem daha iyi olur, en azından henüz değil."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Seni ve Catherine'i cezalandırmak için. Belki de hayatınızın geri kalanını gerçekten deliler arasında geçireceğinizi düşünerek suçluluk duygusundan çıldırır."

"Benden kurtulmak istiyorsan, boşan gitsin." "Bunun neresi eğlenceli?"

"O zaman neden diğer eşlerine yaptığın gibi beni de öldürmedin?"

Ağzının bir köşesi sinsice yukarı kalktı. "Onları öldürdüğümü kanıtlayamazsın."

"Ama söyledin, değil mi? Kimse deli bir kadına inanmaz, o zaman neden bana söylemedin? Belki bir katille evli olduğumu bilmek beni uçurumun kenarından döndürmeye yeter."

Homurtu ile kahkaha arası bir şey çıkardı. "Neredeyse ben yokken biraz cesaret kazandığınızı düşünecektim. Bu senin kalıcı ölümün anlamına geleceği için utanç verici olurdu."

Bu kadar kolay kırılacağını düşünmesi onu rahatsız etmişti. Ama daha önce daha dayanıklı olsaydı, belki de onu öldürecekti. "Onları öldürdün o zaman."

"Tabii ki yaptım. Kısırdılar. Bir varise ihtiyacım vardı. Boşanmak masraflı, zaman alıcı ve skandaldır. Şimdi

Bir mirasçım var, bir e e ihtiyaçım yok, özellikle de güvenilmez birine. Ya adıklarımın sonrası biraz ac  çekmeyi hak ediyorsun. O hapishanelerin nasıl olduğunu biliyor musun? Pire ve bit istilasına uğradım. Tanrı aşkına pire ve bit. Ve bir sıçan beni ısır ı, ben de onun küçük cılız boynunu kırdım."

Gözleri kocaman açılmıştı, parlıyordu ve yaşadığı  ilenin onu delirtmi  olup olmadığını merak etti. Belki de bir akıl hastanesine ait olan oydu.

"Beni ellerim kanayana ve sırtım ağrıyana kadar  alı tırdılar. Onlara d k olduğumu söylediğimde güldüler. Beni kırbaçladılar. Kaçmanın bir yolunu bulana kadar neredeyse iki yıl geçti. Ve tüm bu süre boyunca intikamımı planladım. Sonra dün gece seni onunla birlikte duydum ve onun da cezalandırılması gerektiğini anladım."

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin. O kraliçeye hizmet ediyor." "Sadece onu döven kaba bir grpla kar ıla mı  gibi görünecek

"ve onu mews'de bıraktı."

Korkusuna karşı koydu. Onun William'a zarar vermesine izin vermeyecekti. "Hayır."

"Beni durduramazsın. Sen her zaman kanatları kırpılmış korkak küçük bir ku  oldun. Onunla i im bittiğinde, onu Bedlam'a göndermeden önce geceyi karımla yeniden tanı arak geçirmeyi planlıyorum."

Onun kendisine dokundu unu, sevdiği bir adamın dokunu unu sildiğini düşündükçe midesi bulanıyordu. William'ı seviyordu, ondan sakladıklarına rağmen, onu seviyordu. Catherine'e gerçeği söylemesi için ısrar eden o değil miydi? Onun bunu kaldıracılabilecek kadar g   l  olduğunu biliyordu. Onun hakkındaki her şeyi biliyordu, içini ve dı ını ve onu olduğu gibi kabul etmişti.

"Cehenneme git," dedi ve göğsünü itti. Kocası olan koca adam neredeyse hiç kıpırdamadı. Sadece güldü, daha önce ona vurduğunda, kadın haykırdığında güldüğü gibi güldü. Ağlamamayı öğrenmişti.

Etraflarında bir hırıltı yankılandı. Winnie, William'ın Avendale'i kenara fırlatmadan önce saldırdığını fark edecek zamanı ancak bulabildi. İki adam da yere yuvarlandı. Hâlâ bağlı olan William ayağa kalkmaya çabalıyordu. Avendale'in ilerlemesini engelleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ayağa fırlayarak William'ı gömleğinin önünden yakaladı, hafifçe kaldırdı ve yumruğunu yüzüne indirdi.

Kemiklerin kırılma sesini duydu, bir zamanlar kendi kemikleri onun yumruklarının ağırlığını kaldırırken kulaklarının arasında yankılanan bir sestir bu. Sandalyeden atlayarak şömine demirini kaptı ve adamın sırtına indirdi. Adam etrafında döndü. Kadın tüm gücünü, ağırlığını ve onu durdurma ihtiyacını bir sonraki hamlesinde ortaya koydu ve adamın kafasına vurarak dengesini bozdu. Şöminenin taş kenarına sırtüstü düştü, başı garip bir açıyla gargoylle'ına yaslanmıştı.

Nefes nefese ayağa kalktı, ayaklarını iki yana açtı, sopasını ona tekrar vurmak için hazırladı. Ama adam hareket etmedi. Sanki bu sefer karşılık vermesine şaşırmış gibi öylece uzanıp ona baktı.

"Çöz beni."

Burnundan kan fışkıran William doğrulmaya çalışırken bakışlarını ona çevirdi. "Ah, evet, elbette." William'ın yanında diz çöküp düğümlerle uğraşırken, gözlerini Avendale'den ayırmıyordu. "Sana nasıl sahip oldu?"

"Bahçede nöbet tutuyordum ama onun oyununa gelecek kadar aptalmışım. Yaralandın mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Daha çok benimle ölümüne konuşmaya niyetli görünüyordu."

William kahkaha sayılabilecek bir nefes verdi. Kolları serbest kaldığında onun yüzünü kucakladı. "Olağanüstü cesurdun."

"Daha önce ona hiç karşı koymadım, hiç mücadele etmedim. Bu şekilde yaşamaya geri dönemezdim. Dönemezdim. Ama sanırım onu oldukça kötü incittim."

"Ben bir bakayım."

William'ın Avendale'e doğru ilerleyişini izledi. "Dikkatli ol," diye uyardı.

"Bana zarar vermeyecek." Kulağını Avendale'in göğsüne bastırdı, sonra Avendale'in başını yavaşça kaldırdı. Taşın üzerine sızan kanı gördü.

"Oldukça kötü bir darbe almış gibi görünüyor. Kanamayı durdurmak için birkaç çarşaf getirmeliyim," dedi.

William tekrar ona doğru ilerledi, ellerini omuzlarında birleştirdi ve bakışlarını onunkilerle buluşturdu. "Winnie, o öldü."

Winnie bir köşedeki sandalyeye oturdu. William, Avendale'in üzerini bir çarşafı örttükten sonra Müfettiş Swindler'ı çağırmıştı. Müfettişin önce kapıyı incelemesini, sonra çömelip Avendale'i incelemek için çarşafı kaldırmasını izledi.

"Belli ki sokaklardan biri," dedi. "O Avendale Dükü," diye düzeltti.

Ona baktı, William'a baktı, Avendale'e baktı. "Bir sokak adamı görüyorum, evinize girip bir şeyler çaldığına şüphe olmayan bir hırsız. Raporum, kapının bir uzman tarafından kurcalandığını gösterecek."

Tekrar itiraz etmek üzereydi ki William'ın Swindler'ı neden çağırdığını anladı. "Elbette. Sen Claybourne Kontu'nun büyükbabasıyla yaşayan grubun bir parçasısın."

William ona doğru bir adım attı. "Winnie, beni küçümsediğini biliyorum ama şimdi gerçeği açıklamanın bir yararı olmaz. Dolandırıcı bütün bunları içeri zorla girmiş gibi gösterebilir."

"Bunu kendini korumak için mi söylüyorsun?"

"Hayır, seni skandaldan korumak için. Onunla olan hayatınızla ilgili her şey dedikodu malzemesi olacak. Evet, aramızda yaptıklarımızdan dolayı acı çekecek olanlar var ama bu hikayenin oğlunuz üzerindeki etkisini de düşünmelisiniz."

Avendale hakkında oğluna asla kötü konuşmamış, Whit'in babasının ne kadar gaddar biri olduğunu bilmesini istememişti. Gerçek ortaya çıkarsa acı çekecekti.

"Ama onu ben öldürdüm."

"Pek sayılmaz. Ona vurdun. O da düştü. Kafasına aldığı darbe onu öldürdü, ama bunda senin hiçbir etkinin yok. Bu bir kazaydı."

Swindler, "Benim raporum da böyle olacak," dedi. "Tüm saygımla, Majesteleri, kimse bulgularımı sorgulamayacak."

"Bununla yaşayabilir misin?"

"Adaletin yerini bulmasıyla yaşayabilirim. Mesleğim gereği, yaralanan ya da öldürülen pek çok insan görüyorum ve suçlular her zaman yakalanmıyor. Bu yüzden adaleti sağlayabildiğim yerde sağlarım. Kocanız size kötü davrandı, neredeyse sizi öldürüyordu, muhtemelen bu gece Bill'i de öldürecekti. Vicdan azabı ya da pişmanlık duymayan bir adamdı. Gitmesine üzülmedim. Anladığım kadarıyla önceki iki karısı da

talihsiz kazalar. Kafasına aldığı bir darbe sonucu ölmesi bence şiirsel bir adalet."

"Gerçekten mi? Beni hiçbir şey söylememeye ikna ederken kendinizi de korumaya çalışmıyor musunuz? Onun hapsedilmesinde bir rol oynadığınızı düşünüyorum. Diğerlerinin sahip olmadığı hapishanelere erişiminiz olabilirdi."

"Hepimiz riskleri biliyorduk Winnie," dedi William. "Yaptığımız şey ortaya çıkarsa sonuçlarına katlanmaya hepimiz hazırдық. Yapman gerekeni yap."

Sadece Catherine onu gerçekten tanırken, bu kadar çok şeyi riske atmak için ne kadar cesur olmaları gerektiğini düşündü. Onlar için yasaların koruyamayacağı birinden başka neydi ki? Bu yüzden onu korumak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Derin bir nefes aldı, uzun bir iç çekti. "Kocamın yüzüklerini takıyor. Onları ne zaman çaldığından emin değilim ama onlar oğluma ait, onun mirasının bir parçası."

Swindler başını salladı. "Bunu raporuma ekleyeceğim. İtirazınız yoksa cesedi şimdi adli tabibe götüreceğim."

"Onun aile mezarlığına gömülmesini istiyorum," diye onları bilgilendirdi. "Diğer adamı çıkarmak zorunda değilsiniz ama Avendale atalarının yanında dinlenmeli."

"Bunu halledeceğim," dedi William.

Adamın teklifine şaşırmamıştı. Bildiğinden daha uzun süredir ona göz kulak oluyordu ve bu görevi tek başına üstlenebilecek becerilere de sahipti. "Yaralarına bakmalıyız," dedi.

"Ben iyiyim."

"Buradan iyi görünmüyorsun," dedi Swindler. "Ben işimi bitireyim. Sen git de hanımefendi sana baksın."

William'ın itiraz edeceği anlaşılıyordu, o da yumuşak bir sesle, "Lütfen," dedi.

Adam kabul ettiğinde daha fazla rahatlayamazdı.

Onu yatak odasına götürdükten sonra tuvalet masasına oturttu. Bir bezi lavaboya daldırdı, sonra önünde diz çökerek adamın mendiliyle kanamayı durdururken gözden kaçırdığı kanı nazikçe silmeye başladı. Adam yüzünü buruşturdu ve kadın dokunuşunu hafifletti.

"Acıttıysa özür dilerim," dedi.

"Yaşayacağım. Bana garip olaylardan ilk bahsettiğinde şüphelendiğim şeyi sana söylemediğim için özür dilerim. Yanıldığımı umuyordum."

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Kızgın olmamı mı tercih edersin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, başka bir açıklama umuyordum."

"Bittiği için, gerçekten gittiği için rahatladım ama yine de hüznülyüm."

"Sanırım bu beklenen bir şey."

"Eğer ona o kadar sert vurmasaydım-"

Yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Winnie, hata yapma. Beni öldürecekti. Ne kadar bağlı olsam da onu durdurabileceğimden şüpheliyim. Seni öldürtme planlarına rağmen, seni de öldüreceğinden şüpheleniyorum. Onunla konuşmanızın bir kısmını duydum. Neredeyse diğer eşlerini öldürdüğünü itiraf edecekti. Sadece kendiniz için değil onlar için de adaleti sağladınız."

"Sizce suçluluk duygusu zamanla azalacak mı?"

"Biliyorum, ama asla tamamen yok olmayacak." Adam bir an için bakışlarını kaçırdı, yüzünde uzak bir ifade vardı ve kadın onun geçmiş i ziyaret ettiğine inanmaktan kendini alamadı. Kendisi aynı şeyi ne kadar sık yapmış tı? Adamın yutkunmasını izledi. Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdiğinde, yüzünde çiğ ve acı dolu bir ifade vardı. "Bayan Ponsby haklıydı. Ben

annemin ölümünden sorumluydu. Bir gün beni merdivenlerin başında, dışarıda herkesin görebileceği şekilde dövüyordu. Büzülmüştüm, darbeleri savuşturmaya çalışıyordum ve ona vurdum, tekmelemeye çalıştım. Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama bacaklarımız birbirine dolandı, dengesini kaybetti, korkuluklardan geriye doğru düştü ve sokağa indi. Boynu kırıldı."

Onun ellerini sıktı. "Aman Tanrım, aşkım, olanlar için kendini suçlayamazsın."

"Bu gece seni Avendale'e saldırırken görene kadar bunu tam olarak anladığımı sanmıyorum. Onu öldürmek istememiştin Winnie, tıpkı benim annemi öldürmek istemediğim gibi. Hayatımın büyük bir bölümünü benim hatam olmayan bir şeyi telafi etmek için çabalayarak geçirdim. Bu geceki trajedide sen de aynı derecede suçsuzsun."

"Evet, ama-" Bir şekilde onun durumu farklıydı ama gerçekten öyle miydi?

"Sanırım babam o gece beni bu yüzden terk etti," diye devam etti William. "Sahanlıktan anneme baktığımda, babamın orada durup bana baktığını gördüm. Sanırım benim de onun gibi bir vahşi olacağımdan korkmuş olabilir. Bu yüzden yoluna devam etti."

Babası onu nasıl terk edebilmişti? William'ın da annesi gibi olacağına bir an bile nasıl inanabilmişti? Winnie'nin aklından Whit'in büyüyünce iyi ve onurlu bir adamdan başka bir şey olacağı hiç geçmemiştir.

"Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen, babanı pek sevmiyorum," dedi. "Bir çocuğu kendi başının çaresine bakması için bırakması."

"Ama onun eylemleri hayatımın beni buraya getiren bir yön almasına neden oldu. Seni seviyorum, Winnie. Üç yıldır seviyorum, ama sevgimi uzakta tuttum, çünkü beni sevmeyeceğini düşündüm."

Yaptığımız şeyi onayladığını ve bu olaydaki rolümden dolayı beni hor göreceğini düşündüm. Ama sonra seni bahçede öptüm ve artık bunların hiçbir önemi kalmadı."

Önemli değildi. Onu korumaya çalışmışlardı çünkü o kendini koruyacak kadar güçlü değildi. Ama o gece ve onu takip eden tüm günler onu değiştirdi. Bir daha asla en iyisinden başka bir şeyi hak ettiğine inanmayacaktı. Karşısındaki adamın en iyisi olduğundan hiç şüphesi yoktu. Ona küçük bir gülümseme verdi.

"Artık gerçekten dul bir kadını." Adam ona sırtıttı.

"Demek öylesin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Altı Ay Sonra

Winnie bir düğünün yıla başlamak için iyi bir yol olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden Ocak ayının ilk haftası nihayet gelip çatığında ve aynadaki yansımasını incelediğinde oldukça heyecanlıydı. Londra'daki evi satmış -orada çok fazla hayalet vardı- ve William'ın satın aldığı mütevazı bir eve taşınmıştı. O öğleden sonra, William resmen onunla ve Whit'le birlikte burada yaşamaya başlayacaktı.

Bir önceki gece, o alçak herif, gizlice içeri girerdi. yatağında ona katılır ya da ateşin önünde onunla birlikte oturur ve sabahın erken saatlerine kadar konuşturlardı. Onunla geçirdiği her anı çok severdi.

William son birkaç aydır tüm bu olanları kabullenmeye ve uzlaşmaya çalışırken oldukça dikkatli davranıyordu. Avendale'in ölümü onu sık sık rahatsız ediyordu. Bazen soğuk terler dökerek uyanıyor, Avendale'in onu geri almaya kararlı bir şekilde ölümden dirildiğinden emin oluyordu ama William her zaman onu teselli etmek ve öyle olmadığına ikna etmek için oradaydı. O

gitmişti, bu sefer gerçekten gitmişti ve bir daha asla ona zarar vermeyecekti.

Catherine'in onu elinden geldiğince korumaya çalıştığını kabul etmeye başladı. Winnie, arkadaşını, Winnie'nin kocasının ellerinde acı çekmesini önlemek için ruhunu satmaya istekli olduğu bir konuma yerleştirdiği için biraz suçluluk duyuyordu. O uzun yıllar boyunca hatırlayabildiği tek şey çaresiz hissetmek ve nereye başvuracağını bilememekti.

Ama bir şekilde, Avendale uzaktayken değişmiş, kendi kaderinin kontrolünü eline almıştı. Onu öldürmek istememiş olsa da, tamamen ona karşı durmaya, artık yumruklarıyla onu kontrol edemeyeceğini göstermeye niyetlenmişti. Onun geri dönmesi, kendini affettirmek, ona haddini bildirmek ve artık hesaba katılması gereken bir kadın olduğunu göstermek için bir fırsattı.

Ama tüm bu düşünceler başka bir gün içindi. Bugün evleniyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Catherine, duvağı yerine yerleştirmek için arkasından yaklaşarak.

"Kendimi içten ve dıştan çok güzel hissediyorum."

Kapı çalındı. Catherine kapıyı açtı ve Winnie, Claybourne Kontu'nun, "Kar yağmaya başladı. Kiliseye gitsek iyi olacak."

Catherine ona döndü. "Hazır mısın, Winnie?"

Yansımasına son bir kez daha baktı. Biraz daha uzun boylu, korkuları olmayan, yürüdüğü yoldan emin bir kadın gördü. Sevilen bir kadın.

"Hazırdan da öte."

Aristokrasinin çoğu hâlâ ülkede olduğu için törene sadece birkaç kişi katıldı. Önemli olanlar onlar olduğu için Graves bunu umursamadı: Swindler ve karısı Emma; Jack Dodger ve Leydi Olivia; Frannie ve Greystone Dükü. Claybourne Kontu Graves'in yanında dururken, Catherine de Winnie'nin yanındaydı.

Karı koca ilan edildikten sonra Arkadaşlarıyla kahvaltı ettikten sonra evlerine döndüler ve Whit'in karda oynaşmasını izlediler. Ama şimdi geç olmuştu, ev sessizdi ve o da onun kızıydı.

Makyaj masasında onun arkasında durarak saçlarını taradı, maun ağacının parıltısına bayıldı. Bundan ya da aynadaki yansımasına bakmaktan asla bıkmayacağını düşündü. Üzerinde hiçbir kıyafet olmaması canını acıtmıyordu. Ama o zaman kendisi de giymiyordu. En kısa zamanda çıkarılacakları için gecelik giyme zahmetine katlanmak anlamsız görünüyordu. Onun vücuduna bakmaktan keyif alıyordu ve arada sırada kendi vücuduna da bir göz atmaktan çekinmediği için minnettardı.

Yüzüncü vuruşta, saçlarını omzunun üzerinden süpürdü, eğildi ve ensesine bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum."

Gözleri parladı ve ışıldadı. Alçak taburede dönerek ona gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Zarif bir şekilde ayağa kalktı, kolları adamın boynuna dolanana ve dudakları adamın kilerle oynaşana kadar vücudunu onunkilerin üzerinde gezdirdi. Ellerini kalçalarının altından geçirerek onu kaldırdı ve bacaklarını onun beline doladı. Kollarını onu istediği yere taşıyabilecek kadar güçlü tutmak için önümüzdeki yüz yıl boyunca teknesinde kürek çekeceğinden şüpheleniyordu.

olmasını istedi. Onu yakınında tutarak yatağa doğru yürüdü ve üzerine yuvarlanarak onu da yanına aldı.

Çılgılık attı, güldü. Onun gülüşünü duymayı seviyordu ve son zamanlarda giderek daha fazla gülüyor gibiydi. Kaygılardan, endişelerden arınmıştı. Günlerini hafifletiyor, yüklerini hafifletiyor, gecelerine neşe katıyordu. Onunla paylaşacağı anlar olmadan bir ömür geçirebileceğini nasıl düşünmüştü?

İyileştirmeye kendini kaptırmış, bir parçasının da iyileşmeye ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Gençliğinde işlediği günahların kefareti için dünyayı kurtarmasına gerek yoktu. Sadece bir kısmını kurtarması gerekiyordu. Sadece onu kurtarması gerekiyordu.

Ama sonunda onu kurtarmıştı.

Swindler'ın raporuyla birlikte kimse eve giren ve daha sonra ölen hırsızdan şüphelenmemeye başladı. Kimse Winnie'nin yanlış bir şey yaptığından şüphelenmedi. Aslına bakılırsa, davetsiz bir misafir tarafından korkutulmadığı için tam bir kahraman olarak müjdelenmişti. Her ne kadar Winnie bu övgü karşısında kızarıp bozarsa da, kocasının ona verdiği çok daha iyisini hak ettiğini bilen bir kadına dönüştüğünü inkâr edemezdi. Üç buçuk yıl önce kocası onu neredeyse öldürüyordu ama o bu dayanın küllerinden daha güçlü, daha kendine güvenen ve kendi değerini anlayan bir kadın olarak doğmuştu. Onu kurtarmak için kendisine ihtiyaç duymadığı için daha fazla minnettar olamazdı, ancak bu onu izlemek için her zaman yanında olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Ellerini ve ağzını vücudunun tanıdık bölgelerinde gezdirerek her santiminin tadını çıkardı. Tanıdık olanın, doğanın ve geçen yılların etkisiyle daha fazla değişiklik olmayacağını bilmenin verdiği bir rahatlık vardı. Bir daha kimse onu incitemeyecekti. Kimse onu incitemeyecekti. Onu asla terk etmeyecekti. O da onu asla terk etmeyecekti.

Birbirlerine demir atmışlardı. Onlar hayatta kalanlardı.

Arzu ve yakıcı bir ihtiyaç ateşi içinde bir araya geldiler. Onlar için her zaman böyle olacaktı. Her zaman ihtiyaç, her zaman arzu, her zaman tutku, her zaman aşk.

Eşit olarak verdiler, eşit olarak aldılar, her şeyde ortaklıklar.

Birbirlerinin kollarında uyuşuk ve doygun bir şekilde uzandıklarında, ikisi de birbirlerinin içinde sonunda evlerinin rahatlığını bulduklarını biliyorlardı.

Sonsöz

Sir William Graves'in Günlüğünden

Annem benim için hayattayken yaptığından daha fazlasını ölümümde yaptı. Ölümün ona bu kadar çabuk ve kansız gelmesinden çok etkilenmiştim. Ayrıca ne yapacağımı bilseydim onu kurtarabileceğimi de düşündüm.

Böylece insan vücudunun işleyişine hayran oldum. Onunla ilgili her şeyi anlamak istedim. Ama daha çok kimsenin gereksiz yere ölmemesini sağlamak istiyordum ve bu yüzden bir doktor oldum. Bu rol sonunda beni Winnie'ye götürdü.

Yıllar içinde çiçek açmasını izlemekten büyük zevk aldım. Ona Jack Dodger'ın bana olan borcu nedeniyle bir hastane inşa etme sürecinde olduğunu söylediğimde, hastane için topladığı fonları onun yerine bir sığınak inşa etmek için kullanmaya karar verdi; bir zamanlar kendisi gibi korku içinde yaşayan kadınların sığınabileceği bir yer. Ve kadınların artık mal olarak görülmemesi için yasaların değiştirilmesi için yorulmadan çalıştı. Kadın haklarını savunurken güçlü bir duruş sergiledi. Çocukken bir suçlu olan ben, bir gün kendini hapse atılmış bulacak bir kadınla evlenmeyi hiç beklemiyordum çünkü o, kadınların erkeklerle aynı haklara sahip olması gerektiğine olan inancında kararlıydı.

Yanımda böyle bir devrimci olduğu için gurur duyuyordum.

Beni üç oğul ve iki kızla kutsadı. Zekiydiler, iradeleri güçlüydü ve dünyada kendi yollarını çizmeye kararlıydılar ve bunu yaparken bize büyük bir neşe getirdiler.

Whit sonunda babasının unvanıyla tanınmaya başladı ve aristokrasinin çoğu onu Avendale olarak çağırırken, annesi için o Whit olarak kaldı. Annesini sonsuza dek rahatlatacak şekilde, Whit onu doğuran kişiden çok daha iyi bir adamdı.

Ne Winnie ne de ben bir daha seansa katılmadık ama bazen gecenin geç saatlerinde o akşam ve Bayan Ponsby'nin vahiyleri hakkında konuşurduk. Zaman zaman onun ölümlerle iletişim kurma konusunda gerçek bir yeteneğe sahip olduğunu, annemle iletişime geçtiğini ve beni affettiğini düşünmek hoşuma giderdi. Ama affetmek bir tür hediyedir ve annemde hiç nezaket yoktu. Bu yüzden sözlerin doğruluğundan şüphe ediyorum. Annemin affına ihtiyacım olduğundan değil, çünkü Winnie'ye sahibim ve o benim tüm günahlarımı affediyor.

Ölümlerin her zaman sırlarını açığa vurduğunu bildiğim için Bazen bu günlüğü yakmam gerektiğini düşünüyorum ama sırrım nispeten zararsız bir sır. Catherine'e beni Winnie'yle uygunsuz bir pozisyonda yakaladığını, çünkü onu baştan çıkarmaya çalıştığımı, böylece beni yanında tutacağını ve sırlarımızı daha iyi koruyabileceğimi söylemiştim. Ama gerçek şu ki, Winnie'ye nefes almaktan vazgeçemeyeceğim kadar direnmiyordum.

Bu da beni grubumuzdaki alçaklar arasında bir kadına duyduğu aşk yüzünden diz çöktürülen son kişi yaptı.

**Graves ve Winnie'nin hikayesini beğendiyseniz,
her şeyin nerede başladığını görün!**

**New York Times ve USA Today'e aşık olun
St. James'in en çok**

**satan Alçakları serisi,
kitap satılan her yerde satışa**

sunulmuştur. ST. JAMES'İN ALÇAKLARI

JAMES SERİSİ ŞEYTANLA YATAKTA

ŞEYTAN VE ARZU ARASINDA ŞEYTANA

TESLİM OLMAK

BİR ALÇAKLA GECE YARISI ZEVKLERİ

Ve bir göz atmak için okumaya devam edin

DÜK KÖTÜYKEN,

Şubat 2014'te satışta,

**New York Times'ın çok satan yazarı Lorraine
Heath'ten.**

Bir Alıntı

DÜK KÖTÜ OLDUĞUNDA

Bahçe yolu gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı ama yine de karanlık hâkimdi. Grace yavaş ve temkinli adımlarla yürüyor, gölgeler arasında tanıdık bir siluet arıyordu. Lovingdon'ın kendisiyle ne konuşmak istediğini ve neden salon yerine burayı seçtiğini merak ediyordu. Evlerinde her zaman hoş karşılanırdı. Lovingdon da bunun farkındaydı ama itiraf etmeliydi ki gizli buluşma, yapmaması gereken bir şeyi yapma düşüncesi ona cazip geliyordu.

Peki neden gecenin bu saatinde? Bu kadar acil olan neydi? sabaha kadar bekleyemez miydi? Genelde hayal gücünden yoksun değildi, ama oldukça şaşırmıştı.

"Grace."

Etrafında döndü. Gül bahçesinin en karanlık girintilerinde bir adamın şeklini seçebildiğini düşündü. Kalbi o kadar güçlü çarpıyordu ki, bir kaburgasının kırılmasından korktu. "Lovingdon?"

Gölgelerin ayrılmasını ve adamın ona doğru yürümesini izledi. "Geleceğinden emin değildim."

"Senden gelen bir çağrıyı asla görmezden gelmem. Konu nedir? Ne-"

Adamın güçlü kolları kızın etrafını sararak onu patikadan ışığın sızamayacağı bir köşeye çekti. Kız çığlık atamadan ya da itiraz edecek tek bir kelime bile edemedi, adam ağzını kızın ağzına öyle bir hızla yapıştırdı ki, kız bir an için ne yapacağını şaşırdı. İri eli aniden boğazına dayanmış, başını eğerken çenesini de yukarı kaldırmış, bir yandan da dudaklarını ayırmaya zorluyordu. Kadın kabul etti ve adamın dili, sanki keşfedilmesi ve fethedilmesi gereken yönleri varmış gibi zorla ağzının içinde gezindi.

Bir iç çekiş ve yumuşak bir iniltiyle ona doğru eğildi. Onu öpmeyi direnemeyecek kadar uzun zamandır düşünüyordu ve adamın yeteneği direnmeyi cazip olmaktan çıkarıyordu. Diğer kolu sırtına dolandı ve onu daha da yaklaştırdı. Uzun boylu olduğu için, uyluk uyluğa, kalça kalçaya, göğüs göğüse birbirlerine bu kadar iyi oturmalarına şaşırmaması gerektiğini düşünüyordu ama yine de bu yakınlık ve ondan yayılan sıcaklık onu hazırlıksız yakalamıştı.

Pürüzlü başparmağı çenesinin altında, kulağının yanındaki hassas teni okşadı. Eldiven yok, sadece çıplak ten çıplak tene. Hafif bir pozisyon değişikliğiyle parmakları kadının düğmeleriyle oynamaya başladı. Biri gevşedi. İki. Üç.

Şimdi geri çekilmesi, durması için ısrar etmesi gerektiğini biliyordu ama adamın sıcak, nemli ağzı boğazında gezindiğinde, ona daha kolay erişim sağlamak için başını geriye eğmekten başka bir şey yapmadı. Bir düğme daha özgürlüğü sağladı ve dili boğazındaki çukura daldı. İçinden ateş fışkırdı, neredeyse onu içten dışa kavuracaktı. Arzu giderek artan dalgalar halinde yuvarlandı.

Adam alçak ve derin bir sesle inledi, parmakları sanki onun kendisinin bir parçası olmasını istiyormuş gibi, sanki aralarındaki kılcal bir mesafeye bile tahammül edemiyormuş gibi ısrarla kadının sırtına bastırıyordu.

Dudaklarını boynundan yukarı, kulağının arkasına doğru sürükledi. Sonra diliyle kulağının kabuğunu çiziyor, sadece lobunu kemirmek için bu lezzetli ilgiyi durduruyordu. Yere düşmek üzereydi, dizleri güçsüzleşiyor, tüm vücudu uyuşuklaşıyordu.

"Şimdi anlıyor musun," diye homurdandı, "bir erkek bir kadını arzuladığında, öpücüğünün onun itibarını nasıl mahvedebileceğini?"

Onu arzuluyordu. İçinden zengin, tatlı ve çökmekte olan bir his geçti. Onu arzuluyordu. Kelimeler zihninde yankılandı, kalbine dokundu.

"Ama burada duracak gibi görünmüyor," diye mırıldandı.
O mu? Kimden bahsediyordu?

"Hiçbir düğmeyi açık bırakmayacak, hiçbir deriyi örtmeyecek. Giysilerinizi çıkaracak, sizi çimlerin üzerine yatıracak ve sizinle ilişkiye girecek. Zevkten çılgılık atacaksın ama sonra mahvolduğun için çaresizlikten ağlayacaksın. Eğer keşfedilirsen, onunla evlenmeye zorlanacaksın. Eğer keşfedilmezsen-"

Adam onu hafifçe silkeledi ve kadın parmaklarının omuzlarına saplandığını, onu uyuşukluktan uyandırdığını fark etti. Gözlerini açtı ve karanlıkta olmalarına rağmen adamın bakışlarının yoğunluğunu hâlâ hissedebiliyordu.

"Beyefendilerle bahçeye girdiğinizde ateşle oynarsınız."

YAZAR HAKKINDA

LORRAINE HEATH ilk öyküsünü yedi yaşında yazdı ve bu öyküde bir deniz kızına aşık olan bir balıkçıyı anlatıyordu. O zamandan beri seksi kovboylar ve gösterişli İngiliz lordları hakkında yazmaya devam ediyor (ve bazen, akıllıca, aynı kitapta!). Publishers Weekly onun "zanaatının ustası" olduğunu söylüyor. Gerçekten de öyle ve New York Times ve USA Today'in en çok satanlar listesinde yer almasının yanı sıra RITA Ödülü, dört Romantic Times Reviewer's Choice Ödülü ve bir Kariyer Başarı Ödülü kazandı.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Ayrıca Lorraine Heath

Fiction

Kötü Niyetlerin Efendisi
Salonları Aşkla Donatın: Bir Novella
Baştan Çıkarma
Lordu Dükü Baştan
Çıkıyor
Dük ile Uyanmak Kötü Niyetli
Bir Beyefendinin Zevkleri
Kötü Bir Kontun Tutkuları Bir
Alçakla Gece Yarısı Zevkleri
Şeytana Teslimiyet Şeytan
ve Arzu Arasında Şeytanla
Yatakta
Yeterince Kötü
Kendine Ait Bir
Dük Bana Sonsuza
Kadar Söz Ver
Bir Kontun Arzuladığı
Baştan Çıkarma
Meselesi
Baştan Çıkarıcı Bir Davetiye
Skandalcı Bir Lordla Aşk Bir
Mirasçıyla Evlenmek
Kanun Kaçağı ve Kadın
Asla Bir Kovboyla
Evlenme Asla Bir
Kovboyu Sevme
Teksas'ta Bir Haydut

**Dürtülerine teslim ol . . .
Yepyeni dört ürüne göz atmak
için okumaya devam edin
Avon Books'tan e-kitap orijinal
romantizm öyküleri.
Şimdi e-kitap satılan her yerde
mevcut.**

**NOEL İÇİN TEK İSTEDİĞİM BİR
KOVBOY**

Emma Cane, Jennifer Ryan ve Katie Lane
tarafından

NOEL BABA, BEBEĞİMİ GERİ GETİR.

Cheryl Harper tarafından

**NOEL KURABİYESİ
GÜNLÜKLERİ: GRACE**

Lori Wilde tarafından

UMUTSUZCA İTFAİYECİ ARANIYOR

BİR BEKAR İTFAİYECİ ROMANI

Jennifer Bernard tarafından

NOEL İÇİN TEK İSTEDİĞİM BİR KOVBOY

**yazan Emma Cane, Jennifer Ryan,
and Katie Lane**

Noel'den daha iyi ne olabilir?

Noel ve Kovboylar.

Emma Cane, Jennifer Ryan ve Katie Lane'den kar fırtınaları, evlenme teklifleri, kızak gezintileri ... ve evet, kovboyları içeren üç çılgın romantik tatil öyküsü geliyor.

Emma Cane'den Noel Kulübesi

Sandy ve beş yaşındaki oğlu Nate, Noel ağacı avına çıkmışken kar fırtınası çıkar ve yaşlı bir çiftlik sahibi onları terk edilmiş bir kulübeye yönlendirir. Sandy'nin bilmediği bir şey vardır, o da çiftlik sahibinin kovboy Doug Thalberg'i aynı yere gönderdiğiidir. Bu, Valentine Vadisi'ndeki herkesin hatırlayacağı bir Noel'dir.

Can't Wait by Jennifer Ryan

The Hunted Serisi başlamadan önce ...

Hayallerindeki kadın olmasına rağmen Caleb Bowden, en iyi arkadaşının kız kardeşi Summer Turner'ın sınırların dışında olduğunu bilmektedir. Caleb bu çizgiyi aşmayacaktır, bu da Summer'ın Noel'de kovboyunu istiyorsa meseleyi kendi ellerine alması gerektiği anlamına gelmektedir.

Katie Lane'den Baby It's Cold Outside

Alana Hale, Clint McCormick'i bulduğunda internet randevularında turnayı gözünden vurur. Duyarlı ve sorumluluk sahibi bir adamdır, zenginliğinden bahsetmiyorum bile. Clint onu tatilini ailesinin çiftliğinde geçirmeye davet ettiğinde, Alana bunu hemen kabul eder. Ama yolda bir kar fırtınası onu her şeyi değiştirebilecek çapkın bir rodeo kovboyuyla baş başa bırakır.

SANTA, BEBEĞİMİ
GERİ GETİR kitabından bir

alıntı

tarafından Cheryl Harper

Mihrapta terk edilmiş bir gelin ... tam da Noel zamanında? Cheryl Harper'ın Elvis temalı Rock'n'Rolla Oteli'nde ikinci şansların mevsimi.

Yıllarca annesini ve parasını onunki gibi kişiliklere ve hikâyelere karşı korumaya çalıştıktan sonra bile Grace Andersen'de yardım etmek istemesine neden olan bir şey vardı.

Grace Andersen'ın kahramanı olmayı umursamazdı.

Aptalca bir şey yapmamak için Charlie gitmek için döndü ama kadın "Charlie, bana bir iyilik yapar mısın?" diye ekleyince durdu.

Ona doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü, gelinliğin yerleri süpüren hışırtısı sessizlikte yüksek sesle duyuluyordu. "Fermuarımı açar mısın? Fermuarı çekerken omzum çıkacak sandım." Döndü ve başını eğdi, böylece Charlie'nin görebildiği tek şey omuzlarının pürüzsüz, soluk teni ve boynunu gıdıklayan gevşek siyah saçları oldu.

Adam yeterince hızlı hareket etmeyince, başını çevirip mükemmel omzunun üzerinden ona baktı.

Nefes almayı hatırlamak yeniden bir mücadeleye dönüştü.

Yaklaşmak için kendini zorladı. Bir eliyle fermuarı kavradı ve diğerini kumaşın altına kaydırdı. Fermuar sırtının kıvrımından aşağı kayarken sessiz bir tıslama çıkardı, her santimetre daha güzel bir teni gösteriyordu.

Ve durup dururken Grace Andersen'in fermuarını açmanın hiç eskimeyeceğini merak etti. Bitirdiğinde, ellerini istediği gibi kadının omuzlarında gezdirmemek ya da sırf tüylerinin diken diken olduğunu görmek için parmağını kadının omurgasında gezdirmemek için iki adım uzaklaştı.

Başını çevirdi. "Teşekkürler."

Kapıyı arkasından kapatırken Charlie gerçek hayatta en son ne zaman onun kadar güzel birini gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Hiç görmemişti. Ama onun tipi değildi. Gözlük takan ve hisse senedi fiyatlarını ya da hukuki içtihatları ezbere biliyormuş gibi görünen kariyer kadınlarını tercih ederdi. Keskin zekâlı ve sağlam birikimli kadınları severdi. Willodean McMinn Holloway Luttrell Jackson ile büyürken yeterince heyecan yaşamıştı. Şimdi tek istediği rahat bir ev, kolay, arkadaşça, istikrarlı bir ilişki ve belki de işleri ilginç kılacak bir bebektir. Belki.

Grace Andersen sihir gibi görünüyordu.

Ellerini kalçalarına dayadı ve sezon için üstü kapatılmış gitar şeklindeki havuza bakarken başını salladı.

Büyü mü? Otele geleli daha yirmi dört saat olmamıştı ama şimdiden aklı gitmeye başlamıştı. Ona bu kadar yakın olmanın getirdiği bir şey onu eritmişti. Ama Grace Andersen sadece bir kadındı. Mihrapta terk edilmişti ama bu konuda çok da üzgün görünmüyordu. Yeni planının, her ne ise, otelden hemen ayrılmayı da içerdiğini umuyordu. Güzel Grace Andersen kalırsa mantığıyla birlikte hedeflerini de mahvetme yeteneğine sahip olabilirdi.

Bir Alıntı

**NOEL KURABİYESİ
GÜNLÜKLERİ: GRACE
tarafından Lori Wilde**

(İlk olarak The Christmas Cookie Collection adlı basılı antolojide yer almıştır)

**New York Times çoksatan yazarı Lori Wilde,
Noel Kurabiyesi Günlükleri'nin bir başka keyifli
tatil bölümü için Twilight, Texas'a geri dönüyor.**

**Ve bu kez, genç bir çift en büyük hediye
beklemekten heyecan duyuyor: yeni bir bebek!**

Mükemmel Noel, mükemmel ağaçla başlar . . .

Flynn MacGregor Calloway bir avucunu ağrıyan sırtına koydu, diğer kolunu hamile karnına sardı, başını eğdi ve cılız dallı, orantısız sarıçamı inceledi. Uzun bir güreşten ve bir kaç güzel sözden sonra, onu kocası Jesse ile paylaştığı kulübenin oturma odasının bir köşesine yerleştirmeyi başarmıştı.

Ona sürpriz yapmak istemişti, bu yüzden Jesse'nin babası Şerif Hondo Crouch ile gelini Patsy Cross'un sabahki düğününde, Noel ağacının bulunduğu yere gidip Jesse'nin kamyonetini kullanarak ağacı eve götürmeden önce. Jesse yeni evlileri Hawaii'ye balayına gidecekleri uçağa yetişmeleri için DFW havaalanına götürmeye gönüllü olmuştu, bu yüzden onların sedanını almıştı çünkü üç kişi ve bavullar ona daha iyi sığıyor ve Flynn'e işi bitirmek için bolca zaman veriyordu.

Dışarıdaki saçaklardan sarkan buz saçağı ışıklarının parıltısı pencereden içeri süzülüyor ve daha yetersiz uzuvlardan bazılarının arasından parlıyordu.

Tamam, tam bir Charlie Brown ağacı değildi ama yakındı ve How to Host the Perfect Christmas kitabının yazarı Maven Styles'ın aklındaki ağaç olmadığı açıktı.

kusursuz bir tatilin mükemmel bir ağaçla başladığını ilan etti.

Yine de Maven Styles muhtemelen yeni evli bir öğrencinin dar bütçesiyle Noel arifesinde ağaçların indirimde girmesini beklemek zorunda değildi. Flynn bunu beş dolara almıştı ve yaptığı pazarlıkla gurur duyuyordu. Belki gurur duymuyordu ama bu gerçek bir ağaçtı, yapay değildi ve iki metre boyundaydı. Bunun için puan almalıydı, değil mi? Tek ihtiyacı olan birkaç süslemeydi.

İşin kolayına kaçtığı için pişman olamazdı. Bebek bir sürpriz olmuştu, hem de çok hoş bir sürpriz ama mali durumları bu yüzden daha da kötüleşmişti. Üniversite harcı için para toplamak, Jesse'nin yangından sonra motosiklet dükkanını yeniden inşa etme maliyeti, serbest meslek sahipleri için fahiş sağlık sigortası ve bebeğin gelişine hazırlanmak arasında, tatil kutlamaları için harcayacak fazla paraları kalmamıştı. İçinde bulundukları durum geçici bir aksilikti, bunu biliyordu ama bir yanı, sadece ikisiyle geçirecekleri son Noel'in de o cılız İskoç çamı kadar seyrek olacağını düşünerek hayıflanmaktan kendini alamıyordu.

Kendine acımayı bırak, diye azarladı. Çok daha kötü durumda olan bir sürü insan var.

Bütün bir yıl boyunca sıkı sıkıya para biriktirerek ve indirimlere göz atarak Jesse'ye liseden beri giydiği deri ceketin yerine yeni bir ceket alacak kadar para biriktirmeyi başarmıştı. Noel sabahı ona vermek için sabırsızlanıyordu. Şimdilik ceket paketlenmiş ve arabalarının bagajına yerleştirilmişti. Büyürken o kadar az şeye sahip olmuştu ki, ona kalbinin istediği her şeyi vermek için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden kütüphaneden Mükemmel Noel'e Nasıl Ev Sahipliği Yapılır kitabına bakmış ve birkaç ipucu bulabileceğini ummuştu.

Çocukluğundan kalma süslemelerle dolu bir karton kutu yerde duruyordu. Flynn bandı sıyırdı ve kapakları açtı. Annesinin her Noel'i anmak için özel bir süs satın alma ya da yapma alışkanlığı vardı.

Onları kutudan çıkarırken her bir süsleme bir anıyı canlandırdı: 1992'de küçük kız kardeşi Carrie'yle birlikte annelerinin pişirmesine yardım ettikleri ekmek hamurundan yapılmış ve kabuk bağlamış (artık yaşlandıkça biraz ufalanmıştı) şeker kamışları. Annesinin en yakın arkadaşı Marva Bullock'un, ikizleri Noah ve Joel doğduktan sonra ona verdiği ikiz ahşap oyuncak askerler; ve annesinin satın aldığı son süs olan, üzerinde minik bir doğum sahnesi bulunan narin kırmızı cam küre.

Hava ciğerlerinde durdu. Ailesi o zamanlar bunu bilmese de kırmızı cam küre, annesine amiyotrofik lateral skleroz teşhisi konulmadan önceki son mükemmel Noel'i temsil ediyordu.

Gözyaşları gözlerini buğulandırdı. Ah, anne. Torunlarını asla tanıyamayacaksın. Bir parmak eklemiyle gözyaşlarını sildi. Süsü ağacın üzerine koymalı mıydı? Ona her baktığında acı dolu anıları canlandıracaktı. Yine de süs, ailesinin son kez bir arada ve bütün olduğu o mükemmel Noel'in parlak bir hatırlatıcısıydı.

DESPERATELY SEEKING

FIREMAN'dan bir Alıntı

**Bir Bekar İtfaiyeci Romanı
tarafından Jennifer Bernard**

**USA Today'in çok satan yazarı Jennifer Bernard'dan
seksi bir bekâr itfaiyecinin ve onun hayatını
değiştirecek kadının ateşli hikâyesi.**

Wayside Şapeli, San Gabriel, Kaliforniya

Koridorun damat tarafı şaşırtıcı derecede çok sayıda güzel erkekle doluydu. Melissa McGuire'ın (yakında Melissa Brody olacaktı) yanında duran Nita Moreno gözlerini açarak sıraları inceledi. Binada küçük bir ulusun ordusunu beslemeye yetecek kadar testosteron vardı. Playgirl'ün bir sayısını dolduracak kadar yakışıklı, erkeksi yüzler. Yeterince kaslı kaslar ...

Oops. Yakalandım. Koridorun karşısından, Kaptan Brody'nin iki adım gerisinden, bir çift eğlenen, kaplan çizgili göz onunkilerle buluştu. Kalın siyah kirpiklerle çevrili, altın ve yeşilin alışılmadık bir karışımı olan bu gözler, eğer sert yapılı bir erkek olmasaydı sahibini kadınsı gösterirdi. Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Bu ortamda bile -sözde Bekâr İtfaiyeciler saygıdeğer itfaiye şeflerinin düğününe akın ediyordu- göze çarpıyordu. Öncelikle nefes kesici bir fiziği vardı. Sonra zıtlıklar içinde bir çalışma olan yüzü vardı. Yüz hatları o kadar güçlüydü ki neredeyse sert olarak nitelendirilebilirdi. Sert çene, tavizsiz elmacık kemikleri. Bir erkeğin erkeği... ta ki o altın gözlere bakana ya da Nita'nın bir erkekte gördüğü en güzel ağza sahip olduğunu fark edene kadar.

Kendi gözlerini kıstı ve onun bakışlarına karşılık verdi. Hey, müsait erkekleri kontrol etmiyordu. Kendine ait bir tane vardı. Çok bilinçli bir şekilde, bakışlarının koridorun gelin tarafında dolaşmasına ve Dördüncü Bradford Maddox'a yerleşmesine izin verdi. Serbest yatırım fonu işletmecisi, aile soyundan gelen, öldürücü bir iş içgüdüsüne ve sadece hafifçe gerileyen bir saç çizgisine sahip olan bu adam onundu ve buna hâlâ inanamıyordu. Belki de yakında Bradford'la birlikte böyle bir koridordan geçeceklerdi. Bilinçsiz bir alışkanlıkla yanağının iç kısmını dişlerinin arasına aldı ve endişelendi. Bradford'u seviyordu ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyordu. Öyle olmalı.

Düşüncelere dalmış gibi görünen Bradford, kızın kendisine hayranlıkla baktığını fark edince irkildi. Ona belli belirsiz bir gülümseme verdikten sonra parmağını kulağına bastırdı. Çok güzel. Düşüncelere dalmamıştı, Bluetooth'unu dinliyordu. İçini çekti ve kendine boş vermesini söyledi. Başarılı bir finansçıyla çıkmanın getirdiği bir şeydi bu. Elbette tüm dikkatini tanımadığı iki insanın düğününe veremezdi.

Vücudunun sağ tarafında aniden bir sıcaklık hissetti ve koridorun karşısındaki adamın hâlâ onu izlediğini, sanki onu büyülediğini fark etti.

Gerçekten mi? Onu büyüledi mi? Bu pek olası görünmüyordu. Ona soru soran bir kaşını kaldırdı. Adam gülümsedi, bu ifade yüzünü baştan aşağı değiştirmişti. Tanrım, adam Bradford'dan tamamen farklı bir şekilde muhteşemdi. Sarışın yerine esmer, çekici yerine sert. Erkeksi ve ilkeldi, sizi omzunun üzerinden fırlatıp atacak ve sizinle birlikte olacak türden bir adamdı.

Sanki onunla kilisede buluşmasını işaret ediyormuş gibi çenesini ona doğru salladı.

O kaşlarını çattı at Onu, Azarlama.
Özür dilerim. Ben mi? Ne kadar uygunsuz.

Tekrar yaptı, bu sefer daha aceleyle.

Adam ne istiyordu? Ellerini avuç içleri yukarı bakacak
şekilde kaldırdı -hayal kırıklığına uğramış bir soruydu bu-
adam ona bir şeyler mırıldandı.

"Buket."

Kahretsin.

Düşüncesiz Olun!
Diğer Avon
Impulse Yazarlarını
Arayın
www.AvonImpulse.com

TELİF HAKKI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

When the Duke Was Wicked'den alıntıdır, telif hakkı © 2014 Jan Nowasky'ye aittir. Noel Baba, Bebeğimi Geri Getir'den alıntıdır telif hakkı © 2013 Cheryl Harper'a aittir.

The Christmas Cookie Chronicles kitabından alıntıdır: Grace telif hakkı © 2013 Laurie Vanzura'ya aittir.

Desperately Seeking Fireman'dan alıntıdır, telif hakkı © 2014 Jennifer Bernard'a aittir.

SON KÖTÜ ALÇAK. Telif hakkı © 2014 Jan Nowasky'ye aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

EPub Baskı OCAK 2014 ISBN: 9780062317155

Basılı Baskı ISBN: 9780062317162

JV 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya

<http://www.harpercollins.com.au/ebooks>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W, 1A8,
Kanada

<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda

<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Road
Londra, W6 8JB, Birleşik
Krallık

<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.